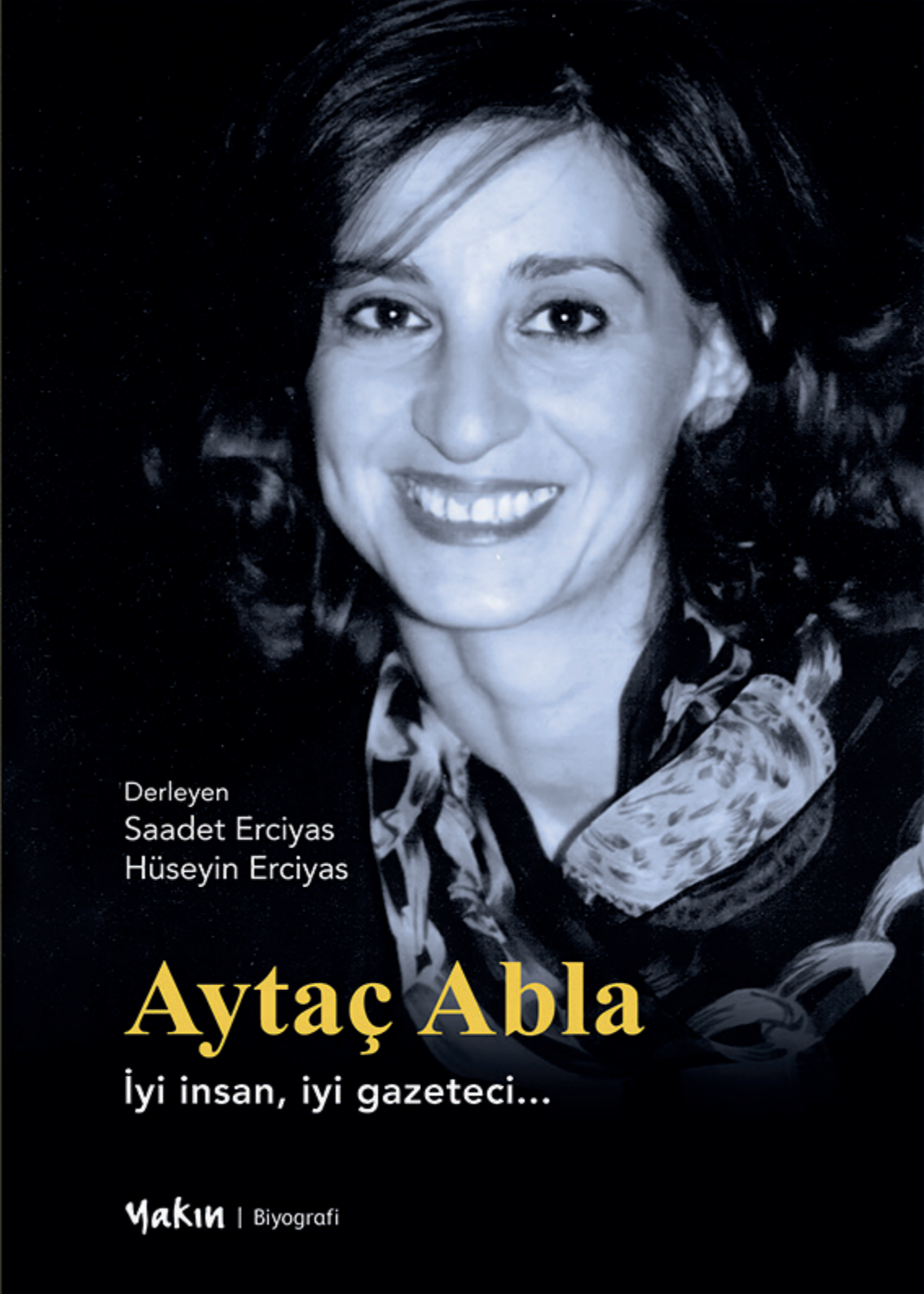

Derleyen
Saadet Erciyas
Hüseyin Erciyas

Aytaç Abla

İyi insan, iyi gazeteci...

Yakın | Biyografi

“AYTAÇ ABLA”

İyi insan, iyi gazeteci...

EGE BÖLGESİ SANAYİ ODASI
AEGEAN REGION CHAMBER OF INDUSTRY

EKONOMİ MUHABİRLERİ DERNEĞİ
İZMİR ŞUBESİ

Yakın Yayınları 202
Biyografi

“AYTAÇ ABLA”

1. Baskı - Nisan 2025
ISBN 978-625-5515-32-2

Derleyen: Saadet Erciyas
Hüseyin Erciyas
Editör: Hüseyin Erciyas
Grafik Tasarım: Hakan Esmergül

Baskı ve Cilt: İmaj Basım Yayın Rek. Tic. Ltd. Şti.
Işıkkent, Bornova - İzmir
Tel: (0232) 472 29 25
Sertifika No: 47192

Yakın Kitabevi & Yayınları
Kıbrıs Şehitleri Caddesi 1464 Sokak No: 6/A
Alsancak, İZMİR
Tel & Faks: (0232) 421 81 69 - 465 23 04
yakinkitavevi@yakinkitavevi. com. tr
www. yakinkitavevi. com. tr
Sertifika No: 50492

Ege Bölgesi Sanayi Odası ve Ekonomi Muhabirleri Derneği İzmir Şubesi
işbirliğiyle hazırlanmıştır.

©Tüm hakları saklıdır. Yayıncı izni olmadan, kısmen de olsa fotokopi, film
vb. elektronik ve mekanik yöntemlerle çoğaltılamaz.

“AYTAÇ ABLA”

İyi insan, iyi gazeteci...

Derleyen:

Saadet Erciyas - Hüseyin Erciyas

Yakın

İçindekiler

Önsöz - Aytaç Sefiloğlu - Ender Yorgancılar	9
İnsanlar ne zaman ölür? - Murat Demircan	11
Aytaç Sefiloğlu kimdir	15
Çok yapıcı bir insandı - Kemal Çolakoğlu	16
Aytaç'ın hafızalarımızda güçlü yeri - Uğur Yüce	17
Yaptığı hizmetleri unutmadık - Mehmet Tiryaki	19
Her zaman sevgiyle, saygıyla anacağız - Tamer Taşkın	20
Aytaç'ı anarken - Güman Kızıltan	21
Aramızdan çok erken ayrıldı - Ramazan Abay	23
Boşuna "abla" dememişler işte ona - Mustafa Kalyoncu	24
Aytaç Sefiloğlu çok güzel bir iz bıraktı - Enver Olgunsoy	26
Herkes bu şansı bulamaz - Erdoğan Çiçekçi	28
Aytaç Abla'nızı sevgiyle anıyoruz - Remzi Peköz	29
Çok desteğini gördük - Cengiz Kocagil	31
Anısı her zaman taze kalacak - Berkay Eskinazi	32
Basın hafızasında yerini koruyacaktır - Abdullah Baysak	33
Ablalık ona yakışıyordu - Feriha Beyza Akın	34
Kısacık zamanda bir ömürlük yoldaşlık - Kadir Kemaloğlu	36
İyi bir insandı, yufka yürekliydi - Veli Güngör	37
İnsan sevgisiyle dolu bir arkadaşı - Ayşe Gülbahçe	40
Duygulu bir akademisyandı - Şehmus Alptekin	41
Onsuz geçen çeyrek asır - Macit Sefiloğlu	42
Akıllı, meraklı, hareketli bir çocuktı - Aysel Nalçacı	47
Çaresizliğimizi onunla birlikte yaşadık - Ayfer Nalçacı Ersan	50
Hayata dair güzel projeleri vardı - Kadri Şarman	51
Hepimizin yüreğinde - Şükrü Ersan	53
İyi bir anne, iyi bir eşi - Dr. Aydi Törün	54
Dilan ve annesini tuvalde bir araya getirdim - Tülin Aygün Törün	55
Sevgili Aytaç'ın ardından - Abdül Batur	56
Aytaç'ın çöpçatanlığı işe yaradı - Ahmet Ünal Dilekçi	58
Aytaç'ın Balçova'sı - Ali Ekber Yıldırım	60
Yaşanmaya değer bir hayata saygıyla - Ali Kayadibi	73
İzmir basınının Aytaç Abla'sı - Ali Rıza Karasu	76
Aytaç sevecen, çıtı pıtı bir kızdı - Atilla Uğur	78
Hayatının baharındaki en güzel renk ve en güzel çiçek - Aynur Tartan	80
Can kardeşim - Bedri Kurtuluş	81

Aytaç Nalçacı Sefiloğlu - Cemal Tükel	83
O hepimizin “Aytaç Abla”sıydı - Cihad Tayşi	86
Dostluğumuz hiç bozulmadı - Çağlayan Sueli	88
Kendisini ekonomi alanında yetiştirmiş iyi bir gazeteciydi - Çetin Gürel	89
En güzel, en iyi kalpli rakip - Dilek Gappi	90
Aytaç başarılı bir gazeteciydi - Erdal Şafak	92
O benim hep aklımda zaten - Ergül Satıcı	94
Kenti, mesleği için sağlığını önemsemedi - Esat Erçetingöz	96
Aytaç seni hep özledim - Esen Evran	97
Aytaç örnek alınacak bir insandı - Esin Kurtulmamış	98
Yüreğimdiki hüznün: Aytaç Nalçacı - Fahrettin Hepkeskin	100
Uğurlayamadığım - Filiz Çiçek	102
“Aytaç bana kahkül kessene” - Fügen Ünal Şen	105
“Dayak yemek, ölmekten iyidir” - Güler Bilgen	108
Aytaç gazetecilik aşkıyla yanıp tutuşuyordu - Gürkan Ertaç	109
Karşılıksız, çıkarsız sevgiyi yaşadık - Hacer Kırkayak	110
Aytaç Sefiloğlu yüreğimizi bizim - Hürol Dağdelen	112
Aytaç’ın değerli dokunuşları - Hüseyin Erciyas	114
Onun tecrübesinden çok faydalandım - Hüsnüye Seval Acun	117
Aytaç Abla - Işık Teoman	118
İlk ödül, ilk heyecan - İrem Ceylin Demircan	121
Aytaç’ı özlemle anarken - Lütü Dağtaş	123
Aytaç - Mehlika Gökmen	125
Ne mutlu sana Aytaç Abla - Mehmet Kaya	126
Her andığımızda Aytaç bizimle - Mehrişül Keleş	127
Hayatımızdaki kuzey yıldızlarına - Melis Apaydın İde	129
Aklımızda ve kalbimizde iz bıraktı - Meltem Seyis	131
Yeri doldurulmaz bir insan - Mehmet Ali Sütlü	134
Halef-selef - Mert İlkutluğ	135
Ekonomi gazeteciliğinde Aytaç Abla’nın izi var - Mete Tamer Omur	138
Basın danışmanı kavramını Aytaç’tan öğrendim - Misket Dikmen	140
O üç ödülde sen varsın Aytaç - Muhittin Akbel	141
Cennetten bile elini üstümden çekmedi - Murat Demircan	144
Güler yüzlü, dost canlısı Aytaç Ablam - Murat Şahin	147
Çeyrek asır sonra bile hatırlanması tesadüf değil - Mustafa Yılmaz	149
Aytaç ve ekonomi muhabirliği üzerine - Nedim Atilla	151
Yağmurlarla gitti - Neslihan Perşembe Kulakoğlu	154
Bir güzel insanı çok zamansız kaybettik - Nesrin Coşkun	155

Seni hep kalbimde taşıyacağım - Neşe Öztepe	156
Yeni Asır'da Sivaslı dayanışması - Nevzat Dönmez	157
Ne yazsam eksik kalır - Nihat Delibaşı	159
Can dostum, seni türküler söyleyerek anıyorum - Nur Sal	162
Seni unutmayacağım canım kardeşim - Nuray Adalet Çınar	165
Aytaç'la en keyifli günlerimiz - Nurgül Uçar Aktuğ	167
Aytaç vizyoner bir gazeteciydi - Nurhayat Talay	169
EBSO, İZTO ve İTB... Aytaç, Güler ve Reşat - Reşat Yörük	171
Eşi, benzeri olmayan biriydi - Reyhan Berkman	173
Aytaç Abla - Saadet Erciyas	175
Bir bilge kuş - Sabriye Mercan Bolulu	182
Aytaç - Salim Kadıbeşegil	184
Samimiyeti ile bana güç verdi - Seda Gök	185
İzmir basınının sevgili ablası - Sedat Alp	187
Açım açım nerde benim Aytaçım? - Sedat Pişirici	189
Sevgili arkadaşım Aytaç - Sema Uğurlu	193
Sen hep gönlümüzde, dilimizde, dualarımızdasın sevgili Aytaç...	
- Semiha Çağlıyangil	196
Aytaç Abla - Semra İğtaç	200
Güzel insan, gazeteci, abla... Aytaç Abla! - Serdar Alyamaç	203
Yüreğimde ince bir sızı - Serenat Şahin	204
İzmir ekonomi basınının "Aytaç Abla"sı - Serkan Aksüyek	206
Her günümüz birlikte geçti - Seyhan Parla	208
Aytaç Ablamız - Sinan Doğan	209
"Aytaç Abla" - Sirel Ekşi	211
Koca yürekli minik dev - Şirin Yörük	212
Aytaç... - Şule Talu	214
İnsan ancak sevgi ile yaşar - Tolga Albay	215
Ödüllerimden tanışmışlığım ile selamlıyorum -	
Tuğçe Doğaneli Kamacı	217
Kalbi güzel, iyi gazeteci bir 'Aytaç' vardı - Ünal Ersözlü	218
İşte vefa - Yaşar Eyice	222
Bir kahve içimi - Yunus Bekir Yurdakul	226
Aytaç Sefiloğlu meslek anıtıdır - Zehra Uğur	229
Aytaç Sefiloğlu gazetecilik ödülleri	233
Albümlerden fotoğraflarla Aytaç	235
"Aytaç Abla"nın ardından	267

Önsöz

Başarılı bir gazeteci olarak, ömrünün ve çalışma döneminin son altı yılında Ege Bölgesi Sanayi Odası Basın Müşaviri olarak odamızda görev yapması, bizim açımızdan kıymetlidir. 1996 yılından bu yana düzenlediğimiz gazetecilik yarışmasının ismini, vefatının ardından “Aytaç Sefiloğlu Gazetecilik Yarışması” olarak değiştirmiştik. Böylelikle rahmetli Aytaç Sefiloğlu’nu her yıl anarken, başarılı meslektaşlarını da ödüllendiriyoruz.

Onun meslek aşkına, disiplinine, gençlere uzattığı ele yakışır şekilde, akademisyen, sanayici ve gazetecilerden oluşan jürimizin titiz değerlendirmeleri doğrultusunda, gençlerimizi de nitelikli haber yapmaya teşvik ediyoruz.

Rahmetli Aytaç’ın yetiştirdiği emaneti, güzel evladının da, Ege Bölgesi Sanayi Odası ailemizin bir ferdi olarak bizimle birlikte olmasından dolayı ayrıca mutluluk duyuyoruz.

Vefatının üstünden geçen 25 yıla rağmen, dostlarının gösterdiği vefa, anılarla dolu bu güzel eser, iyi insan olmanın karşılıksız kalmayacağını bizlere hatırlatıyor, hayata iyi izler bırakmanın önemini gösteriyor.

Meslektaşlarının deyiimiyle, İzmir basınında büyük küçük herkesin “Aytaç Abla”sının, mekanı cennet, ruhu şad olsun.

Ender Yorgancılar
Ege Bölgesi Sanayi Odası
Yönetim Kurulu Başkanı

İnsanlar ne zaman ölür?

Böyle sert ve sevimsiz bir soruyla yazıya girmemi yadırgayanlarınız olabilir.

Ancak, tarihe iz bırakmış insanların ölümsüz olduklarını ifade edebilmek adına böyle bir girişi tercih ettim.

Kalp bedende atmayı bıraksa da insanların gerçek anlamda vefatlarıyla ilgili farklı inanışlar var.

İnsan, biyolojik olarak bir ömrü tamamladığında hayata veda eder. Ancak gerçekten ne zaman ölür? Bedeni toprağa karıştığında mı, yoksa adı son kez anıldığında mı? Aslında insanlar, iyilikleri, rekorları, buluşları, zaferleri ve bıraktıkları izlerle ölümsüz olabilirler.

Tarihte pek çok isim, yalnızca fiziksel varlıklarıyla değil, yaptıklarıyla da yaşamaya devam etti. Bilim insanları, keşifleriyle insanlığa ışık tuttu. Edison'un ampülü icat etmesi, Newton'un yerçekimini açıklaması sadece kendi zamanlarına değil, nesiller boyu insanlığa yön verdi. Bugün hâlâ onların eserlerinden faydalanıyor, onların fikirlerini anıyor ve geliştiriyoruz. Öyleyse bu büyük düşünürler gerçekten öldü mü?

Sanatçılar ve edebiyatçılar, ruhlarını eserlerine işleyerek zamanın ötesine geçti. Shakespeare'in oyunları yüzyıllardır sahneleniyor, Mozart'ın besteleri hâlâ ruhumuza dokunuyor, Nazım Hikmet'in dizeleri milyonların yüreğinde yankılanıyor. Onlar fiziksel olarak aramızda olmasalar da eserleriyle yaşamaya devam ediyorlar.

Zaferleriyle tarihe adını yazdıran kahramanlar da ölümsüzlüğü tattı. Fatih Sultan Mehmet, İstanbul'u fethederek çağ açıp çağ kapattı; Mustafa Kemal Atatürk, bağımsız bir milletin kaderini değiştirerek milyonlara ilham oldu. Onların cesareti, fikirleri ve idealleri hâlâ milyonların yolunu aydınlatıyor.

Bazen de bir insanın en büyük mirası, yaptığı bir iyilik olur. İsimsiz bir öğretmen, öğrencisinin hayatını değiştirir; bir doktor, hastasını hayata döndürür; bir anne, çocuğuna sevgiyi öğretir. Bu iyilikler, insan ruhunda yankılanarak nesilden nesile aktarılır ve onları ölümsüz kılar.

İnsanlar, unutulduklarında ölürler. Oysa dünyaya anlam katanlar, iyiliği yaygınlaştıranlar, bilime katkı sunanlar ve sanatla ruhları besleyenler asla tam anlamıyla yok olmazlar. Bedenleri gitse de isimleri dillerde, fikirleri akıllarda, eserleri kalplerde yaşamaya devam eder. Gerçek ölümsüzlük, arkada bırakılan güzel izlerdir.

Gazetecilik, sadece haber yazmak değil, aynı zamanda topluma ışık tutmak, doğrunun peşinde yılmadan koşmak ve meslektaşlarına destek olmak gibi derin sorumlulukları da içinde barındırır. İşte Aytaç Sefiloğlu, bu anlayışın en güzel örneklerinden biriydi. O, İzmir basınında her zaman doğruluk, çalışkanlık ve dayanışma ruhu ile anılan, meslektaşları tarafından sevgi ve saygıyla hatırlanan bir isimdi. Ekonomi Muhabirleri Derneği İzmir Şubesi'nin kurucularından biri olarak sadece gazetecilik mesleğine değil, meslektaşlarına da büyük katkılar sunmuştu.

2000 yılında, henüz 40 yaşında aramızdan ayrıldığında, geride sadece mesleki başarıları değil, aynı zamanda dostlarına, ailesine ve çalışma arkadaşlarına bıraktığı derin izler kaldı. Onu tanıyan herkes, atom karınca gibi çalışkan, ilkeli ve özverili bir insan olarak anlatır. Vefatının ilk yıllarında, vefa insanı olarak bilinen Sancar Maruf lu tarafından her 17 Nisan'da düzenlenen anma etkinlikleri, zamanla Ekonomi Muhabirleri Derneği İzmir Şubesi tarafından üstlenildi ve 25 yıl boyunca artan bir sevgiyle sürdürüldü.

Bu kitap, Aytaç Sefiloğlu'nun hatırasını yaşatmak adına, meslektaşları, dostları ve ailesinin kaleme aldığı anılarla hazırlandı. Saadet ve Hüseyin Erciyas çiftinin önerisiyle başlayan bu anlamlı çalışma, bir yıl boyunca süren titiz bir hazırlık sürecinin ardından tamamlandı. Yaklaşık 100 kişinin duygu dolu satırları, onun meslek hayatındaki başarılarını, insan olarak taşıdığı değerleri ve ardında bıraktığı anıları ölümsüzleştiriyor.

Bu kitabın amacı, sadece bir gazeteciyi anmak değil, aynı zamanda yeni nesil gazetecilere ve medya çalışanlarına ilham vermektir. Çünkü Aytaç Sefiloğlu, gazeteciliğin sadece bir meslek değil, bir yaşam biçimi olduğunu gösteren özel insanlardan biriydi.

Ekonomi Muhabirleri Derneği İzmir Şubesi olarak, 2014 yılında

üyemiz Füsun Çağlar’ın İzmirli iş insanlarıyla yaptığı röportajları, “İş Dünyasının Unutulmayan Başkanları” isimli bir kitapta toplamıştık. EMD İzmir Şubesi olarak uzun yıllardır, “Ekonomiye Bir Ömür Verenleri Anma” etkinlikleri düzenliyoruz.

Bu etkinliklerde geçtiğimiz yıllarda yitirdiğimiz Ekonomi Muhabirleri Derneği’nin Kurucu Genel Başkanı Özden Alpdağ, Aytaç Sefiloğlu, Güler Özkan, Füsun Çağlar, Barış Kudar, Yaşar Sezginer, Yener Özkesen, Adnan Çağlayan, Abdullah Bozkurt, Mehmet Çapman ve Cemil Çelik’i andık. 2025 yılındaki anmamızda bu yıl yitirdiğimiz Tarık İnce de bu isimler arasında yerini alacak.

Meslektaşlarımızla dayanışmamızı 6 Şubat 2023 yılında yaşadığımız Kahramanmaraş depremlerinde Kahramanmaraş ve Hatay’a taşıdık. “Yerel Basın Yaşasın” ismini verdiğimiz iyilik hareketimizle Kahramanmaraş ve Hatay’dan 60 meslektaşımıza fotoğraf makinesi ve bilgisayar desteği sağladık. Zor şartlarda mesleklerini yapabilme çabalarına ortak olduk.

Böyle sosyal sorumluluk projelerimiz arttıkça büyük mutluluk duyuyoruz.

Aytaç Sefiloğlu kitabımızın fikir anneliğini yapan Saadet Erciyas’a, bu kitaba büyük emek veren Hüseyin Erciyas’a, bu kitabı sizlerle buluşturmamızı sağlayan Ege Bölgesi Sanayi Odası Yönetim Kurulu Başkanı Ender Yorgancılar nezdinde Ege Bölgesi Sanayi Odası’na, Ekonomi Muhabirleri Derneği İzmir Şubesi Yönetim Kurulu arkadaşlarıma, Aytaç Sefiloğlu ile anılarını paylaşan tüm dostlarına, meslektaşlarına ve ailesine teşekkür ediyor, Aytaç Sefiloğlu’nu bir kez daha saygı ve özlemle anıyorum.

Murat Demircan

Ekonomi Muhabirleri Derneği İzmir Şubesi

Yönetim Kurulu Başkanı

Aytaç Sefiloğlu

23 Mayıs 1960 tarihinde Malatya Sarsap'ta doğdu. Babasının memuriyeti nedeniyle orta ve lise eğitimini Sakarya'da tamamladı. Gazi Eğitim Enstitüsü Sosyal Bilimler Bölümü'nden 1980 yılında tarih öğretmeni olarak mezun oldu. Tunceli Lisesi'ne öğretmen olarak atandı. İki aylık süre sonunda bu görevinden istifa etti.

İzmir'e yerleşti, gazeteciliğe Yeni Ekonomi Gazetesi'nde muhabir olarak başladı. Ticaret Gazetesi ve Söz Gazetesi'nde ekonomi muhabirliği yaptı. 1987 yılında meslektaşı Macit Sefiloğlu ile evlendi. Söz Gazetesi'nin yayın hayatına son vermesiyle birlikte 1987 yılında Yeni Asır Gazetesi'ne geçti.

Yeni Asır Gazetesi'nde görev yaptığı sırada Başbakanlık Basın-Yayın Genel Müdürlüğü burs programını kazanarak üç ay Ankara'da eğitim aldı. Bu eğitimin ardından altı ay süreyle ABD'ye dil okuluna gönderildi. 1991 yılında kızı Dilan'ı dünyaya getirdi.

Muhabirlik ve editörlük görevlerini yürüttüğü Yeni Asır Gazetesi'nden 1994 yılında ayrıldı. Aynı yıl Ege Bölgesi Sanayi Odası'nda (EBSO) basın müşaviri olarak göreve başladı. EBSO'daki görevi sırasında, İzmir'in ilk özel televizyonlarından Kanal 1'de (İzmir TV) "Ekonomik Gündem" adlı programı hazırlayıp sundu.

Gazetecilik ve televizyon programcılığı süresince çok önemli haberlere ve çalışmalara imza attı. Çeşitli kurumlardan 17 gazetecilik başarı ödülü aldı. Ekonomi Muhabirleri Derneği (EMD) İzmir Şubesi'nin ilk üyeleri arasındaydı.

1998 yılında rahatsızlandı, 17 Nisan 2000 günü yaşama veda etti. Narlıdere Aşağı Mezarlığı'nda toprağa verildi.

EBSO, geleneksel basın yarışmasına Aytaç Sefiloğlu'nun adını verdi, adına basın merkezi düzenlendi. Narlıdere Belediyesi'nce Narlı Sokak'ta yapılan parka "Aytaç Sefiloğlu Parkı" adı verildi.

Çok yapıcı bir insandı

Kemal Çolakoğlu

Aytaç bizim EBSO’da çalıştığımız dönemde tecrübeli gazeteciler sınıfında yer almıştı. Ergül Satıcı, Barış Kudar, Serap Zeybek, Harun Gürek ve daha birçok arkadaşımız da vardı.

Aytaç böyle bir ekol içerisinde, sevecenliğiyle ve sempatisiyle ve de yardımcı olması hususunda çok yapıcı bir insandı. Yani hemen onunla beraber olduğunuz zaman bir gazeteci - sanayiciden de ziyade iki dost havasına girerdiniz.

Sanayicilerle de arası çok iyiydi. Çok sevmiştik biz onu. Onun sonucunda da EBSO mensubu olmasını sağlamak ve onu EBSO’ya kazandırmak keyfini de yaşadık.

Kısaca çok çok iyi bir arkadaşımızdı. Her zaman güler yüzlü, konulara da olumlu bakan bir arkadaşımızdı. Onun çok desteğini aldık.

Ani ve çok genç vefatı hakikaten hepimiz üzerinde çok derin acılar bıraktı. Şimdi artık onunla olan o acıları hoş ve güzel anılara çevirdik.

Aytaç’la Macit’in bir de kızları var. EBSO’da, basın bürosunda görevli, o da annesinin kopyası.

Dilan annesini çok tanıyamadı. Çünkü çok küçüktü annesi vefat ettiğinde. Ama annesinin kopyası. Onun gibi sevimli, sempatik. Allah ona ömür versin.

Rahmetli Aytaç kitabınızda yaşayacak. Bu duygu ve düşüncelerimi paylaşmama vesile oldunuz, keyif yaşattınız, sağ olun.

Aytaç'ın hafızalarımızda güçlü yeri

Uğur Yüce

Benden rahmetli Aytaç'la ilgili bir yazı yazmam istendiğinde kafamı toparlayıp uzunca bir süre düşünmem icap etti. Kolay değil, tam 40 yıl geriye gidip 1980'li yıllardaki anıları canlandırmak ve tekrardan Aytaç'a hatırlamak aslında bayağı içimi de acıtmadı değil.

1980'li yılların ortalarında Ege Bölgesi Sanayi Odası Meclisi'ne ve çok kısa süre sonra da rahmetli Ersin Faralyalı'nın başkanı olduğu yönetim kuruluna girip sevgili Ali Nail Kubalı'nın yönetimden ayrılması sonucu başkan vekili olmuştum. Ersin kardeşim o tarihlerde Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği'nde (TOBB) hayli faaldi. Nitekim bir süre sonra TOBB Yönetim Kurulu'nun içinden başkanlığa seçildiği için Ege Bölgesi Sanayi Odası'na istediği kadar zaman ayıramıyor ve odanın pek çok işini halletmek başkan vekili olan bana ve sevgili Murat Demirer'e düşüyordu.

Aytaç'ı o yıllarda pek çok kendisi gibi genç ve değerli gazeteci muhabir arasında tanıdım. Ergül Satıcı, Serap Zeybek, Zehra Uğur, Berrin Tuncel ve Aytaç Nalçacı Sefiloğlu genç kadın gazetecilerden oluşan küçük bir çeteydi. Odamız adına basınla olan ilişkileri yöneten Nevin Erdur Hanım'la da hepsinin çok yakın bir dostluk ilişkisi vardı.

İçlerinde Aytaç atak yapısı, sivri kalemi ve gizlilik dinlemeyen gazetecilik anlayışıyla hem göze batıyor hem de yanında konuşurken çok dikkatli konuşulması icap eden bir gazeteci olarak ön plana çıkıyordu. Henüz o tarihlerde Aytaç bekardı ve hatta galiba Macit ile bir yakınlığı bile yoktu.

Basınla ilişkiler konusunda Nevin Hanım bizi ekonomi muhabirleri ile bir araya getirme konusunda çeşitli sosyal etkinlikler düzenlediği için bu ekiple bazı hafta sonlarını da birlikte geçirmek, dolayısıyla birbirimizi daha yakından tanımak fırsatımız olmuştu O sıralar, yani tatil günlerinde birlikte olduğum Aytaç aslında bir gazeteci olarak tanıdığımız Aytaç'tan çok farklı, içten, sıcak, sevecen ve şakacı

bir kimlik ile benim ve eşimin çok yakın sempatisini kazanmıştı.

Aytaç'ın gerek hastalığını duyduğumda gerekse kendisini çok yakın bir süre içinde kaybettiğimizde çok içten üzülmüştüm. Çünkü Aytaç sergilediği yeteneklerle bu ülkenin kendini devamlı geliştirerek en değerli gazeteci yazarlarından biri olmaya adaydı ve bunu sadece ben değil, onu yakından tanıyan tüm dostları samimi olarak düşünmekteydiler.

Kayı sadece bir değerli dostu değil, aynı zamanda çok değerli bir gazeteciyi kaybetmek açısından çok acı oldu. Bu kadar yıl sonra hâlâ kendisinden bu denli bahsediyorsak, onun aslında hepimizin hafızalarında ne kadar güçlü bir yeri olduğunu görebiliriz. Kendisine bir kez daha Allah'tan rahmet dilerken "Her daim nurlarda olsun inşallah" diyorum.

Yaptığı hizmetleri unutmadık

Mehmet Tiryaki

Kendisini Ege Bölgesi Sanayi Odası'ndaki dönemimde, odanın basın danışmanı olarak tanıdım. Çok çalışkan, işini çok seven ve başarılı bir gazeteci kardeşimizdi. EBSO haberlerinin medyada görünür olması için son derece gayret sarfeder ve bunda da başarılı olurdu.

Bir ekonomi gazetecisi olarak da çok değerli görüşleri vardı. Gazetecilik meslek etiğine son derece riayet eden bir kişilik olarak tanıdık kendisini. Özveriyle çalışan, yüzünden tebessümü eksik olmayan, herkesle barışık bir insandı.

Egoları olmayan, rol model, işinde iddialı ama insan olarak çok mütevazı bir kişilikti Aytaç Hanım. Tüm genç gazetecilere de örnek ve yol gösterici olduğunu düşünüyorum. Ondan sonra gelen gazeteci arkadaşlarda da aynı gelenek devam etti.

Yaptığı hizmetleri EBSO olarak da unutmadık. Adını odamızın basın merkezine vererek anısını yaşıyor olmayı, meclis başkanlığı görevinde bulunmuş bir sanayici olarak çok anlamlı buluyorum. Odamızın bu vefa örneği davranışını da EBSO'ya çok yakıştırıyorum

Meslektaşları ve sevenleri tarafından her yıl anılması da, Aytaç Sefiloğlu'nun bir insan olarak, bir gazeteci olarak unutulmazlar arasında yer aldığının göstergesidir.

Erken vefatının 25. yılında kendisine tekrar Allah'tan rahmet, sevenlerine sabır diliyor, odamız faaliyetlerinin basın yoluyla duyurulması yolundaki unutulmaz gayretleri dolayısıyla adını minnetle anıyorum.

Her zaman sevgiyle, saygıyla anacağız

Tamer Taşkın

Değerli kızımız Aytaç Sefiloğlu'nu kaybetmenin üzüntüsünü her zaman çekiyoruz. Güler yüzü, dakiklığı, işini en iyi şekilde titizlikle takip eden, tatlı dili ile beraberce geçirdiğimiz günlere çok büyük değerler kattı. Kendisini her zaman sevgiyle, saygıyla anacağız...

Aytaç'ı anarken...

Güman Kızıltan

Gazeteci Sayın Saadet Erciyas'ın telefonda söyledikleri, beni otuz yıl öncesine, belki daha da geriye götürdü. Kendimi burulmuş, bir kez daha üzülmüş hissettim. Zira İzmir basınının, aramızdan ayrılışından bunca zaman sonra dahi bu denli sevgiyle hatırladığı, her sene andığı ve ismi geçince hüzünlendiği çok az mensubu olmuştur.

Nitekim bu sevgi ve muhabbet, boşuna değildir. Rahmetli Aytaç Sefiloğlu'nun bıraktığı iz, silinmek şöyle dursun giderek büyümektedir.

Bu izin giderek büyümesinin sebebi ne olsa gerek? Bunu düşündüğümde iki şey geliyor aklıma. Birincisi; nevi şahsına münhasır olmak. Yani özgünlük, kendine özgün olmak, biricik olmak. Aytaç, mesleği gazeteciliği tam olarak bu şekilde, nevi şahsına münhasır bir biçimde yapmasıyla "akıllarda" kalmıştır.

Ancak onun hatırasını bugünlere getiren asıl unsur, "gönüllerde" bıraktığı etkidir. Bu ikinci unsur, yani Aytaç'ın insani hasletleri, mesleğini icra edişindeki biricik oluşuyla birleşince, fani hayattan ayrılışının üzerinden 25 yıl geçse de özlemle hatırlanan, özlenen, aranan bir insan yapmıştır onu.

Benim rahmetli Aytaç Sefiloğlu ile yakından tanışmam, Ege Bölgesi Sanayi Odası Genel Sekreterliği görevini yürüttüğüm yıllara rastlar. Hem sevgili Macit'i ve hem de Aytaç'ı önceden tanıyordum elbette. İkisi de genç, başarılı ve idealist gazetecilerdi. Bir gün tesadüfen karşılaştık ve ertesi gün kendisini EBSO'ya davet ettim. Ayaküstü kalan sohbeti devam ettirmekten öte bir düşünce vardı aklımda. Odanın basın müşavirliği boştu, bu önemli görev için Aytaç'tan uygun bir isim olamazdı.

Kabul etmesiyle Ege Bölgesi Sanayi Odası çatısı altında, bugün mutluluk ve tabii ki hüznle andığım bir teşrik-i mesaimiz oldu. Kendisini çok zarif ve çok çalışkan bir EBSO Basın Müşaviri olarak hatırlarım.

Ben 1995 yılında odadan ayrıldım. Aytaç ise çalışmaya devam etti. Ancak hepimizi acıya boğan erken bir akıbet ile aramızdan 2000 senesinde ayrıldı. EBSO'nun büyük bir vefa örneği olarak gazetecilik yarışmasına ismini vermesi ve oda bünyesindeki basın merkezinde Aytaç'ın adını yaşatması, benzeri az görülen bir kadirbilirlik örneğidir. Yıllar sonra bugün, EBSO Aytaç Sefiloğlu Basın Merkezi'nin çalışanlarından biri de, Aytaç'ın kızı Sezgi Dilan Sefiloğlu'dur.

Onu tanımış, zarafetine, ilkeli duruşuna ve mesleğindeki maharetine şahit olmuş bir insan olarak günümüzde gazetecilik mesleğinin Aytaç'a, Aytaç'lara olan ihtiyacını görmekte ve hissetmekteyim. Bu nedenle Aytaç'ın anısını onu tanıyanların tanıklık ve anlatımlarıyla geleceğe aktaran bu kitap, çok ama çok önemli bir çalışmadır.

21. Yüzyıl'ın son derece hızlı değişen ve gelişen dünyasında mesleklerini icra eden genç gazetecilerin, Aytaç'ın temsil ettiği evrensel ilkeleri kendilerine şiar edinmeleri dileğimle.

Aramızdan çok erken ayrıldı

Ramazan Abay

Ege Bölgesi Sanayi Odası, yolu kesişen herkesin hayatında önemli bir yere sahiptir. Bu çatı altında görev yapan değerli insanlar da gerçek anlamda birbirlerini ve kendilerine ihtiyaç duyan kişilerin hayatlarına önemli dokunuşlar yapmışlardır. Kendi branşlarında en iyisini yapan kişilerdir.

Sevgili Aytaç Sefiloğlu da hem iyi bir gazeteci hem de biriminde en değerli EBSO çalışanıydı. İzmir ve Türkiye basının en hareketli döneminde görevini başarıyla yapmış, EBSO yönetimi, meclisi ve çalışanlarıyla kurum iletişimini en iyi şekilde yönetmişti.

En acı yanı ise İzmir basınının ve Ege Bölgesi Sanayi Odası'nın bu değerli ismi ne yazık ki aramızdan çok erken ayrıldı. İzmir basınına ve Ege Bölgesi Sanayi Odası'na daha uzun yıllar hizmet edecek, önemli katkı sağlayacak Sevgili Aytaç'ın aradan 25 yıl geçmesine rağmen anılması, eksikliğini hissetmemiz, değerini ortaya koymadaki en önemli kanıt. Işıklar içinde uyusun.

Boşuna “abla” dememişler işte ona

Mustafa Kalyoncu

Aytaç’ı Ege Bölgesi Sanayi Odası’nda göreve başlamadan evvel tanıyordum. Dostluğumuz çok farklı değerlerde devam ediyordu. Oraya geldikten sonra iş arkadaşlığının getirmiş olduğı bir farklılığı da yaşadık.

Onun basın danışmanı olduğı dönemde, evveliyatında raportör-lük hizmetleri müdürü, daha sonra, 2000 yılında genel sekreter ol-mam, o dönem içerisinde Aytaç’la olan diyalogumuzu biraz daha güçlendirdi.

Tabii ki yan yanaydı odalarımız. Sabah birlikte geliyor, akşam birlikte çıkıyorduk. En ufak konularda hemen birbirimize destek ve-riyorduk. Çok güzel seyahatlerimiz oldu. O seyahatlerde hem odayla ilgili hem özel konuların konuşulduğı zamanlar oluyordu. O dostluk daha farklı pekişti.

Keşke bütün dostlarımız Aytaç gibi olsaydı. Candan, her şeye koşan, büyük dostluğu sonuna kadar götüren nadide insanlardan bi-riydi. Gelir, sizin gözünüze bakar, ne yaşadığınızı anlardı. Böyle bir insandı.

“Külyutmaz” derler ya, kül yutturamazdınız ona. Hemen gelir, “Ne sıkıntın var, söyle” der. Sorayım, öğreneyim, sorun varsa soru-nu çözeyim, o düşüncede-ydi.

Çocukla çocuk olur, büyükle büyük olur. Boşuna “abla” deme-mişler ona. Oradan gelmiştir abla sözü.

Çok iyi bir araştırmacıydı, işin köküne kadar inerdi. Ondan sonra zaman zaman dertleşirdik, “O öyle mi böyle mi?” diye.

Bizim odayla ilgi konular olsun, diğer konular olsun, ne yapıla-bilir bunu sonuna kadar araştırır, netleştirmeden de o işe girmezdi. Konuklarıyla da diyalogu farklıydı. Öyle üzmez, ama alacağını alırdı. Bu bir meziyet.

Hep söylerim, herkesin böyle bir dostu olsun. Bana çok büyük yardımları olmuştur. Yardımsever bir ruhu vardı. Diyelim ki genel

kurula gidersiniz, işi tamamlar, herkesin yatırır ondan sonra, “İş bitti, hadi biz de gidelim” derdi. Onun görevi değil aslında, o idari işlerin görevi. O idari işlerin görevini de yapardı. İçinden geliyordu tabii...

Hatırlarım, hiç bir misafirini bırakmaz, asansöre kadar uğurlardı. Böyle de bir inceliği, öyle de bir tarafı vardı.

İsminin basın merkezine verilmesinden çok mutlu oldum, çok duyulandım. Gayet tabii ki ismi yeni hizmet binamızda da yaşatılacaktır.

Aytaç Sefiloğlu çok güzel bir iz bıraktı

Enver Olgunsoy

1981 yılında sanayici olarak üye olduğum Ege Bölgesi Sanayi Odası (EBSO) meclisine 1995 yılında yapılan seçimler neticesinde diğer kimyasal ürünler, ilaç ve kozmetik ürünleri meslek komitesi üyesi olarak girdim. Komite arkadaşım ise EBSO Başkanı Selim Yaşar idi. Selim Yaşar, 1993'te girdiği seçimleri kazanmasının ardından Aytaç Sefiloğlu'nu basın danışmanı olarak kuruma kazandırmıştı. Benim de meclis üyesi olduğum 1995 seçimleri neticesinde yönetim kurulu başkanlığına Atıl Akkan seçilirken, meclis başkanı da komite ortağım Selim Yaşar olmuştu.

O dönemde İzmir Eczacı Odası'nda yönetimden ayrılıp EBSO'ya geçmenin en önemli nedeni İzmir'in en geri kalmış yörelerinden Kiraz'a bir okul yaptırmaktı. İzmir Eczacı Odası olarak köye okul yaptırmak için harekete geçtik, o dönem için sadece 5 bin lira toplayabildik. Bu para ile okul yapmak mümkün değildi. Okul kurma projesi bana EBSO gibi güçlü bir kuruluştaki olma düşüncesini aşıladı. Toplanan o para ile birlikte EBSO'ya geçtim. Hatta bu durumu her fırsatta "EBSO'ya çeyizimle geldim" diye de anlatırım.

İşte EBSO Meclisi'ne ilk adım attığım o seçimin sonucunu sevgili basın danışmanı Aytaç Sefiloğlu'ndan gelen bir telefonla öğrendim. Her zaman ki zarıflığı ile yeni meclis üyesi olduğum bilgisini paylaşıırken, basın biriminde çalışan Veli Güngör ile buluşmamı ve EBSO albümü için fotoğraf organizasyonunu da gerçekleştirmişti. Her zaman çok zarif ve işinin takipçisi, detaylara hakimiyeti kadar pratik çözümler üreten yaklaşımı çiçeği burnunda bir meclis üyesi olan şahsım için çok kıymetliydi.

Takip eden süreçte EBSO'nun sesini kamuya daha gür duyurmak adına hazırlanan EBSO Haber Dergisi için oluşturulan yayın kurulu üyesi oldum. Kurulla basın birimi arasındaki ilişkileri yine EBSO'nun kıymetli bir çalışanı sevgili Mehmet Ali Sütü aracılığıyla sürdürürken, Aytaç Sefiloğlu'nun odasında konuları kritik ettiği-

mizi, derginin içeriği hakkında fikir alışverişinde bulunduğumuzu hatırlıyorum.

1997 seçimlerinde Kani Aydoğdu başkanlığa seçilirken Kiraz’a okul yaptırma projesi de şekillenmeye başlamıştı. Kiraz ilçesi büyük göç verirken geride kalanlar geçim sıkıntısı ile boğuşuyordu.

Bu şartlarda Kiraz’da yaşayan kız çocuklarımızın eğitimi ile ilgili büyük sıkıntı vardı. Bu konu ile ilgili dönemin Valisi Kemal Nehrozoglu’nu heyetimizle birlikte ziyaretimizde konuyu anlatırken sevgili Aytaç Sefiloğlu da oradaydı.

EBSO Meclis Başkanı Kemal Çolakoğlu, EBSO Yönetim Kurulu Başkanı Kani Aydoğdu konu ile ilgili bilgi aktarmıştı. O sırada kız çocuklarının eğitimi konusu üzerinde özellikle durduk.

Ziyaret sonrası Valilik’ten EBSO’ya doğru yürürken Aytaç Sefiloğlu ile kız çocuklarının eğitimi ve kızı Dilan’dan bahsettik. O kısacık yürüyüşte kız çocuklarının eğitimi konusundaki çabamızın sonuca ulaşmasının mutluluğunu yaşadık.

Okul için temel attığımız günlerde rahatsızlığı ile ilgili durum da ortaya çıkmıştı. Sonraki süreç çok hızlı ilerledi. Ne yazık ki sevgili Aytaç Sefiloğlu’nu zamansız bir şekilde, çok erken yitirdik.

İnsanoğlu kısacak ömründe hayatta iz bırakmak ister. Sevgili Aytaç Sefiloğlu’nun çok güzel bir iz bıraktığının yakın şahitlerinden bir kişi olarak kıymetli gazeteciler Saadet Erciyas ile Hüseyin Erciyas’ın yaptığı bu çalışma çok önemli ve değerli buluyorum. Işıklar içinde uyusun...

Herkes bu şansı bulamaz

Erdoğan Çiçekçi

Aytaç Sefiloğlu ile kısa bir süre çalıştık. Rahatsızlığı bütün arkadaşlarımızı, çalışanlarımızı etkilemişti. Aramızdan uçtu, gitti. Melek oldu. Ama ondan sonraki süreçte, ben 25-30 sene bu camianın içerisindeyim. Bence bir insanın profesyonel yapı içerisinde bu kadar uzun yıllar muntazam anılması, hatırlanması, gönüllerde, bilgilerde ve kitaplarda yer alması bambaşka bir duygu...

Bence başka şeyler söylenmeden bile bir insanın ne kadar büyük, değerli bir kişi olduğunun göstergesidir. Nurlar içerisinde yatsın. Herkes bu şansı bulamaz ama Aytaç Hanım, sizin gibi sahiplenilen kişiler olduğu için şanslıdır.

Nurlar içerisinde yatsın.

Aytaç Abla'nızı sevgiyle anıyoruz

Remzi Peköz

Allah rahmet eylesin, Aytaç Hanım Ege Bölgesi Sanayi Odası'nda basın danışmanı olarak görev yapıyordu. Aytaç Hanım, bizim saygı duyduğumuz bir arkadaşı.

Önceden tanıyorduk zaten. Kendisini de eşini de tanırdık tabii. Aytaç Hanım'ın Selim Yaşar'ın başkanlığı döneminde başlayan basın danışmanlığı görevi Atıl Akkan'ın başkanlığı döneminde de devam ediyordu doğal olarak.

2000'li yıllarda EBSO Meclisi dört yıllığına, EBSO Yönetim Kurulu ve EBSO Başkanlığı da iki yılda bir seçilirdi. Rekabet çok hızlıydı. O zaman rakip gruplar vardı. EBSO sürekli çok canlıydı.

Atıl Akkan fenomendir, dolayısıyla ona karşı duygularımız hep güçlüydü. Yani yerine göre sert bir muhalefet yapardık. Sonra Atıl Akkan'ı devirdik. Benim öncüsü olduğum grup yönetimi kazandı. Sanıyorum Kani Bey'in başkanlık dönemi idi. O dönem EBSO'da başkanvekiliydim.

Bir gün Aytaç Hanım benden randevu istedi. Oturduk ve konuştuk. Bana, "Remzi Bey, çalışmak istemeyebilirsiniz. Dolayısıyla istenirse, ben istifamı vermek isterim" dedi. Ben de kendisine "Aytaç Hanım, sonuçta siz mesleğinizi yapmak üzere buradasınız. Sizi ve gazeteciliğinizi biliyorum. Sizden daha çok faydalanacağız ve çok daha güzel işler yapacağız. Kesinlikle öyle düşünmeyin" dedim.

Bizlere şahsen ve kurum olarak da çok güçlü desteği oldu basın danışmanımızın. Çok onurlu ve düzgün insandı. Sonra onu kaybedince, gerçekten derinden çok üzümüstüm. Çok saygıdeğer bir insandı, onurlu bir insandı. Sizleri temsil eden "Aytaç Abla"nızı sevgiyle anıyoruz.

Aytaç Hanım Kanal 1 Televizyonu'nda ekonomi programı yapmak üzere anlaşmıştı. Bizim o günkü genel sekreterimiz Güman Kızıltan'a danışmış, "Ne düşünüyorsunuz?" diye sormuş. Güman Bey, "Şinasi Bey'i çağır, Remzi Peköz'ü çağır, öyle bir program yap"

demiş. İlk programına şinasi Bey ve ben katılmıştık. Çok güzel bir program olmuştu.

ncesinde de yine devam ettiği sürece hem bireysel olarak arkadaşlarımıza hem de kurumumuza destek oldu. Mutlulukla paylaşıyorum, Türkiye’de benim çıkmadığım dergi bilmem ne kalmadı. Yani haftalık dergiler veya günlük yayınlar, hepsinde de oralarda sesimizin duyulması için elinden gelen gayreti gösterdi ve çok da başarılı olmuştu bizim için.

Çok desteğini gördük

Cengiz Kocagil

Aytaç Sefiloğlu gerçek anlamda EBSO'ya değer katmış iyi ve mütevazî bir insan ve iyi bir gazeteciydi. Çalışma süremiz içinde kendisinin çok desteğini gördük.

Basın mensupları ile EBSO ve iş dünyası arasında önemli bir köprüydü. Daha önemlisi 25 yılı aşkın bir süredir isminin bugünlere gelmesi, gazeteci meslektaşları arasında ve EBSO'da anılması her insana nasip olmaz.

Bu duygularla Aytaç kardeşimin gelecek nesillere örnek kişiliğiyle yol gösterici olmaya devam edeceğine inanıyorum. Hem gazetecilik mesleğine hem de EBSO'ya önemli hizmetler yapacağı bir dönemde aramızdan çok erken ayrılmasının üzüntüsünü yaşıyorum. Ruhu şad olsun.

Anısı her zaman taze kalacak

Berkay Eskinazi

Değerli gazeteci dostum Aytaç Sefiloğlu'nu aramızdan ayrılışının 25. yılında saygı ve özlemle anıyorum.

Mesleki yaşamı boyunca gazeteciliğe olan tutkusu, dürüstlüğü ve özverisiyle iz bırakan Aytaç Sefiloğlu, tüm meslektaşlarına örnek olmuş bir isimdi.

Onun azmi ve kaleminin başarısı gazetecilik dünyasında yıllar boyu hatırlanacak ve takdir edilecektir.

Tüm sevenleri olarak anısının, her zaman taze kalacağına olan inancımı yineleyerek, ona duyduğumuz saygıyı ve sevgiyi bir kez daha ifade etmek istiyorum.

Ruhu şad olsun.

Basın hafızasında yerini koruyacaktır

Abdullah Baysak

Aytaç Sefiloğlu İzmir’de basın dünyasında çalışmaya başlamasından itibaren bilhassa ekonomi ağırlıklı çok önemli haberlere ve projelere imza atmıştır.

Kısa hayatında yaptığı çok verimli ve akılda kalan çalışmalar İzmir’in ekonomi tarihinde yerini alacaktır.

Aytaç Sefiloğlu İzmir’in basın hafızasında her zaman yerini koruyacaktır.

Mekanı cennet olsun, nurlar içinde yatsın.

Ablalık ona yakışıyordu

Feriha Beyza Akın

Aytaç Abla hayata veda edeli 25 yıl oldu. Ama onunla yaşadıklarımız sanki dün yaşanmış gibi, gözümün önünde her şey. Ege Bölgesi Sanayi Odası'nda çok kısa sayılabilecek bir süre çalıştık, ama konsantre ve yoğun yaşanan, hareketli bir dönemdi.

O dönem basın çok güçlüydü. Gazeteler çok satılıyordu. Basınla ilişkiler, basında yer alan haberlerin takibi de çok önemliydi. Gazeteleri alıyor, kupürleri kesiyor, fotokopilerini çekiyorduk. Ben de o kupürleri başkana, genel sekretere dağıtıyor, kendimiz için de dosyalıyordum. Odayla ilgili haberleri, köşe yazılarını derlemek önemliydi, gözden kaçırmamaya çalışıyorduk. Meclis toplantı günü bu kupürleri panoda topluyor, sergiliyorduk.

Basın müşavirimiz Aytaç Abla çok ciddi, çok çalışkan ve her şeyin üstünden defalarca geçen, irdeleyen bir insandı. Basın toplantısı olsun, basın açıklaması olsun, öyle laf olsun diye bir iş yapmazdı. Bir konuda basın açıklaması yapılacaksa ekonomi danışmanlarından, araştırma biriminden gelen metinleri belki on kere okur, tekrar üstünden geçerdi Basın açıklamasını toparlar ve son şeklini kendisi verirdi. Yanlış anlaşılmasına meydan vermemek için istişare edip son şekline getirirdi.

Çok hassas, mesleki açıdan dolu dolu bir insandı. Bilgiyi paylaşırdı. Çalışma tarzında yönlendirme, bilgi saklamak yoktu. Bir konuda bilgi edinmek için görüşülecek kişiyle ilgili talep geldiğinde fihristler açılır, kontaklar verilirdi. Birisi bir haber peşinde ise onun talebi hemen yerine getirilir, yol gösterilirdi.

Aytaç Abla'nın kişisel ilişkiler anlamında da herkese yardımcı olduğuna şahit oldum. Odada da ona danışan pek çok insan oluyordu. Gönül ilişkilerinden tutun dertleşmeye kadar her konunun paylaşıldığı, danışıldığı bir insandı. Farklıydı, tam bir ablaydı. İşte o yüzden adı Aytaç Abla'ydı. Herkes onu Aytaç Sefiloğlu diye değil, Aytaç Abla diye bilirdi. Ablalık ona yakışıyordu.

İşinde titiz ve ciddiymi ama asık suratlı değildi. Neşeli bir insandı. Mesleğine önem veren sempatik, sevimli bir karakter olması tam bir kombinasyon oluştuyordu.

Bu kadar süre sonra arkadaşlarının Aytaç Abla'nın anısını, adını yaşatmak böyle bir işe girişmesi bence çok özel ve çok güzel. Aytaç Abla adı hazırladığınız kitaba da yakışmış. Allah rahmet eylesin.

Kısacık zamanda bir ömürlük yoldaşlık

Kadir Kemaloğlu

Henüz birkaç aylık muhabirken bir basın toplantısı için gittiğim Ege Bölgesi Sanayi Odası'nda bana yılların muhabiriymişim gibi davranışını, sohbetini unutmam; unutamam. Aynı zamanda İletişim Fakültesi birinci sınıf öğrencisi Kadir Kemaloğlu'na verilen ilk ders-ti: "Ne olursan ol, mütevazılıktan, alçak gönüllülüktan vazgeçme"

Aytaç Sefiloğlu iyi bir gazeteci ve iyi bir öğretici idi. Kendisiyle sahada çalışmak şansına sahip olamadım ancak; Ege Bölgesi Sanayi Odası Basın Müşavirliği görevinde, rahatsızlığına kadar geçen dönemde, o sohbetlerimizi sürdürdük. O hale geldi ki; bir haber kaynağı ile görüşülecekse, bir fotoğraf çekilecekse, bir haber konusu seçilmişse ilk cümle: "Aytaç Abla'ya bir soralım" oldu.

Keşke mesleğe on yıl daha önce başlasaydım ve Aytaç Abla ile usta - çırak olarak çalışabilseydim. Yıllar geçti. Meslekte otuzuncu yılı devirmeye hazırlandığım bu günlerde; şimdi onun oturduğu koltukta, her muhabir arkadaşımınla sohbet ettiğimde; her bana fikir danışıldığında, o ilk gün aklıma gelir. Koltuğa güç veren bir kişinin yerinde yine, onun gibi olmak. Bu olgu işimi, hem çok kolaylaştırırken; bir o kadar da zorlaştırdı. Zirvedeki bayrağı orada tutmak, oturduğun koltuğa güç vermek ve bayrağı daha yukarılara çıkarmak. Kısacık zamanda bana bir ömür yetecek yoldaşlığın için sonsuz teşekkürler. Işıklar içinde uyu...

İyi bir insandı, yufka yürekliydi

Veli Güngör

1993 yılında Selim Yaşar Ege Bölgesi Sanayi Odası Yönetim Kurulu Başkanlığı'na seçildi. Rahmetli Aytaç Sefiloğlu 1994 yılında EBSO'ya basın danışmanı olarak geldi. Onun odası ve benim odam yan yanaydı. Ben halkla ilişkiler birimindeydim, fotoğraf çekimi, bültenlerin dağıtımı, gazetenin hazırlanması gibi işleri yapıyordum. Basın danışmanıydı ama aslında çok iyi bir gazeteciydi. O kesin.

Aytaç Abla'yı daha önceden tanıyordum. EBSO'daki toplantıları duyurmak, davetiyelerini, basın bilgilerini iletmek için zaman zaman Yeni Asır Gazetesi'ne, yanına gidiyordum. Geçmişten, yani Yeni Asır Gazetesi'nde çalıştığı dönemden bir tanışıklığımız vardı.

Yeni Asır'da çalıştığı dönemde yazdığı hemen hemen tüm haberler manşet olurdu. Çok iyi hatırlıyorum. Öyle dikkat çeken gazeteciliği vardı. Biz halkla ilişkiler birimi olarak gazeteleri çok iyi takip ettiğimiz için biliyorum.

Her şeyden önce Aytaç Abla çok iyi bir insandı. Yani iyi bir gazeteci olmasından önce iyi bir insandı. Yufka yürekliydi. Ege Bölgesi Sanayi Odası'ndaki toplantılar kimi zaman geç saatlere kadar sürerdi. "Gece geç saate kalma, sen git ablacığım, ben kalırım" derdi.

Basındaki arkadaşlar yanına çok sık gelip giderlerdi, sohbet ederlerdi. O sohbetlerin çoğuna bizzat tanıklık ettim. Aytaç Abla onların işle ilgili sorunlarının yanında özel sorunlarıyla da ilgilenir, çözüm üretmeye çalışırdı.

O kadar samimi bir insandı ki, insanlar sadece iş hayatlarıyla ilgili değil, özel hayatlarıyla ilgili sorunlarını açıp onunla dertleşiyorlardı.

Benim evlilik hazırlıklarım gündeme geldiğinde, kendisine mad-di anlamda öyle çok da iyi durumda olmadığımı söyledim. "Daha uygun fiyata ev eşyası alabileceğimiz yerler konusunda bana yardımcı olabilir misiniz?" diye sordum. "Ne demek?" dedi ve hemen orayı, burayı, birkaç yeri aradı.

O günlerde bir iş insanının mobilya mağazalarını kapattığını söy-

ledi. “Birçok mobilya onun deposunda bekliyordur. Ben kendisini arayayım, senin durumunda anlatayım, sen git orada bizzat bak, sana mutlaka yardımcı olur” dedi. Aradığı yere gittik. Yeşilyurt’ta bir yerdi. Eşyaları beğendik, Aytaç Abla sayesinde piyasanın yarı fiyatına satın aldık.

Aytaç Abla kısa ömrüne bir çok şey sığdırmış, çok çalışkan, mü-kemmelliyetçi bir insandı. Çalışkan, işinde hırslı, ama bir o kadar da fedakar bir insandı.

Rahmetli Aytaç Abla bütün bu özelliklerinin yanında aynı zaman-da esprili bir insandı. Bir gün sohbetimiz sırasında Macit Abi’yle evlenmeden önce kızlık soyadının “Veziroğlu” olduğunu, evlendikten sonra “Sefiloğlu” soyadını aldığını söylemişti. “Veziroğlu’yken Sefiloğlu oldum” diye espri yapmıştı.

Ege Bölgesi Sanayi Odası’nın Amerika’ya bir iş seyahati vardı. O seyahate gidecek personel listesi yapılıyordu. O dönemdeki genel sekreterimiz basın danışmanı olarak Aytaç’ı yazmıştı. Bu seyahat için en uygun, bu işi en iyi şekilde yapabilecek kişi de kendisiydi. Ama bana “Veli, sen bu işi yaparsın, sen git” demiş, benim gitmemi teklif etmişti.

İyi bir gazeteci, aynı zamanda çok iyi bir basın danışmanıydı. İş insanlarıyla da ilişkisi son derece iyiydi. Şöyle söyleyeyim, iş dünyasının önde gelen insanları ona gerçekten güveniyorlar, sorup danışıyor ve ona göre hareket ediyorlardı.

Kendisi Selim Bey döneminde basın danışmanlığını yapmaya başladığından itibaren Ege Bölgesi Sanayi Odası’nın basındaki görünürlüğü de birkaç kat arttı. Basın dünyasıyla, gazetecilerle ilişkileri son derece iyiydi. O kimseyi kesinlikle kırmaz, hiç kimse de onu kırmazdı. Zaten kırılacak bir insan değildi.

Şinasi Ertan, Selim Yaşar ve Kemal Çolakoğlu’nun EBSO Meclis Başkanlığı, Selim Yaşar, Atıl Akkan’ın birinci ve ikinci, sonra Kani Aydoğdu’nun EBSO Yönetim Kurulu başkanlığı dönemlerinde basın danışmanıydı. Çalıştığı kuruma zarar verebilecek şeylerin olmasını istemese de hep dengeli davrandı. Kurum ve basının ilişkilerinde dengeyi sağladı.

Hastalığının ortaya çıkışı

Aytaç Abla sabahları mesaiye geldiği zaman midesi ile ilgili şikayetlerini anlatırdı. İşyerine çoğunlukla kahvaltı yapmadan geliyordu. Çok zayıftı. Midesinde iğne batar gibi ağrı olduğunu söylerdi. İşyeri doktorumuz vardı. Birkaç defa ona görüldü, tahliller yapıldı. Mideyle ilgili basit bir rahatsızlık olduğu söylendi. Gastrit gibiydi şikayetleri. Bu süreç birkaç ay böyle devam etti. Rahatsızlığı bir türlü geçmek bilmedi. Bir süre sonra ileri tetkikler başladı.

Daha detaylı filmler geldi. Halkla İlişkiler’de Feriha Hanım’ın babası da galiba doktordu. Kendisinin haberi yokken, “Ben bu filmi Aytaç Abla’nın haberi olmadan babama göstersem” dedi. Götürdü filmi, geldi, “Babamla konuştuk, kist gibi bir şey var. Galiba kanser gibi bir şey” dedi.

O da, ben de şoke olduk. Tabii Aytaç Abla’ya söyleyemedik. Bir süre sonra hastalığı ortaya çıktı. Dokuz Eylül Hastanesi’ne gidip geldi. Ondan sonra ameliyat kararı alındığı, ameliyat olacağı duyuruldu camiada. Doktorları ameliyat konusunda Aytaç Abla’yı, Macit Abi’yi ikna etmişler. Ameliyat oldu, ziyaretine gittik, iyiydi.

Ameliyattan sonra işe aktif olarak başlamadı, gelip gidiyordu. O ara kemoterapi de almaya başlamıştı.

2000 yılının Nisan ayının 17’sinde onu kaybettik. Allah rahmet eylesin, mekanı cennet olsun olsun.

İnsan sevgisiyle dolu bir arkadaşı

Ayşe Gülbahçe

Bütün çalışma yıllarımı Ege Bölgesi Sanayi Odası'nda geçirdim. Çok uzun süre merhum Şinasi Ertan Bey'le, sonra pek çok başkanla çalıştım. Merhum Selim Yaşar'la çalıştığım sırada Aytaç Ege Bölgesi Sanayi Odası'na geldi. 1996 yılında emekli olup ayrıldım. İkimiz Ege Bölgesi Sanayi Odası'nda baş başa sadece iki ay çalıştık.

Gerçekten çok sevdiğim bir arkadaşımды. Daha önceki görevim nedeniyle Aytaç'ı gazeteci olarak tanıyordum. Basınla devamlı ilişkide olan başkanlar dolayısıyla tanışıyorduk. Aytaç'ı "sevgi ve disiplin insanı" diye anlatabilirim. İşine, prensiplerine düşkün ama bir o kadar da insan sevgisiyle dolu bir arkadaşı. Disiplininden taviz vermezdi, ama bunu o kadar güzel ve yumuşak bir şekilde yapardı ki siz onun o disiplininin sertliğini anlayamazdınız bile. Çok dostu vardı. Hiç sinirlendiğini, kimseyi kırdığını görmedim.

İlk aklıma gelen kıızıyla olan ilişkisi ve de her zaman güler yüzlü oluşu. O kızına, Dilan da annesine çok düşkündü. Kızıyla ilgili anım var ki onu hiç unutamıyorum. Bir gün işe uykusuz ve çok yorgun geldi. Ne olduğunu sorduğumda "Gece saat 01.00'de kalktım, İtfaiye'ye gittim" dedi. "Hayrola, niye ki?" dedim, anlattı.

Kızı Dilan o zaman daha üç ya da dört yaşında olmalı. İtfaiyecilerden çok korkarmış. Gecenin saat 01.00'inde korkuyla uyanmış ve ağlamaya başlamış. Durmadan ağlıyormuş. Giyinip arabalarına binmişler, o zaman Çankaya'da bulunan İtfaiye Müdürlüğü'ne gitmişler. Dilan'la itfaiyecileri tanıştırmışlar, aralarında çok güzel bir diyalog geçmiş. Hatta itfaiyeciler Dilan'ı itfaiye aracına bindirmiş. Dilan çok memnun kalmış, sakinleşince alıp eve götürmüşler.

Anlattıkları, yorgun halde eve gelip, kızı için gecenin bir saatinde kalkıp onu İtfaiye Müdürlüğü'ne götürmesi beni çok etkilemişti. Evet, kızına çok düşkündü, onun dışında da herkese çok saygılıydı. Arkadaşlarımızı çok severdi.

Bir fuar sonrasında dinlenme anında çekilen fotoğrafımızın yer

aldığı bir gazete kupürü var. Böyle aktivitelerden sonra, o başarının verdiği yorgunlukla zaferin karışımı çok güzeldi. Onları hep beraber yaşıyorduk. Onunla çalışırken hiçbir zaman yorgunluk hissetmedim. Onunla çalışmak gerçekten çok güzeldi, çok çok iyi bir arkadaşı. Allah rahmet eylesin.

Duygulu bir akadaşımızdı

şehmus Alptekin

Aytaç çok güzel bir insan, duygulu bir akadaşımızdı. Beraber yurt içinde ve yurt dışında pek çok geziye gittik. On numara bir arkadaşımızdı. Mükemmel bir insan, iyi bir gazeteciydi. Herkese güven verir, sevgiyle, saygıyla yaklaşırdı. İnsanlar işle olsun, özel hayatıyla ilgili olsun, onunla dertleşir, ona danışırlardı. Allah rahmet etsin.

Onsuz geçen çeyrek asır

Macit Sefiloğlu

24. Ölüm yıldönümünde aile fertleri ile meslektaşlarımızın katıldığı anma töreninde sevgili kardeşim Hüseyin ve Saadet Erciyas, “Aytaç için bir kitap yapma” projelerini paylaştılar.

Kendisi için çalıştığı Ege Bölgesi Sanayi Odası başta olmak üzere Narlıdere Belediyesi kalıcı adımlar atmıştı. İzmir’in gerçekten sevilen bir gazetecisiydi Aytaç. Onu yitirdiğimiz 2000 yılından sonra önce EBSO’da başlattığı gazetecilik yarışmasına ve basın çalışma ofisine adı verildi.

Ardından kadim dostumuz Abdül Batur Narlıdere’de şu anda dinlendiği mezarlığına yakın bir güzel parka adını verdi. Öldüğünde kızımız Dilan 9 yaşındaydı. Ve Aytaç’ın başta Dilan olmak üzere çocuklara olan düşkünlüğü biliniyordu.

Öyle ki çok agresif bir kanser türüne iki yıla yakın dayanması da çocuğuna olan düşkünlüğü ve onu yalnız bırakmama nedeniyle. Bunu en iyi bilenlerden birisiyim. Kanser mücadelesini son ana kadar verdi.

Aynı gün toprağa verildi

Aytaç ile 1997 yılı Nisan ayında evlenmiştik. şimdi tarih olan Fuar içerisindeki Yaşar Holding’e ait Park Restoran’da nikah töreni yapıldı. Evliliğimizin neredeyse tamamını gazetecilikle evli gibi yaşayarak geçirdik.

Gündüz birlikte olduğumuz gazeteci arkadaşlarımız ile neredeyse haftanın 4-5 günü akşamlarımızı birlikte geçirdik. “Ekonomi muhabirleri” grubu o tarihlerde İzmir’de neredeyse marka oldu. İzmir’de ekonomiye yön veren önemli isimler, iş insanları ile buluşmalarımız, kenti ulusal basına taşıyan çalışmalarımız bugüne örnek olabilecek nitelikteydi.

Aytaç ise Yeni Ekonomi Gazetesi’nde başladığı yolculukta, Ticaret Gazetesi ve Söz Gazetesi’nin ardından kentin en önemli mecralarından Yeni Asır’da sürdürdü. Erdal Bilaller, Erdal şafak ekonomi

haberciliğinde Aytaç'ın büyükleriydi. Yeni Asır'da çok önemli bir meslektaş kadrosuyla çalıştı.

Rahmetli Selim Yaşar Ege Bölgesi Sanayi Odası Yönetim Kurulu Başkanı olunca Aytaç'a kurumda "Basın Müşavirliği" görevini teklif etti. Böylece basının Aytaç Sefiloğlu markası, EBSO'da genç gazetecilerin "Aytaç Ablası"na dönüştü. Kendisinden sonra gelen genç kuşaklara yardım etme anlayışını ölene kadar sürdürdü. EBSO'daki görevini yürütürken, İzmir'in yerel televizyonlarından Kanal 1'de ekonomi programı yaptı.

Açık oturumlar ile kentteki önemli insanları televizyonda halkla buluşturdu. Döneminin ulusal kanallarına rakip olacak niteliğinde bir program yaptılar Nihat Delibaşı ile birlikte.

Haber her şeyden önemlidir

Yeni Asır muhabiri olduğu dönemdeki bir anımızı aktarmak istiyorum. Buradan Aytaç'ın mesleğine olan düşkünlüğünü anlayacaksınız. İzmir Ticaret Borsası'nın meşhur tarihi binasında o gün için çok önemli bir buluşmayı izlemeye gittik.

İzmir'deki iş insanlarının bulunduğu meslek odaları ve kurumların başkanları yöneticileri borsa binasında buluştular. Tansu Çiller dönemi ve banka faizleri çok yüksek ve iş dünyası zorlanıyor. Ege Bölgesi Sanayi Odası Başkanı Ersin Faralyalı bu toplantıda "Kredileri ödemeyelim" önerisinde bulunmuş.

Toplantı uzun süreceği için orada bulunan 4-5 gazeteciden Aytaç, "Benim gazetede biraz işim var. Bir gelişme olursa bana söylersiniz" diyerek ayrılmıştı. Sonrasında da kredileri ödememe önerisi gibi o güne kadar görüşmemiş bir teklifi duyduğumuzda bunun gündeme bomba gibi düşeceğini tahmin ettik. Bu haberi bir gün sonra gazetelerimize vermeyi uygun bulduk çünkü saat çok geçmiş ve haberin istediğimiz gibi büyümeyeceğini düşünmüştük.

Biz haberi bir sonraki güne hazırlama kararından sonra evlerimize döndük. Ama orada muzip bir karar aldık. "Aytaç'a olan biteni söylemeyelim" dedik. Elbette söyleyecektik ama "Biraz uğraştıralım" denildi. O tarihte Göztepe Stadı'nın karşısında oturuyorduk. Eve geldiğimde bana "Ne oldu?" diye sordu ve ben de söylemedim.

Ama bir süre sonra bizim şakanın biraz rengi değişti. Evin dış kapısı açıldı ve kapandı, ben evden gitti sandım. Aytaç beni hayli terlettikten sonra evde saklandığı gömme dolaptan çıktı. Ben de şakadan hayli nasibimi aldım ve bir daha böyle bir şakayı aklımdan geçirmedim.

Dinç Bilgin’in teşekkürü

Çalışkan ve zeki bir gazeteciydi Aytaç. O yıllarda gazetecilerin Başbakanlık tarafından yurt dışında dil eğitimi alması gibi bir fırsat çıktı. Aytaç Ankara’da bir süre kursa tabi tutuldu ve ardından ABD’ye gitmeye hak kazandı. Yeni Asır’ın sahibi Dinç Bilgin, Sabah Gazetesi dahil sadece Aytaç’ın bu eğitime katılabileceğini öğrendiğinde kendisini ayrıca ödüllendirdi.

Bu burs için ben de başvurmak istemiştım ama kurumum Anadolu Ajansı bana izin vermemişti. Ben de Aytaç’ın ABD’ye gitmesinin ardından AA’dan ücretsiz izin alıp aynı tarihte bu ülkeye gittim. Ağabeyim Hamit Sefiloğlu aynı tarihlerde orada yaşıyordu. Ben de bu imkanı kullanıp yaklaşık altı ay süreyle New York’ta yaşadım. Türkiye’den giden 22 gazetecinin katıldığı program sürecinde önemli anılar biriktirdik.

Muğla’da yollarda öğrendim

Aytaç’ı Nisan 2000 yılında yitirmemizden iki yıl kadar önce midesindeki sorun nedeniyle tetkikler yaptırıldı. Ben bir siyasi gezi için Muğla sınırlarında yollardayken, hastalığının ciddi olabileceğini öğrendim. İzmir’e gelene kadar yol bitmemişti adeta. Daha sonra üst üste çekilen ultrasonlar, tetkikler ile yaşamımızda her şey alt üst oldu adeta.

Tıpta “Taşlı yüzük” olarak tanımlanan mide kanseri türü çok tehlikeli ve agresif bir tür olarak tanımlanıyordu. Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi’nde başlayan tedavi ve ameliyat süreçleri hem bizi, hem ailelerimizi hem de meslektaş ve dostlarımızı teyakkuza geçirdi. Aytaç’ın bu hastalığında nasıl bir direnç gösterdiğini yakınımızda bulunan herkes yaşadı adeta.

Kurtulacağına inancımızı onu kaybettiğimiz günü kadar hiç yitirmedik. Onunla olan diyaloglarımızda direncini düşürmemesi için ne

gerekiyorsa yaptık. Maalesef bu savaşı birçok kanser savaşçısı gibi kaybettik.

Takvim yaprakları 17 Nisan 2000'i gösteriyordu. Aytaç'ı ölümdünden bir gün sonra Narlıdere Aşağı Mezarlığı'nda tam toprağa verirken, yağmur başladı. Sanki gökyüzü Aytaç için ağlıyordu.

O gün evimizin hemen yakınındaki Balçova Uğur Camisi sanıyorum bir daha böyle bir kalabalığa tanık olmamıştır. İzmir tüm vefasıyla erken yaşta ölen gazeteci Aytaç Sefiloğlu'nu yolcu etmeye geldi.

Kenti için, mesleği için sağlığını önemsemeyen, hatta Dilan'a hamile iken, Turgut Özal'ın oğlu Efe Özal ile iş insanı Alpaslan Beşikcioğlu'nun kızının nişan töreni için Karşıyaka'da görev yaptığı sırada hasta olan ve hamileliğinde düşük tehlikesi geçiren Aytaç, bu kez hastalığa çalım atamamıştı.

Onun için yazılacak, konuşulacak çok ayrıntı var. Bunları sanıyorum bu değerli çalışma sırasında ben de okuma fırsatı bulacağım. Tüm aile yakınları ile birlikte bizler Aytaç'ın manevi mirasına sahip çıkmaya çalışıyoruz. Ama bir o kadar da bu mirasa sahip çıkan dostlarımız sebebiyle çok şanslıyız. Saadet ve Hüseyin Erciyas'a da bu çalışma nedeniyle müteşekkirimiz.

Akıllı, meraklı, hareketli bir çocuktu

Aysel Nalçacı

Aytaç 23 Mayıs 1960 günü Malatya Sarsap'ta dünyaya geldi. Aytaç benim iki yaş küçüğümdü. Babamız Mustafa Nalçacı Devlet Demiryolları'nda memurdu, ambar müdürü olarak çalışıyordu. Annem Ayhan Nalçacı da ev kadını.

Dört kız kardeştik. Şule Ablam, Ayfer Ablam, ben ve en küçüğümüz Aytaç. Babamın memuriyetinden dolayı farklı yerlerde doğduk. Şule ablamla Ayfer ablamız Malatya Hekimhan'da, ben ve Aytaç Sarsap'ta doğmuşuz. Babamın görevi nedeniyle Malatya, Samsun ve Adapazarı'nda bulunduk, emekli olunca da İzmir'e yerleştik.

Aytaç küçüklüğünden itibaren akıllı, meraklı, hareketli bir çocuktu. Evin en küçük çocuğuydu, neredeyse her istediği yapılırdı. Çok soru sorardı. Aldığı cevapla yetinmez, emin olana kadar başkasına bir daha sorardı.

Altı yaşında okula başladı. Okula bizimle o da gelirdi. 23 Nisan törenlerinde o da bizimle beraber yürürdü. Aytaç ilkokulu Samsun Havza'da İstiklal İlkokulu'nda okudu. 1971-1972'de mezun oldu. Başarılı bir öğrenciydi. Arkadaşları tarafından da sevilirdi.

Evimize her gün gazete girerdi. Milliyet ve Cumhuriyet gazeteleri alınır, okunurdu. Annemiz lise mezunu aydın bir kadındı. O nedenle Aytaç da okumayı çok severdi. Meraklı, çok kitap okuyan ve araştıran bir gençti. Edebiyatı ve sosyal bilimleri severdi.

Babam tayin oyunca Sakarya'da Atatürk Ortaokulu'na gitti Aytaç. Sonra da Ali Dilmen Lisesi'ni bitirdi Sakarya'da. Edebiyat bölümü mezunuydu. 1977-1978 öğretim yılında mezun oldu. Üniversiteye hazırlık için kursa gitmişti, evde de çok çalıştı.

Sınavda Gazi Üniversitesi Sosyal Bilimler Eğitimi Bölümü, Tarih Öğretmenliği Bölümü'nü kazandı. Ankara'da okudu Aytaç, dedemlerin yanında kaldı. Dedemiz Ali Faik Şarman'ın Aytaç'ın bilinçlenmesinde çok emeği oldu. Aytaç da çok severdi dedemizi. Dedemiz 1941 yılında temeli atılan Sivas Yıldızeli Pamukpınar Köy Enstitüsü'nün kurucular heyetindeydi. Baş öğretmendi kendisi.

Dedeme bütün gazeteler gelirdi. Dedem tek tek okur, bir hata varsa düzeltirdi onları. Çok güzel bir kütüphanesi ve muhteşem kitapları vardı. Çok yararlandık o kütüphaneden. Öldüğünde 104 yaşındaydı. Anne babamıza şükran borçluyuz hepimiz. Yaz aylarında bizi Ankara'ya dedemin, anneannemin yanına gönderirlerdi. Havza küçük yerd, Ankara'da eğitimli, aydın insanlar olan dedemlerin yanında konuşmamız düzgün olsun, biz de onlardan eğitim alalım istiyorlardı. Kuğulu Park yakındı dedemlerin evine, bizi götürdüklerini hatırlıyorum.

Aytaç Gazi'den 1980-1981 öğretim yılında mezun oldu. Tayini Tunceli'ye çıktı. Annemle birlikte gittiler. Bir ay iyi bir otelde kaldılar beraber. Ancak yapamadı orada Aytaç. İstifa etti ve İzmir'e döndüler.

Yeni Ekonomi Gazetesi'nde, usta gazeteci Abdullah Bozkurt'un yanında gazeteciliğe başladı. Ticaret Gazetesi'nde, Yeni Asır Gazetesi'nde çalıştı, 1994 yılında da Ege Bölgesi Sanayi Odası'nda basın müşaviri olarak görev aldı. EBSO'dayken Kanal 1'de ekonomi programı hazırlayıp sundu. Tüm iş insanlarını yakından tanıdığı için programı çok ses getirmişti.

Evin küçüğüdü

Aytaç evin küçüğü olmasına karşın hep birleştirici bir yanı vardı. Dar zamanlarımızda hep yanımızda olurdu. Olgundu, arkadaşları için de öyleydi. Çocukla çocuk, büyükle büyük olan insanlardandı.

Çiçekleri çok severdi, gül ve papatyaı özellikle severdi. Dilan'la kırlara gitmeye bayılırdı. Doğal bir insandı, doğal olan her şeyi severdi.

Yemek yapmayı, ev işleriyle uğraşmayıysa pek sevmezdi. Zamanı yoktu ama evi her zaman tertemizdi. Kilo sorunu hiç olmadı, yaparak sarması başta olmak üzere yöresel yemekleri çok severdi. Eve geç geldikleri için de çoğu kez hafif yerd. Özel günlerde bir araya gelmemizi çok isterdi. Tüm aile birlikte çok güzel zaman geçirirdik.

Her zaman dünyayı gezmek istedi. Yeni evliyken Amerika ve Almanya seyahatleri olmuştu. Amerika'ya dil öğrenimi için gitmişti. Çok çalışkandı, Başbakanlık bursuyla gitmişti sanırım. Önce Ankara'ya geldi, birkaç ay kaldı bende. Amerikan Kültür'e gitti dil için. Sınava girdi ve sınavı kazanarak Amerika'ya gidenler arasında yer

aldı. Sonra Macit de gitmişti yanına.

Kardeşler bir araya geldiğimizde çok sohbet ederdik. Geleceğe yönelik hayalleri paylaşırdık. Dilan'ın büyüdüğünü, okula gittiğini vs... Seyahat etmeyi hayal ederdi. Aytaç'ın hayallerinden biri de kitap yazmaktı. İş insanlarıyla iç içeydi, yaşadıklarını yazmak, deneyimlerini paylaşmak için bir kitap yazmak istediğini söylerdi. Günlük tutmayı severdi, ufak tefek şiirler yazdığını anımsıyorum, duyguluydu.

Bir ara sigara kullandı, sonra bıraktı. Ehliyeti vardı, ama araç kullanmaya korkardı Aytaç.

Bizlerle yaptığı haberleri heyecanla paylaşırdı. Macit'ten bile saklardı bazen yaptığı haberi, sonra da anlatır, gülerdik. Ekonomiye gerçekten çok severdi, çok da güzel haberler yaptı. EBSO'ya girdikten sonra daha da geliştirdi kendini bu alanda.

Aytaç için dostluk ve arkadaşlık en değer verdiği konulardı. İnsanların aralarını düzeltmek için çabalarla çoğu kez. Kimse kimseyle tartışmasın isterdi. Arkadaşlarıyla biz de arkadaştık. Kalabalık sofraları, birlikte olmayı çok severdi.

Hastalığının ilk teşhisi 1998 yılının Eylül ayında konuldu. Zorlu bir tedavi süreci yaşadı. Ailesinin yanı sıra dostları arkadaşları hep yanındaydı. 17 Nisan 2000 günü, henüz 40 yaşını doldurmasına bir kaç hafta kala hayata veda etti.

2006 yılında babamı, 2012 yılında annemi, 2022 yılında Şule Ablamı kaybettik. Annem Aytaç'ın ölümünü hiç kabullenemedi, Dilan'a "Aytaç" dediği oluyordu son dönemlerde.

Aytaç'ın adının yaşatıldığı her çalışma çok kıymetli. Bu anlamda Ege Bölgesi Sanayi Odası'nın gazetecilik yarışmasını onun adına sürdürmesinden mutluluk duyuyoruz ailesi olarak. Sancar Maruflu Ağabey'in çabası çok kıymetliydi. Her tören öncesi ne yapacağımızı mutlaka konuşurduk.

Abdül Batur adını bir parka verdi, orada yaşatılıyor. Çok teşekkür ederiz bu çabaları için.

Güzel bir kardeş, iyi bir anne, iyi bir eş oldu her zaman. Aramızda iki yaş var Aytaç'la, onu çok özlüyorum. Kardeşimi sevgiyle, rahmetle anıyorum.

Çaresizliğimizi onunla birlikte yaşadık

Ayfer Nalçacı Ersan

Ablası olarak sevgili Aytaç'la anılarım benim Almanya'ya gitmem dolayısıyla çocukluk anılarımızın dışında Türkiye'ye kesin dönüş yaptığım 1990'lı yıllardan sonra başlıyor. Seferihisar'da birlikte aldığımız yazlık ve sevgili Dilan'ın aramıza katılmasıyla başlayan anılar, engin bilgi birikimi ve sohbetleri daha hâlâ kulaklarımızda.

Akarca'dan ayrıldığımızda ise kardeşlik duygusuyla “Biz ayrılmayız” diyerek Urla Altıncöy'e birlikte göç etmemize ne kadar mutlu olmuştu. Her şey o kadar çabuk gelişti ki, sevincimizi, amansız hastalığını öğrendiğimizde çaresizliğimizi onunla birlikte yaşadık. Altıncöy'ü aldığında tüm sevenleri, yakın arkadaşları evini, eşyalarını yerleştirirken onu orada bir gün de olsa yaşatabilmek için nasıl çırpındığımızı unutamam. Yeter ki ona moral olalım, yüzünün güldüğünü, hayal kurduğunu görelim diye.

Hayat böyle bir şey. Herkesin Aytaç Ablası, varlığı ile onur duyduğumuz, çalışkan, dürüst, işini en iyi yapmaya çalışan Aytaç'ımızı 17 Nisan günü kalbimize gömdük.

Işıklarda olsun. Sevgilerimle.

Hayata dair güzel projeleri vardı

Kadri Şarman

Yeğenim Aysel Nalçacı'yla Urla Çarşı Meydanı'ndaki belediyeye ait kafede buluştuk, sohbet ettik. Sohbet esnasında rahmetli Aytaç'ın arkadaşı Hüseyin Erciyas'tan bahsetti. Eşi Saadet Hanım'la Aytaç'ın hayatını anlatan bir kitabı kaleme alacaklarını, Hüseyin Bey'in benim Aytaç'la ilgili duygularımı da almak istediğini söyledi. Hemen kendisini aradık.

Telefon sohbetinde Hüseyin Bey'in TRT Ankara Radyosu'nda birlikte çalıştığımız ve okuduğumuz şarkıların güfte şairi Mehmet Erbulan'ın yeğeni olduğunu öğrendim. Bu beni daha çok heyecanlandırdı. Çok genç yaşta hayata veda eden sevgili yeğenim Aytaç'ı anlattım.

Aytaç'ımız 1980'li yıllarda Ankara'daki üniversite eğitimi sırasında bir yıl kadar yanıımızdaydı. Çok radyo dinlerdi. Radyodan tüm haberleri takip eder, ders çalışırken müzik dinlerdi. Bana hep şarkı söylettirirdi. Karşılıklı söyleşirdik.

Çok azimli, hayata dair güzel projeleri olan, oldukça iddialı bir insandı. Ülkemizin yönetiminde söz sahibi, ünlü bir siyasetçi olma düşleri vardı. Onun bu tarzı beni çok etkilemişti. Yıllar sonra basın hayatında çok başarılı bir gazeteci oldu.

Bu arada, Aytaç'la aramızda geçen bir anımı aktarayım. Bize geldiği bir akşam heyecanla, "Dayıcığım, bugün seninle röportaj yapmak istiyorum" dedi. "Peki" deyince, "Sen ünlü bir sanatçısın. Bestelerin dillerde dolaşüyor ve çok seviliyor. Bu besteleri hangi duygularla yaratıyorsun?" diye sordu. "Bestekâr, şairin dile getirdiği sözlerle hayatiyet kazandırır, onu adeta yaşar ve melodilere döker" diye cevap verdim.

Bunun üzerine bir kakhaha atarak, benim ilk bestelerimden olan, sözleri Mehmet Erbulan'a ait "Sen vefasız bir peri / Sen zalimin birisin" isimli şarkımı hatırlattı. "İlahi Dayı, senin gibi yumuşak karakterli, naif bir insan, bir kadını nasıl böyle suçlar?" diye sordu. Ben de

ona, “Sen bir gazetecisin, realist olmak zorundasın. Ben sanatçuyım, şiirlerin içine hayal, duygu yüklüyorum” cevabını verdim. Sonra, “Bence sen böyle sanat, magazin konularını değil, ekonomi konularını ele almaya devam etmelisin” diye takıldım. Karşılıklı gülüştük.

Aytaç gazetecilik yaptığı sırada basın dünyasının, basın müşavirliğini yaptığı sırada da Ege Bölgesi Sanayi Odası’nın parlak yıldızıydı. O aramızdan ayrıldığı anda çok sarsıldık. Hem ailemizin bir ferdi hem de değerli bir gazeteciyi kaybetmiştik. Cenaze töreninde o muhteşem kalabalıkla ebedi mekanına uğurladık. Mekanı cennet, ruhu şad olsun.

Hepimizin yüreğinde

kr Ersan

Sevgili Aytaç'ı ben enitesi olarak eim sayesinde genç kızılgndan itibaren tanıdım. Ankara'da üniversitede okurken ve niversite sonrası gazetecilik ve televizyon programcılığı bu yıllar onun i dünyası ile geçen başarılı yıllarıydı. Yazılarıyla ekonomiden halka verdiği bilgiler televizyondan ise i dünyasıyla ilgili haberciliği bel-leğimde kalan güzel anılardır.

En büyük anımız ise Başbakanlık bursuyla baanlı bir gazeteci olarak, Amerika Birleşik Devletleri'ne lisan okuluna gidiiydi ve ya-nına ei Macit'le ben de katıldım. Bu gezi benim için de unutulmaz bir anıdır. Sevgili Aytaç orada lisanını geliştirmek, bilgi ve becerile-rini onunla birlikte orada bulunan, sonradan Seyrek Belediye Ba-kanı olan Nurgül Hanım'ı tanıma fırsatım oldu. Washington gezimiz ise birlikte en büyük anımızdır. O gün Beyaz Saray'da kran g-nyd ve biz de onun akıcı İngilizcesi ve gazeteci girişimi sayesinde Beyaz Saray'a girdik. Sevgili Aytaç'ın o kibar, naif tavrıyla ABD Başkanı ile tokalatığı, benim de fotoğrafladığım andır.

Hepimizin yüreğinde hiç bir zaman unutulmaz anılar bırakan, en hüzünlü gmmzde dahi bizlere moral veren unutulmaz kişiliğiyle kalbimizde sonsuza dek yaşayacak. Saygıyla, sevgiyle anıyorum.

İyi bir anne, iyi bir eşti

Dr. Aydil Törün

Aytaç, Mustafa dayımın dört kızından biriydi. Zaman zaman aile toplantılarımızda bize geldiğinde çok sevimli ve çok akıllı bir çocuk olduğunu fark ediyordum. Bu sevimli kız büyüdü, tahsil yaptı, gazeteci oldu, ekonomi yazarlığı yapmaya başladı.

Herkes tarafından sevilen, çok verimli ve aynı zamanda arkadaşları tarafından çok sevilen bir kişiydi.

Arkadaşlarına öncülük eder, onlara yol gösterir, bildiklerini paylaşır, gerçek bir abla gibi davranırdı. İyi bir anne, iyi bir eşti. Sonra bu amansız hastalığa yakalandı, hepimizi çok üzerek bu dünyadan ayrıldı.

Geriye dünyalar tatlısı bir kız evlat ve sevgili bir eş bıraktı. Şimdi senelerdir onu mezarı başında ve EBSO'nun adına düzenlediği gazetecilik ödülleri törenlerinde anıyoruz. Herkes onu sevgi ve saygıyla hatırlıyor. O hâlâ benim için küçük, sevimli Aytaç olarak hatıralarımda. Işıklar içinde yatsın. Mekanı cennet olsun.

Dilan ve annesini tuvalde bir araya getirdim

Tülin Aygün Törün

Yıllar önce bir gece her zaman yaptığım gibi gazetemi okuyordum. Gazetedeki vefat ilanları dikkatimi çekti. Hayatını kaybeden bir kadın için bir çok vefat ve taziye ilanı yayınlandığını gördüm.

Kimisinde fotoğraf da vardı. Rahmetli genç bir kadındı. Gazeteye göz attığımda, bu genç kadının hayatını da anlatan bir haber de gördüm ve okudum. Ölüm hep erkendir ama bu kadın gerçekten çok genç yaşta hayata veda etmiş, üstelik bir de küçük çocuğu varmış.

Ölen genç kadın gazeteci, hem de çok başarılı bir gazeteciymiş. O kadar duygulandım ki anlatamam. O gece epey ağladığımı, gözyaşı döktüğümü hatırlıyorum o genç kadın için. Gazetelerde taziye ilanları birkaç gün daha çıktı ve her birini tek tek okudum. Çok duygulandım. Bu genç kadını unutamadım.

Daha sonra, 2005 yılında şimdiki eşimle evlendiğimde aile olarak Aytaç Sefiloğlu Gazetecilik Ödülleri törenine davet edildik. Törende yıllar önce ölümüyle beni duygulandırıp ağlatan kadının o olduğunu hayretler içinde gördüm.

Aytaç Sefiloğlu eşimin akrabası, hem de yakın akrabasıydı. Onun çok başarılı bir gazeteci olması beni ayrıca gururlandırdı ve duygulandırdı.

2008 yılında Aytaç Sefiloğlu anısına EBSO Sergi Salonu'nda bir resim sergisi düzenledim. Bu sergi için Aytaç Hanım'ın bir portresini, bir de şimdi büyümüş ve genç bir hanım olmuş kızı Dilan ile birlikte bir resmini de yapmışım.

Dilan annesi öldüğünde çok küçüktü, ama onu tuval üzerinde büyümüş halini annesiyle bir araya getirdim. Sergiyi gezen arkadaşları “Aytaç öldüğünde Dilan bu kadar büyük müydü?” diye sormuştu. Ben de o sıra Dilan'ın çok küçük olduğunu, tuvale o günkü haliyle aktardığımı anlatmışım.

Annesiyle birlikte tuvale resmettiğim tabloyu sergi sonrası Dilan'a hediye ettim. Bu tablo şimdi Dilan'da.

Sevgili Aytaç'ın ardından...

Abdül Batur

Bir zamanlar ekonomi muhabiri dendiğinde İzmir'de ilk akla gelen isimdi Aytaç Sefiloğlu... Gazetecilik ona çok yakışıyordu. Mesleğini doğru, dürüst ve ilkeli yapan, ekonomi camiasında da fazlasıyla sevilen bir gazeteciydi. Bu kentin ekonomisinin nabzını en iyi şekilde tutan, çalıştığı gazetede yazdığı haberlerle değerli katkılar sunan, son derece saygı duyulan bir isimdi.

Benim de onunla tanışmam çok eskiye dayanıyor. 1995 yılıydı, benim de yakın arkadaşım olan gazeteci arkadaşları Nur ve Bedri Kurtuluş sayesinde tanıştık.

O günden sonra bu tanışıklık hızla arkadaşlığa, yaşamda bir şeyleri paylaşmaya döndü. Sevgili eşi benim de değerli dostum Macit ve Aytaç ile çok güzel ve ortak anılar yaşadık. Özellikle de Seferihisar Haritacılar Sitesi'nde gece sohbetlerimizi dün gibi hatırlıyorum.

Aytaç'ın çok güzel bir özelliği vardı herkes arasında katalizör görevi üstlenmek. Hepimizi birleştiren, hoş görüşüyle, olaylara pozitif bakmasıyla tanıyanları kendine hayran bırakan iyi bir dosttu. Kızı Dilan'a son derece düşkün, sevgili eşi Macit'e ayrı bir ilgisi olan dost canlısı, kötülük düşünmeyen, arkadaşlarının iyi gününde de kötü gününde de yanında olmayı bilen, arayan hatırmaz bir kişilikti.

1998 yılının başlarında amansız bir hastalığa yakalandı. O tarihte ben de Narlıdere Belediye Başkanlığı'na adaydım. Hastalığını öğrendiğimde hastanede kendini ziyarete gittiğimde bana o hasta haliyle "Seçimi sen kazanacaksın, merak etme" diyerek verdiği morali dün gibi hatırlıyorum.

Narlıdere Belediye Başkanı seçildikten sonra hastalığı daha da ilerlemişti. Bana, "Hastaneden çıkınca makamda bir kahve ısmarlarsın artık" diye takılır, gülerdik. Ne yazık ki o kahveyi makamda karşılıklı içemedik. Ben seçimi kazandıktan 17 gün sonra kendisini sonsuzluğa uğurladık.

Cana yakın, içinde insan sevgisi dolu bir dostu, arkadaşı kaybet-

miştım. Onun ölümü tüm sevenlerini derinden üzdü. Böylesine güzel bir insanın ismini yaşatmak da bana nasip oldu.

2000 yılıydı, Narlıdere'nin en güzel yerinde bir park düzenlemesi gerçekleştirmiştik. İyi bir gazeteci, iyi bir anne ve eş olan Aytaç'ın adını bu parka vererek ölümsüzleştirdik, onu Narlıderekililer'e emanet ettik.

Şimdi ne zaman o parkta yürüsem, isminin yazılı olduğu tabelanın önünden geçsem, "İyi ki adını burada yaşıyoruz, iyi ki senin gibi bir dostu tanıdım" diyorum.

Işıklar içinde uyu Aytaç... Unutulmadın, her yıl ölüm yıldönümünde mezarının başında sevenlerin sana geliyor. Narlıdere'deki o parkta da adın duruyor.

Aytaç'ın çöpçatanlığı işe yaramıştı

Ahmet Ünal Dilekçi

Aytaç'la ilgili bir anımızı paylaşmak isterim. Eşim Berrin'le ben Aytaç'ı Macit'le evlenmeden önce, yani Sefiloğlu soyadını almadan önce tanımıştık. O zaman kadınların evlendiği erkeğin soyadıyla beraber bekarlık soyadını kullanma hakkı yoktu. Sizler Aytaç'ın kızlık soyadını anımsıyor musunuz bilmem, ama ben ve eşim uzun süre düşündükten sonra hatırlayabildik “Nalçacı” olduğunu. Yasalar kadına, doğumundan itibaren kullandığı soyadını nikahlandığından itibaren yok saymasıyla onun geçmişini, kimliğini, özgür iradesini de yok saymış olmuyor muydu?

Ticaret'te ve Yeni Asır'da çalıştığını biliyorum Aytaç'ın. İyi bir ekonomi muhabiriydi. Ben tanımadan çok önce, daha sonra Berrin ile evlenmemize vesile olacak Aytaç sıkı arkadaşlıklar. Aytaç, ailesiyle Berrinlerin bir sokak üstünde oturuyordu.

Ben Türk Haberler Ajansı'nda Ege Temsilcisiyken Berrin Gürçay da Hürriyet Gazetesi Ege Bürosu Dış İlişkiler ve Reklam Sorumlusu'ydu. Bir kokteylde Berrin'le tanışıp arkadaş olduk. Bu arada Aytaç'la da daha sık görüşür olmuştuk.

Bir akşam üstü, iş çıkışı Berrin'le Alsancak'ta bir kafede otururken, benim kardeşimden öte arkadaşım Dr. Mesut Kahramanoğlu, bir süre sonra da Aytaç sözleşmişler gibi kafeye geldiler. Aytaç'ı Berrin davet etmiş. İyi ki de etmiş. Masada sohbet koyulaştıkça Aytaç, kalbinden geçeni, belki bizim de gönlümüzden geçtiği halde dillendirmeye cesaret edemediğimiz şeyi söyleyiverdi. “Niçin siz evlenmiyorsunuz? Bunca zaman berabersiniz. Yaşınız da gelmiş geçiyor, artık evlenin” dedi. Mesut da Aytaç'ın söylediklerine hak verdi. Ben şahsen çok rahatlamıştım. Berrin de sesini çıkarmayınca Aytaç'ın çöpçatanlığı işe yaramıştı.

Fotoğraf 1990 Haziran'ında EBSO'nun düzenlediği Güneydoğu Anadolu gezisinden. Diyarbakır Kervansaray Otel'de çekilmiş olmalı. Yeni Asır'dan Aytaç Nalçacı, TRT'den geçtiğimiz günlerde

yitirdiğimiz Tarık İnce, Orhan Baykal, ben Ahmet Ünal Delikçi ve Milliyet'ten Harun Gürek.

7 Haziran bizim evlilik yıldönümümüzdü. Ben EBSO gezisindeyken evlilik yıldönümünü unuttum. Üstelik Berrin ikinci kızımız Ezgi'ye hamileydi. Gecenin geç bir vaktinde Aytaç, “Berrin’i aradın mı?” diye sorunca jeton düştü. Ama çok geç. O zaman cep telefonu da yoktu. Otel lobisinden evi aradım eşimin gönlünü almak için, ama fırçayı da yedim.

Aytaç'ın Balçova'sı*

Ali Ekber Yıldırım

Gazeteciliğe başladığım yıllarda Kordon henüz doldurulmamış, deniz iki şeritli yolun bitimindeydi. Çok iyi kokmasa da denize bu kadar yakın olmak ve dostlarla buluşmak, elde kadeh güneşin batışını izlemek büyük bir keyifti.

Ayda birkaç kez mutlaka bu keyfi yaşırdık. Yaz akşamları araç trafiğine kapanınca, benzin kokusu çekilir, malt kokusu yayılırdı. Birahaneler dolup taşar. Manzarası en güzel masaya oturmak ve güneşin batışına izlemek günün yorgunluğunu alırdı.

Ekonomi muhabirliğini seçerek mesleğe başladığım o yıllarda İzmir'de her gazetenin ekonomi muhabiri vardı. Ekonomi muhabirleri arasındaki dostluk, diğer gazetecileri kıskandıracak düzeydeydi. Bu nedenle o gruba girmek zordu.

Birkaç aylık işsizlik döneminden sonra mesleğe yeniden başlamanın getirdiği heyecanla kendime; "Her gün en az birkaç haberim gazetede yer almalı ve mümkünse bunlardan en az bir tanesi birinci sayfaya girmeli" hedefini koymuştum.

Ulusal düzeyde yayın yapan bir gazeteye her gün birinci sayfadan haber sokmak kolay değildi. Mesleğe olan sevgim ve araştırma-cı yönümle bunu başaracaktım. Üst üste çok sayıda atlatma habere imza atarak hem İzmir'deki gazeteci arkadaşlarımın hem de gazete yönetiminin dikkatini çekmeyi başarmıştım. Gazete yönetimi beni hemen kadroya, İzmir'deki ekonomi muhabiri arkadaşlarını da o girilmez denilen gruba kabul etti.

Grup olarak zaman zaman Kordon'da buluşur bir kadeh rakı veya bir iki bira ile yorgunluğumuzu atarken, güncel gelişmeleri, haberleri konuşurduk.

Gazetelerimiz Kordon'a yakın olduğu için buluşmamız çok kolaydı. Fakat eve dönmemiz o kadar kolay değildi. Her birimiz kentin değişik yerlerinde oturuyorduk. Macit'in kırmızı Murat 124'ünden

* Gazeteci Ali Ekber Yıldırım'ın 2011 yılında Heyamola Yayınları'nın İzmirim Kitap Dizisi'nde yayımlanan "Aytaç'ın Balçova'sı" adlı kitabının aynı adlı bölümü

i z m i R i m

4

Aytaç'ın
Balçova'sı

Ali Ekber Yıldırım

heyamola
yayınları

başka kimsenin arabası yoktu.

O günlerde Murat 124 bizim için bulunmaz bir nimetti. Bazen 6 - 7 kişi sığardık o küçücük arabaya.

Aytaç ile Macit Balçova'da, Harun Bornova'da, Serap Hatay'da, Ergül Karşıyaka'da, ben Üçyol Bahçelievler'de, diğer arkadaşlar farklı semtlerde oturuyordu.

İzmir'in dört yanına dağılmıştık. Kordon'daki buluşmalarımızdan veya başka bir yerde bir araya geldiğimizde gecenin geç saatinde evin yolunu tutarken aklımız birbirimizde acaba ulaştı mı, bir şey oldu mu? diye endişelenirdik.

Bu endişeyi en çok duyan da Aytaç'tı.

Aytaç'ın hayali, bir gün hepimizin aynı semtte, en azından aynı güzergahta oturmasıydı.

Onun bu hayalini gerçekleştirmeye en uygun iki kişiden biri idim. Diğeri de Harun'du. İkimiz de bekardık ve yalnız oturuyorduk.

Harun, inatçıydı. Öğrenciliğinden sonra da Bornova'yı hiç terk etmedi. Yıllar sonra Ankara'ya taşınmaya kadar.

Benimse durumum farklıydı. Askerden döndükten sonra dört yılı aşkın bir süredir Üçyol'da oturduğum kapıcı dairesi bana ve kitaplarımın dar geliyordu. Bir an önce buradan taşınmak istiyordum.

Aytaç'ın hayalini gerçekleştirecek ilk adım ben olacaktım.

Üçyol'dan Balçova'ya taşındığım gün, Üçyol - Bornova metro hattının ilk kazması vuruldu. Üçyol'dan Bornova'ya 11 kilometre metro yapılacaktı. Metro ayağıma gelecekken ben Aytaç'ın hayalinin bir parçası olmak için Balçova'ya taşındım. Hem de Aytaç ve Macit ile aynı apartmana. Mehmet Efe Sokak Numara 51'deki Özçelikler Sitesi.

Balçova'yı biliyordum. Fakat, hiç yaşamamıştım. Evi görmeye gittiğimde gerçekten çarpıldım. Teleferik'in bulunduğu Dede Dağı'nın hemen dibinde sekiz katlı sitenin en üst katı.

Salonun yansı büyüklüğünde boydan boya balkon. Balkonu görürnce yaşamımın bundan sonraki bölümünün bu balkonda geçeceğini hayal etmeye başladım.

Balkondan İzmir manzarası muhteşemdi. Kentin neredeyse ta-

mamı görünüyor. Sağ tarafta ise Dede Dağı ve Teleferik görsel bir şölenin tamamlayıcı parçası gibi huzur veriyor. Evin arka tarafına geçince, Narlıdere'nin de manzaraya eklenmesi ile İzmir fotoğrafı tamamlanıyor. Grand Plaza Oteli'nin bahçesindeki ağaçların üstündeki güneşin batışını izlemekte cabası.

İlk gördüğümde, kirayı, şartları daha konuşmadan içimden “bal-konları için bile bu evde oturulur” dediğimi hatırlıyorum.

Evin sahibi Şefik Çerçioğlu, Aydın'da jant fabrikası olan bir sanayici. Evin kiraya verilmesi ile eşi Sevda Hanım ilgileniyor.

Misafirhane olarak kullanılan evin ilk kiracısı olmak için benim açımdan bir engel yok.

Fakat, bekar olmam, ev sahibi için bir soru işareti. Evi kiralarsam 23 daireli apartmanda tek bekar olacaktım.

Sevda Hanım söze; “İnşallah bu ev size uğurlu gelir. Bu eve bir gelin gelir” diyerek fikrimi öğrenmeye çalıştı.

Aytaç, hemen söze girerek; “Siz hiç merak etmeyin biz evlendi-receğiz. Annesine söz verdim” dedi.

Sıra kirayı konuşmaya gelince, parayı verecek olan bendim ama pazarlığı Aytaç yaptı. Sevda Hanım, aylık 20 milyon lira (o zaman altı sıfır atılmamıştı, bugünün 20 lirası) istedi. Aytaç, pazarlıkla 18 liraya düşürdü.

Bu kirayı ödemek kolay değildi. Eski eve 4 lira ödüyordum. Tek odalı kapıcı dairesinden sonra burası bana saray gibi geldi.

Balçova'ya taşınmama Aytaç, benden daha çok sevindi. Bulundu-ğu her ortamda etrafına ışık saçan, güler yüzlü dost canlısı Aytaç'ın Balçova'da da geniş bir çevresi vardı. Taşındığımda eve eşya almam için çevresini harekete geçirdi. Pek çok yere benimle birlikte geldi. Pazarlık yaptı, taksit yaptırdı. Bir abla gibi hem yol gösterdi hem de bilmediğim, anlamadığım konularda benim adıma karar verdi.

Eve alacağım eşyaların bir çoğunu birlikte aldık. Hangi eşyanın nereye konulacağını bile O karar vermişti.

Balçova, o yıllarda çok sakindi. Ata Caddesi sağlı sollu binala örülmüş. Sakarya Caddesinde yapılaşma henüz bugünkü kadar yoğun değildi. Caddenin üst tarafında çok az sayıda ev vardı. Ata Cad-desi'nden Sakarya'ya döndükten sonra birkaç binadan sonra yolun üst tarafında Dede Dağı'nın eteklerinde çam ağaçları yükseliyordu.

Çamların başladığı yerde, Kabaoğlu Durağı'nın karşısında bir çeşme vardı. Köy çeşmesi gibiydi. Başında her daim birileri bulunurdu. Mahalle sakinleri sıraya girer, dağdan gelen ve sağlıklı olduğuna inanılan doğal kaynak suyunu bidonlarla eve taşırdı. Kimse-nin aklına suyu tahlil etmek gelmemiş. Bir gün belediye suyu tahlil edince içme suyu olarak kullanılamayacağı anlaşıldı. Yılların çeşmesi yalnızlığa terk edildi.

O zamanlar Sakarya Caddesi çok sakindi. Yolun altında üç dört katlı evler, üstünde yemyeşil çam ağaçları. Caddeden günde birkaç araba ancak geçirdi. Bugünkü gibi yoğun bir trafik yoktu.

Balçova'ya taşındıktan sonra etrafı tanımak için mahalle aralmasına yürüyüşler yapardım. Gideceğim yeri bilmeden. Her defasında farklı sokak ve güzergahtan giderdim ki, nerede ne olduğunu göreyim diye.

O yürüyüşlerimde fark ettim. Balçova'da mahalle, cadde ve sokak adları özenle seçilmiş ve her biri çok anlamlı.

Üç önemli caddesi var. Ata Caddesi, Sakarya Caddesi ve Çağdaş Caddesi. Balçova'nın kimliğini yansıtan isimler.

Sokak adları da öyle.

Balçova'nın sokaklarında, Mehmet Efe, Demirci Efe, Timurlenk, Kaan, Çağatay gibi Türk büyükleri yaşıyor.

Leylak, Fesleğen, Zambak, Çilek, Karanfil, Böğürtlen, Nilüfer, Çalı, Nar, Kestane, Çimen... Bu kadar çok sayıda çiçek adıyla anılan başka bir semt var mı acaba?.

Lodos, İmbat, Meltem, Rüzgar, Şimşek, Tayfun, Kasırga, gibi doğa olayları da Balçova sokaklarına adını veriyor.

Oturduğumuz Özçelikler Sitesi, Mehmet Efe Sokağının sonunda, Grand Plaza Otelı tarafında. Sokağın sonunda merdivenlerle Çağdaş Caddesi ile Sarmaşık Caddesi'nin kesiştiği ara yola çıkılıyor.

Sitenin A ve B bloğunda oturanlar arasında sıkı dostluklar kurulmuş, özlemini çektiğimiz komşuluk ilişkileri çok güçlüydü.

İyi günde de, kötü günde de herkes birbirinin yardımına koşardı.

Macit ve Aytaç B Blok'ta sağ taraftaki geniş bahçeye bakan birinci katta oturuyordu. Hemen yanlarında benim taşınmamdan kısa bir süre önce yaşama veda eden Osman Bey ve eşi Emine Hanım oturuyordu. Onların karşısında Doktor Erdem Bey otururdu. Üst katta

Avukat Celal ve eşi Nilgün, tam karşı dairede askeriyede görevli inşaat Mühendisi Caner Bey ile eşi Suzan Hanım oturuyordu. Caner Bey, iki daire almış ve içerden bir geçişle apartmandaki dairesini dubleks olarak kullanıyordu. Bu nedenle 8 katlı apartmanda her katta üç daire olmasına rağmen benim oturduğum son dairenin kapı numarası 24 değil, 23'tü.

Fahri Bey, Hikmet Albay, Füsün Hanım ve diğer komşular... Hemen herkes kendi evinde oturuyordu. Benim gibi kiracı olan iki aile daha vardı.

A Blok'ta, İzmir'in en iyi gazetecilerinden daha sonra trafik kazası sonucu yaşamını yitiren gazeteci arkadaşımız Barış Selçuk'un abisi doktor Savaş Selçuk oturuyordu.

Her iki blokta toplam 47 daire vardı. İki blok arasındaki bahçe ve otopark ortak kullanılıyordu. Yıllarca bir kez bile sorun yaşanmadı.

O yıllarda her kesin arabası yoktu. Otopark hiçbir zaman dolmaz, yer sorunu yaşanmazdı.

Arabası olanlar, tek başına arabaya atlayıp işe gitmezdi. Aynı güzergaha giden diğer komşuları da arabasına alırdı. Sabahları işe gidiş saati aynı zamanda komşularla buluşma vaktiydi.

Bizim ulaşım aracımız Macit'in kırmızı Murat 124'üydü. Macit, onu elden çıkarıp ikinci el bir beyaz Opel alıncaya kadar kahrımızı çok çekti.

Sabahları her gün aynı saatte hazırlanır aşağı birinci kata inerdim.

Aytaç'la Macit sevgili kızları Dilan'ı hazırlar henüz okula gitmediği için çoğunlukla anneanneye, ara sıra da babaanneye bırakırdık. Dilan uyanamadığı zaman, Aytaç kıyamazdı uyandırmaya. Hemen yan sokaktaki annesi Aydan Hanım'ı eve çağırırdı. Dilan okula başlayıncaya kadar böyle sürdü.

Dilan, bize adımızla seslenirdi. "Abi" ya da "Amca" demezdi. Çocuk aklıyla yaşamımıza müdahale etmeyi severdi. Bana gelen arkadaşlarımı sorgudan geçirirdi. Resim yapmayı çok severdi. Çok zeki ve akıllı bir çocuktu.

Apartmana taşınmamdan kısa bir süre önce, 2 numaralı dairede oturan Osman Bey, kanserden yaşamını yitirmiş. Osman Bey'den çok sık söz edilirdi. Sohbetlerde adı geçerd.

Apartmanın o yılki yöneticisi Erdem Bey doktordu. Apartmanda

“Doktor Bey” olarak bilinir ve kendisine de öyle hitap edilirdi.

Doktor Bey, çok disiplinli, apartman yöneticiliğini büyük bir cidiyetle yapardı.

Bir gün Doktor Bey’in de kanser olduğunu öğrendik. Çok şaşır-dım. O güne kadar doktorların hiç hastalanmadıklarını düşünürdüm. Oysa bizim doktor, hastalığın en amansız olanına yakalanmıştı.

Hastalığını öğrendikten sonra yaşayacağı süreci çok iyi bildiği için olacak ki, hastane hastane dolaşmadı. Son derece kibar ve be-yefendi bir insan olan Erdem Bey, hastalığını öğrendikten sonra içe kapandı. Yanlış hatırlamıyorsam iki üç ay içinde yaşama veda etti.

Aynı apartmanda, aynı katta ve iki kanser vakası olunca herkesi bir korku sardı. Apartmana en son gelenlerden biri olarak “ben nere-ye geldim?” diye endişelenmiştim.

Apartmanın suyu tahlil edildi. Temiz çıktı. Ölümlerin tesadüf ol-duğu söylendi. Bir süre sonra herkes günlük yaşama döndü. Konu daha sonra fazla gündeme de gelmedi.

Taa ki, Sevgili Aytaç’ın da kanser olduğu öğrenilinceye kadar.

O sabahı çok iyi hatırlıyorum. Her gün olduğu gibi sabah hazır-lanıp sekizinci kattan birinci kata indim. Macit ve Aytaç da hazırды. Dilan o gün evde kalacaktı. Sanırım uyuyakalmıştı. Anneannesi eve geldi.

Arabaya binmek üzere apartmandan çıktık. Aytaç, sol tarafında bir ağrı olduğunu söyledi. Birkaç gündür bu ağrıyı zaman zaman hissettiğini ve üşütmüş olabileceğini belirtti. Ancak ağrı kesicilere rağmen ağrısının geçmediğini, zor bir gece geçirdiğini anlattı. Eliyle yokladığında o bölgede bir kitle varmış gibi hissettiğini söylemişti.

Aytaç, o dönemde Ege Bölgesi Sanayi Odası’nda çalışıyordu. Basın müşaviriydi. Macit de Hürriyet’te muhabirdi.

Doktora birlikte gittiler. Filmler çekildi. Tahliller yapıldı. Sonuç-lar alınınca daha ileri tetkikler istendi.

Herkesin yardımına koşan, herkesin derdi ile yakından ilgilenen Aytaç, bu konunun konuşulmasını istememişti. Kendi sorunlarını konuşmayı pek sevmezdi. Kendi kendine çözmeye çalışırdı. Has-talığı konusunda da fazla bilgi vermemiş. Dilan’ın yanında hastalık konusunun konuşulmasını istemiyordu.

Fakat biraz endişeliydi. Her zaman gülün yüzü durgundu.

Sağlığı ile ilgili tetkikleri sürdürürken bir yandan da günlük yaşamını sürdürüyordu. O İzmir basınının “Aytaç Abla”sıydı. Kendisinden küçük olanlar da, büyük olanlar da “Aytaç Abla” derdi. Ablalığı yaşından değil, yardımseverliğinden, dostluğundandı.

Aytaç, İzmirli gazetecilerin gülün yüzü, sevecen ve herkesin yardımına koşan gerçek bir dosttu. Pek çok genç gazetecide emeği vardı. Birikimlerini, deneyimlerini onlarla paylaşır, yönlendirir gazetecilikte belli ilkelerin yerleşmesini savunan ve sağlayan gazeteciydi.

Ege Bölgesi Sanayi Odası’ndaki odasında genç gazetecilere verdiği dersler dört yıllık iletişim fakültelerinde verilen teorik derslerden daha yararlı ve kalıcıydı. Odası hep genç gazetecilerle doluydu.

Yapılan tetkiklerin sonucundan beklenen iyi haber çıkmıyordu. Farklı doktorlar, farklı tetkikler yaptı. Ama hepsi aynı sonucu söylüyordu: Aytaç kanserdi.

Bu hepimiz için büyük bir yıkım oldu. O güne kadar yaşadığımız güzel günler sanki bir daha geri gelmeyecekmiş gibi yaşamımız karardı. Böyle bir dönemde bile yaşama sevincini asla yitirmeyen Aytaç, etrafındakilere moral veriyordu.

Tedaviye hemen başlandı. Aytaç, yaşama azmi ile kanseri de yeneceğine inanıyordu. Dilan için kanseri yeneceğini söylüyordu. Umutluydu. Mücadeleciydi.

Onun umudu, yaşamı boyunca girdiği her zorlu mücadeleden başarıyla çıkması bizi de umutlandırıyordu. Her zorluğu aşan Aytaç, bunu da yenecek güce ve azme sahipti.

Çok zor bir süreçti. Umutların yeşerdiği, filizlendiği bir anda her şey altüst oluyordu. Tam da “yendim”, derken her şey yeniden başlıyordu. Amansız bir hastalıktı.

Kanserle mücadelesi yaklaşık 1.5 yıl sürdü. Kimi zaman yemenin sevinci ve mutluluğu ile yaşama bağlandı, kimi zaman bu iş olmayacak diyerek kısa zamanda daha fazla ne yapabilirim? Eşimi, kızımı, dostlarımı daha fazla nasıl mutlu edebilirim diye çırpındı durdu.

Yaşama azmini hiç yitirmedi. Ama, gerçekçiydi. Bu mücadeleyi kaybetme ihtimalini de göz ardı etmedi.

Hastalığını Dilan’a hiç yansıtmadan, hissettirmeden yaşam mücadelesini sürdürürken, onun geleceğini, eğitimini garantiye alacak

büyük bir çabanın içerisindeydi.

Aytaç'ın o günlerdeki çabasını, yıllar sonra kızım doğduktan sonra çok daha iyi anlayacaktım.

“Başıma bir şey gelirse kızım, eşim ne olacak?” duygusunu şimdi çok daha iyi anlıyorum ve yaşıyorum. Yıllarca ev almak aklımın köşesinde yokken kızım doğduktan sonra ev sahibi olma fikrinin de bu duygu ile adeta zorunluluk haline geldiğini yaşayarak öğrendim.

Aytaç, yaşam mücadelesi verirken bir yandan da Dilan'ın geleceğini, eğitimini garantiye alacak, kendince bazı yatırımlar yapıyordu. Bir yazlık almıştı. “Sıkışınca satılır, kızımın okul masrafı olur” diyordu.

Aytaç'ın, gözümüzün önünde eriyip gitmesi dayanılır gibi değildi. Fakat, yapılacak bir şey yoktu. Onu bu son günlerinde hem yalnız bırakmamak hem de ona moral vermeye çalışıyorduk. Özel bir gece düzenlendi. Anba Oteli'nde. Tüm dostları oradaydı. O gece yıllarca biriktirdiği dostlarıyla moral buldu.

Her zamanki gibi dirençliydi. Biz ona moral vermeye çalışırken o da bize moral veriyordu.

Zaman, Aytaç için tersine işliyordu. O da buna hazırlıklıydı. Son anlarını yaşadığı Dokuz Eylül Üniversitesi'nden 17 Nisan 2000'de o acı haber geldi.

Yağmurun bereket olup yağdığı bir ilk bahar sabahı Aytaç, yaşama veda etti. Dünyamız yıkıldı. En değerli varlığımızı, dostumuzu, kardeşimizi, “Aytaç Abla”ımızı yitirdik. Genç gazeteciler öksüz kaldı. Gülücükler yüzleri terk etti. O küçücük bedeni ile kocaman bir yaşamı, mücadeleyi, güzel anıları geride bırakıp gitti.

Cenazesi, evimizin birkaç yüz metre ilerisindeki Uğur Camisi'nden kalktı. Çiçek bahçesine dönen cami avlusu, her görüşten, her kesimden yüzlerce insanı buluşturdu. Balçova uzun yıllardan beri böyle bir veda yaşamadı. İzmir, yıllarca kendisine emek veren, değer kazandıran Aytaç'ı ile vedalaşıyordu.

Nezih Demirkent, Yaşar Aksoy, Uğur Oral, Çağlayan Bilgen, Cemalettin Özdoğan, Hakan Tartan, Deniz Sipahi, Gönül Soyoğlu, Mehmet Şakir Örs, Erkin Usman, Münir Koçarlan, Pervin Mısırlıoğlu, Nesrin Coşkun, Hayrullah Mahmud, Mehmet Bastıyalı, Reşit Çağlıyangil, Hakan Atis ve daha pek çok gazeteci - yazar, dostları,

arkadaşları Aytaç’a veda ederken duygularını yazıya, kağıda döktü.

Aytaç’ın ölümü kolay kabul edilebilir bir ölüm değildi. Balçova’daki en zor günlerimdi. Evden ayrılmayı, Balçova’yı terk etmeyi düşündüm. Beni Balçova’ya getiren Aytaç, beni, bizleri bırakıp gitmişti.

Bu sokak, bu ev, her şey anlamını yitirdi.

Henüz 9 yaşında olan Dilan, bu acıyı nasıl yenecekti?

Aytaç’sız nasıl büyüyecekti?

Anlatılması, yazılması çok zor bir acıydı.

Aytaç’ın en yakın arkadaşlarından, şair - gazeteci Ünal Ersöz-lü’nün önerisi Ege Bölgesi Sanayi Odası tarafında yaşama geçirildi. 2000 yılından bu yana “Aytaç Sefiloğlu Gazetecilik Yarışması” düzenleniyor. Her yıl yarışmaya çok sayıda gazeteci katılıyor. Aytaç’ın gözü gibi baktığı, yetiştirdiği genç arkadaşlar onun adına düzenlenen bu yarışmaya katılıyor. Onunla çalışmasa da adını bilen gençler bu yarışmada haberleri, eserleri ile yarışıyor. Yapılan ödül törenlerinde Aytaç’ı sevgiyle, özlemle anıyoruz.

Yaşarken hepimizi bir araya getirdiği gibi, ölümünden sonra da yıllardır bizleri bir araya getiriyor.

Ege Bölgesi Sanayi Odası, Aytaç adına gazetecilik yarışması düzenlemesinin yanı sıra binasındaki basın merkezine de Aytaç’ın adını verdi. Ege Bölgesi Sanayi Odası’na gelen gazeteciler, genç meslektaşları Aytaç’ın adının yazılı olduğu odada haberlerini yazıyor. Basın meslek sorunlarını tartışıyor.

Aytaç’ın adı Narlıdere’de bir parkta da yaşatılıyor. Herkes tarafından çok sevilen Aytaç’ın en yakın dostları arasında Narlıdere Belediye Başkanı Abdül Batur ve sevgili eşi Ferah Batur da vardı. Hastalığı döneminde Aytaç’ı sonrasında ise Macit ve Dilan’ı hiç yalnız bırakmadılar.

Abdül Batur, sevgisini, dostluğunu onun adına bir park yaptırarak ölümsüzleştirdi. Ölümünden sonraki ilk doğum gününde “Aytaç Şefiloğlu Parkı” Narlıdere’de gözyaşlarıyla açıldı.

O zaman İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı olan ve yine Aytaç’ın en yakın dostlarından Ahmet Piriştina, Narlıdere Belediye Başkanı Abdül Batur, Aytaç’ın dostları ve çok sayıda gazetecinin katıldığı kalabalık bir törenle park hizmete açıldı.

Çok sevdiği çocuklar, onun adına açılan bu parkta yıllardır oyun oynuyorlar, neşeye, mutlulukla.

Aytaç'ın ardında pek çok gazeteci yazar duygularını kaleme aldı. Hepsı Aytaç'ı en iyi sözcüklerle anlattı. Hiç abartısız. Hatta sözcükler yetersiz kaldı, onu anlatmak için.

* * *

Sevgili Aytaç'ı her yıl 17 Nisan'da Narlıdere Aşağıköy Mezarlığındaki kabri başında anıyoruz. İzmir'in değerlerine sahip çıkmayı görev bilen Sancar Maruflu, Aytaç'ın dostlarını bir araya getiriyor. Her yıl katıldığım bu törenede Aytaç'ın çok sevdiği dostları onu hiç yalnız bırakmıyor. Ailesinin yanı sıra, Narlıdere Belediye Başkanı Abdül Batur, Işık Teoman, Ünal Ersözlü, Nizamettin Bedir, Süreyya Baskın, Saadet - Hüseyin Erciyas, Şirin - Reşat Yörük, Nihat Delibaşı, Turan Gültekin, Murat Demircan, Murat Şahin, Nilgün - Celal Akbıyıkoglu ilk aklıma gelen isimler.

Her yıl orada bulunanlar Aytaç'a ilişkin anılarını, duygularını anlatır. 17 Nisan 2010'da yapılan törende bana söz verildiğinde şunları söyledim:

“Aytaç için söylenecek çok söz var. Beni Balçova'ya o getirdi. Bir arkadaş, bir dost bir ana yüreği ile her şeyimle ilgilendi. Anneme söz vermişti, beni evlendirecekti. Fakat olmadı.

Bugün 17 Nisan. Yaşamımda nisan ayının çok farklı bir anlamı var. Sevdiklerim hep nisanda öldü. Kızım Ekin Nisan'da doğdu.

Babam 12 Nisan 1986'da,

Aytaç 17 Nisan 2000'de,

Annem 4 Nisan 2008'de öldü.

Kızım Ekin, 29 Nisan 2008'de doğdu.

Aytaç, beni evlendirmek için çok uğraştı. Kendince fallara baktı, aklında kimi isimler vardı beni tanıştırmak istediği. Ama bir türlü olmadı, Belki de başarısız olduğu tek konu buydu. Bunun nedeni de o değildi.

Ben onun ölümünden tam beş yıl sonra evlendim. Hem de dünyanın en güzel insanı ile. Tam da Aytaç'ın istediği gibi, çok ama çok mutluyuz eşimle. Bu mutluluğumuzu, kızım Ekin'i görmesini çok istediğim üç insan vardı. Birisi babam, birisi annem diğeri de Aytaç. Üçünü de Nisan'da yitirdim. Artık bu son olsun ey Nisan!...

* * *

Aytaç, yaşamının son döneminde Ege Bölgesi Sanayi Odası'nda basın müşaviri olarak görev yaptı. Bu dönemde yurt içinde ve dışın-da kimi seyahatlerimiz oldu. Çok iyi bir yol arkadaşıydı.

O yıllarda birlikte iki önemli geziye katılmıştık. Birisi Amerika, diğeri de Romanya gezisiydi. Amerika gezisinde sadece iki gazete-ciydik. Dört günlük ve çok yoğun geçen gezi boyunca basın danış-manı olarak bir gazeteci titizliği ile her bilgiyi haberleştirip gazete-lere servis etmişti.

Romanya gezisinde ise çok sayıda gazeteci vardı. Yine onlarla tek tek ilgilendi. Serbest zamanda birlikte alışveriş yapmıştık. Di-lan'a çok güzel hediyeler almıştı. Fotoğraflar çekti. "Dilan büyüyün-ce buralara gelmesini isterim" demişti.

Yorgunluk atmak üzere bir parkta cafeye oturduk. Aytaç, yan ma-sadakilerle sohbet ederken, "arkadaşlar komşumuzmuş" dedi. Ay-taç'ın sayesinde başka bir ülkede Yunanlı gençlerle bir anda dostça bir sohbette bulduk kendimizi.

Gezilerde gazetecilerle tek tek ilgilenir, haberlerini yazmaları için her türlü olanağı seferber ederdi. Gazetecilerin kendi misafiri olarak bu gezilere katıldığını bilerek misafirperverliğini gösterir. Ama asla haber yazmada yönlendirmezdi. Bir olumsuzluk varsa onu da yaz-malarını gazetecilik mesleğinin gereği olduğunu söylerdi. Bazı basın danışmanları gibi görev yaptığı kurumu körü körüne savunmak yeri-ne gazetecinin işini kolaylaştırır ve her zaman doğru bilgilendirirdi. Yeri geldiğinde gazeteci arkadaşlarını oda yönetimine, başkana karşı hep savunurdu. Gazeteci olarak kendisi nasıl davranacaksa, haberi nasıl yazacaksa meslektaşlarına da aynı ortamı sağlardı.

Biliyorum, Aytaç'ı anlatmak için sayfalar yetmez. O, İzmir ba-sınının yüz aklarındandı. Beni Balçova ile buluşturan çok değerli arkadaşım, ablamdı. İyi ki Balçova'ya taşınmama vesile oldu. İyi ki, Onunla aynı yıllarda gazetecilik mesleğini yapmışım.

Gazetecilik yarışmalarında yarıştığımız arkadaşımды. Yarışı ge-nellikle Aytaç göğüslerdi. Pek çok ekonomi gazeteciliği yarışmasın-da Aytaç birinci olurdu. Ben ikinci veya üçüncü olurdum. O kadar ince ruhlu bir insan ki, bana; "Birincilik senin hakkındı. Ben Yeni Asır'da olduğum için birinci oldum" diyerek birinciliğini paylaşa-

cak kadar alçakgönüllüydü.

Aytaç'ın ölümünden sonra, Macit bir süre daha Balçova'daki evde oturdu. Aytaç'ın ölümünden sonra Macit ve Dilan için çok zorlu bir dönem başladı. İlk günlerde onları yalnız bırakmamak için akrabalar seferber oldu. Fakat bir süre sonra herkes günlük yaşama döndü.. Macit ve Dilan da...

Aytaç'sız bir yaşam onlar için gerçekten çok zordu. Dilan okula gidiyordu. Macit gazeteciliğin getirdiği yoğun iş temposu ile Dilan'a yetişmeye çalışıyor. Ona hem annelik hem babalık yapma gayretindeydi. Ama olmuyordu.

Bir süre sonra Dilan'ın da “anne” diyeceği İsmihan girdi onların yaşamına. İsmihan'ın Olcayto adında çok tatlı bir oğlu vardı. Macit ve Dilan, İsmihan ve Olcayto. Dört dörtlük bir aile oldu. Dilan'ın o büyük travmayı atlatarak okuluna devam etmesinde İsmihan'ın bir anne şefkati ile onu bağrına basmasının büyük rolü var.

Macit, bir süre sonra burada daha fazla kalamayacağını gördü ve apartmandan ayrılmaya karar verdi. Yıllar önce beni Balçova'ya getiren Aytaç ve Macit Balçova'yı terk etti.

Bense Balçova'da kalarak yaşamımı burada sürdürdüm. Evlendiğimde Aytaç'ın öldüğü yaşıydım. Kızım Ekin, Balçova'da doğdu. Onun burada büyümesini istiyorum...

Yaşanmaya değer bir hayata saygıyla

Ali Kayadibi

Sevdiklerimizin, hayatı birlikte sürdürdüğümüz değerli dostlarımızın kaybı, nihaî kaderimize her gün biraz daha yaklaştığımızın ağır başlı bir hatırlatmasıdır. Gidenlerin geri gelmediğini sadece insanın idrak edebildiği iddia edilir ya da sadece insanın hayatın sonlu olduğu bilincini taşıdığı...

Ben bütün bu düşüncelerin tam olarak gerçeğin neresinde durduğundan kuşku duyarım. Yegâne gerçek ölümün soğuk yüzü. Bu duyguyu taşımamın da ağırlığı var. İşte böyle zamanlar için insanın içini rahatlatan, huzur veren bir duygu daha gelişir. O da kayıpların bu dünyadaki fâniler üzerinde izlerini görmek.

Bir genç insanın ömrünün sonuna kadar ne yaptığını, ne yaşadığını gördük ama onun iç dünyasında neler yaşadığını bilemeyiz. Biz de burada Aytaç Sefiloğlu'nun bizde uyandırdığı duyguları anlatıyoruz. Bu kadar sevgiyi hak etmesi Aytaç'ın başarısıdır. Biz bu başarıya tanık olarak vefa duygumuzu ifade ediyoruz. Onu bizde bıraktığı güzel duyguları saygı ve sevgiyle paylaşıyoruz.

Aytaç ile muhabirlik döneminin tamamında ayrı basın kurumlarında çalıştık ama yolumuz hep kesişti. EBSO'daki görevi sırasında ve hastalığı döneminde Hürriyet'teydim. Hastalığı iyice artmış, durumu ağırlaştığı için Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne kaldırılmıştı.

Bir haftalık yoğun ilaç tedavisinden sonra daha iyi hissettiğini öğrendikten sonra Hürriyet çalışanı bir grup arkadaşla ziyaretine gittik. Böyle zamanların yönetilmesinin güçlüğüne bilirsiniz. Havadan sudan konuşmalar arasında kendisi açtı hastalık konusunu. Bana bakarak, “Ali sen bilirsin, Ebru Gündeş'in durumu nasıl?” diye sordu. O sancılı dakikalar içinde en uygun cevabı vermek gerekirdi. “Aytaç iyiye gidiyormuş, ameliyat başarılı geçmiş” diyebildim. O an gözlerindeki sevinci görmeye değerdi, “Ne iyi kalpli insan” diye geçirdim içimden. Şimdi düşünüyorum da o anda “Durumu kötü”

deseydim acaba ne derdi? İnsanın gerçek kişiliği böyle zamanlarda ortaya çıkar. Belki de durumunun kötü olduğunu söylesem teselli bulur, “Demek tek hasta olan ben değilim” diye rahatlar mıydı? Asla bu Aytaç’ın tutumu olamazdı.

EBSO’ya her gittiğimizde ilk kez geliyormuşuz hissi yaratan güler yüzü, tatlı sözleriyle karşıları. Aytaç Sefiloğlu’nu aradan geçen çeyrek asırda unutturmeyen, hafızamızda bıraktığı iyi anıları herkeste başka tezahür eder. Ben Aytaç’ı hep zarafeti ve nezaketiyle hatırladım.

Günlük pek çok şey konuşup unutmuşuzdur. Ancak insanın her zaman ihtiyaç duyduğu zarafet ve nezaketi, bu dünyadan ayrıldıktan sonra da diğer insanların üzerinde en güçlü iz olarak kalabiliyor.

Düşündükçe hep iyi duygulardan başka bir düşünce uyandırmayan sevgili arkadaşımızla ilgili bir başka anımı da aktarmak isterim.

Ben Tercüman gazetesi muhabiriydim, Aytaç Yeni Asır’da... Konak’tan aynı otobüse binmişiz, Gümrük civarında gördük birbirimizi ve konuşmaya başladık. Otobüs, Fevzipaşa Caddesi’nden ilerlerken sohbetin hararetinden sanırım, Çankaya durağını kaçırmışız. Trafik lambalarında duran otobüsün şoförüne, “Şoför arkadaşım burada inme şansımız var mı?” diye seslendi. “Durak harici inilmez” yazısını gösterdi şoför ve “Ama bu kadar nezaketli söylenen sözün üzerine açmamak kabalık olur” diyerek kapıyı açtı.

Aytaç Sefiloğlu, sadece iyi bir gazeteci değil, nezaketi ve iletişimci doğasıyla kalplerde silinmez izler bırakıp geçti bu dünyadan.

Hayatının son günlerinde eşi Macit’le Hürriyet’te birlikte çalışmamız nedeniyle her gün Aytaç’ın sağlığıyla ilgili bilgi alıyorduk. Maalesef o kara haber geldiğinde evimizden bir cenaze çıkmış gibi kederli bir hava esti gazete içinde.

Son görevimizi yaptıktan sonra Hürriyet Gazetesi’nde haftalık köşe yazımın sonuna eklediğim veda sözlerini hatırladım:

“Güle güle güzel insan. Duru sular gibi bir hayat yaşadın. Güzel bir evlat bıraktın, kederli ve gözü yaşlı binlerce dost. Unutulmayacaksn!”

Öyle de oldu unutulmadı. Sevenleri, arkadaşları, meslektaşları

hep hatırladı, hatırlattı. Aytaç Sefiloğlu, açtığı yaşam parantezinin içine anlamlı, değerli, ilham verici bir hayat bıraktı. Kapatırken boşa yaşanmamış bir hayatın izleri vardı. Yaşanmaya değer hayatına giren herkes saygıyla anıyor.

İzmir basınının Aytaç Ablası

Ali Rıza Karasu

Gazeteciliğe yeni başladığım 1990 yılında Aytaç Abla'yla tanıştım. Çalıştığım gazete yöneticileri bir yıllık spor muhabirliğinden sonra ekonomi haberlerini takip etmemi istediler.

İzmir'de ekonomiye bakan muhabirler arasında şimdi olduğu gibi o zaman da iyi bir dostluk vardı. O dönemin meslek büyüklerimiz arasında bir gruplaşmak vardı.

Mesleğe yeni başlayanları pek aralarına almaz, “çömez” gözüyle bakar, rutin de olsa haberle ilgili bilgileri paylaşmazlardı. Bir kişi hariç, çünkü onun bir grubu yoktu. Çevresine gönül gözüyle bakar, kendisini değişik insanların yerine koyar, onların yüreğiyle de hissetmeye çalışırdı. Zaten o yüzden herkesin ablası olmuştı.

Aytaç Abla benim gibi Balçova'da oturuyordu. Eşi Macit Sefiloğlu ile sahip oldukları (Galiba Murat 124'tü) araba tüm muhabirlerin arabası gibiydi. Özellikle akşam gidilen işlerden sonda gece geç saatlerde evlere servis gibi çekiyordu. Arabayı kullanan Macit Abi hiç itiraz etmeden alabildiği kadar gazeteciyi arabaya bindirir, evlerine bırakırdı. Ben de Balçova'da oturduğum için onlarla beraber en son eve giderdik.

İzmir'de ekonomi muhabiri gazeteciler için en iyi haber kaynakları Ege Bölgesi Sanayi Odası, İzmir Ticaret Odası ve İzmir Ticaret Borsası'ydı. Bütün muhabirler bu kurumlarla çok iyi diyalog içindeydi. Aytaç Sefiloğlu, 1994 yılında Ege Bölgesi Sanayi Odası'nda Basın Müşaviri olarak göreve başladığında, sanayi odası gazeteciler için ayrı bir yer olmuştı. Odasının bulunduğu Sanayi Odası binasının ikinci katı İzmirli gazetecilerin ikinci işyeri gibi olmuştı. Sabah işyerimizden çıktıktan sonra, gün içinde mutlaka Sanayi Odası'na da uğrar, Aytaç Abla'nın çayını içerdik.

1998 yılında rahatsızlandı. Uzun bir tedavi süreci başladı. 17 Nisan 2000 günü yaşama veda etti. Cenazesi İzmirli gazeteciler gibi kamu kurum ve kuruluşlarının yöneticileri, sanayiciler, iş insanla-

rının katılımıyla kaldırıldı. Cenazeye katılanların yüzündeki ifadeyi bugün için de çok iyi hatırlıyorum. Herkesin yüreğinde adeta kor halinde bir ateş vardı ve o kor insanların yüzüne vurmuştu. Cenazeye gelen herkes bir yakınıni kaybetmiş kadar üzgündü.

İyi ki Aytaç Abla'yı tanımışım. Ben onun kadar tanısa tanımasa meslektaşını için çırpınan başka bir gazeteci görmedim. Mekanını cenet olsun. Ehl-i Beyt'te komşu olasın.

Aytaç sevecen, çıtı pıtı bir kızdı

Attila Uğur

Aytaç'ı Gazi Eğitim Enstitüsü Sosyal Bilimler Bölümü'nde öğrenciliğim sırasında tanıdım. 1978 - 1979 döneminde ben son sınıf öğrencisiydim, Aytaç da ikinci sınıfta.

Zor günlerdi. Okulda ortam karışık ve tehlikeliydi, olaylar eksik olmuyordu. Her gün kavga içindeydik. Çok arkadaşımız bu yüzden hayatını kaybetti. Okula grupla gidiyorduk kendimizi korumak için. Tehlike altındaydık fakat hiç bir zaman şikayet etmedik.

O zor günlerin zor şartlarında okumak çok zordu. Bütün öğrenciler her gün “başımıza bir şey gelebilir” korkusu içindeydi. Okul dışında güzel zamanlar geçiriyorduk.

O zaman Fen İşleri'nin bahçesinde toplanır okula grup halinde giderdik. Okul çıkışında da yine orada toplanırdık. Fen İşleri'nin önünde bakkal gibi bir yer vardı. Bazen orada bir şeyler atıştırırdık. Aytaç gobit ekmek içine yumurtayı severdi.

Yağmurlu bir gün okul çıkışında grup ile beraber yürürken patlamayı andıran büyük bir gürültü duyduk. Bomba atıldığını zanneden herkes kendini yere yattı. Aytaç da yere kapaklandı, üstü başı çamur oldu tabii. Oysa bomba falan atılmamış, cemse denilen askeri kamyonunda egzoz patlaması olmuştu. Hepimiz çok gülmüştük.

Okul sıralarında tanıdığım Aytaç devamlı gülen, güleç birisiydi. Suratını astığını hiç görmedim. Ayrıca diğer öğrenciler tarafından da sevilirdi. Aytaç sevecen, çıtı pıtı bir kızdı. Devamlı yakın arkadaşı Yasemin Mit ile beraber gezerdi. Tabii ki okuldan sonra görüşürdük.

Dedim ya, zor günlerdi. Üniversitede düzenli eğitim diye bir şey yoktu. Amaç bir an önce okulu bitirip diploma almaktı. O zaman Ankara'da güzel kafeler vardı. Aytaç, Yasemin ve Yıldız'la okul çıkışı kafelere gider, oturur, sohbet ederdik.

Güzel arkadaşlarımız ve anılarımız oldu. Arkadaş grubumuzdan Yasemin'in okul bittikten sonra Avustralya'ya gittiğini biliyorum. Yıldız ise Eczacılık Fakültesi'nde okuyordu, şu an nerede, ne yapı-

yor bilmiyorum. Bir de hatırladığım Nuray Önder vardı. Öğretmenlik yaptığını biliyorum. Herhalde o da emekli olmuştur.

Bense önce okulumu bitirdim. Mezun olduktan sonra siyasi sebeplerden dolayı İngiltere'ye gittim. Orada Manchester Üniversitesi'ne devam ettim. Daha sonra ülkeye döndüm.

Kısa dönem askerlik için Manisa Kırkağaç'a gittim. Kırkağaç'a gitmeden önce İzmir'de Aytaç'ın yanına, çalıştığı gazeteye uğradım, biraz konuştuk.

Sonrasında Aytaç beni arar diye bekledim. Aramadı. Belki de ulaşamadı. Ben de arama cesareti gösteremedim. Bir daha görüşmedik. Aradan çok uzun zaman geçti.

Aytaç'ın vefat ettiğini yıllar sonra ablasından öğrendim. Bir kızı varmış. Ölümü çok erken olmuş. Hayatını kaybetmesine çok üzül-düm. İyi ki Aytaç'ı tanımışım. Onun güleç yüzünü unutmak mümkün değil. Işıklar içinde yatsın.

Hayatımın baharındaki en güzel renk ve en güzel çiçek

Aynur Tartan

Sevgili Aytaç ile çocuk denecek kadar genç bir yaşta, annelerimiz kanalı ile tanışmıştık. Ancak arkadaşlığımızın temeli 28 saat süren maceralı, karlı, buzlu, endişeli bir İzmir Tunceli otobüs yolculuğunda atıldı. Ben Malatya’da ablama gidiyordum, Aytaç benim memleketim Tunceli’ye öğretmen olarak atanmıştı,

Aytaç o dönemde Yeni Ekonomi Gazetesi’nde gazetecilik yapıyordu. Belki Tunceli değil, ama öğretmenlik gazeteciliğe yenik düşmüştü. Bir ay gibi kısa bir süre sonra İzmir’e ve gazeteye geri döndüğünde benim de gazetecilik yolumu açmış oldu ve artık Yeni Ekonomi Gazetesi’nde birlikte çalışıyorduk.

Neredeyse gece gündüz birlikte vakit geçiriyorduk. Artık hem arkadaş, hem dost, hem kardeş olmuştuk. Biz Aytaç ile çok eğlendik, çok güldük, çok güzel anlar, anılar paylaştık. Gençliğin tüm heyecan ve neşesini birlikte yaşadık.

Yeni Ekonomi Gazetesi’nden Ticaret Gazetesi’ne birlikte geçtik. Kısa aralıklarla evlendik, anneliğimiz aynı döneme denk geldi.

Aytaç çok çalışkan, neşeli ve hedefleri olan, tanıyan herkesin kalbine dokunan biriydi. Evin küçük kızıydı, ama evde her şey, herkes onun kontrolündeydi. İyi bir organizatördü.

Biz Aytaç ile hiç kopmadık. Aytaç benim ilk yakın acı kaybım olmuştu. Ve Sevgili Aytaç hayatımın baharındaki en güzel renk ve en güzel çiçek haliyle her zaman kalbimin en derininde benimle...

Can kardeşim

Bedri Kurtuluş

Can kardeşimle geçirdiğimiz o kadar güzel an ve anılarımız oldu ki hiç birini unutmadım. Her biri içimi ısıtan, dile getirdiğimde yüzümü gülümseten anılardır. Bunlardan bir tanesini paylaşmak istiyorum:

1987 yılı Haziran ayında oğlum 2 yaşlarındayken iki aile Karadeniz seyahatine çıktık. Her anı hem kalbimde hem de yüreğimde çok derin izler bıraktı. Benim için çok özel bir geziydi. Rize’de doğduğum ev olan baba evimde kaldık.

Can kardeşim sevgi dolu yüreği, hiç gitmeyen gülümsemesiyle rahmetli annem ve babamın da gönüllerini fethetti. Gezi boyunca kahkahalarımız hiç eksik olmadı. Her birimizin attığı kahkahalar hâlâ kulaklarımda.

Yine o keyifli akşamların birinde yaşam sevinciyle dolu can kardeşim Yekta’yı örgütlemiş ve her el hareketinde öğrettiği muzır muzır kelimeleri yüksek sesle tekrarlamasını istemiş. (Burada ne söylediğini RTÜK’e aykırı olduğu için yazamayacağım!)

Yekta bir anda bağıra bağıra öğrendiğini tekrarlamaya başladı. Ancak kulakları çok fazla duymayan babam ne dediğini anlayamadı, ama bizim kahkahalarımız nedeniyle komik bir şey olduğu anladı ve “Ne diyo bu uşak?” diye sordu. Tabii ki biz gülmekten anlatamadık. Babam o kadar mutluydu ki evine neşe ve sevgi getiren can kardeşime döndü ve ”Kızım, siz gelin burada birlikte yaşayalım. Kocaman çaylık var. Sana istediğinin yeri vereyim ve ne istiyorsan yap. Tapusuyla senindir” dedi.

Can dostumun bu teklif karşısındaki şaşkınlığı ve mutluluğu gözümün önünden hiç gitmedi. Yaşadığı süreçte gezideki anılarımızı paylaştığımızda, ”Unutmadım ha, Rize’de çaylığım var” diyerek hem babamı hem de annemi sevgiyle anardı. Dostlarımızla birlikte ne zaman bir araya gelsek o geziyi ve geceyi anlatmadan geçemem.

Hayatıma giren dostlarım ve dostluk benim için çok değerlidir.

Ama bazıları vardır ki o “can dostu”dur. Kalbimizdeki yeri sonsuza kadar silinmeyecek olan, hepimizin kıymetlisi, baş tacımız Aytaç’ımızın mekanının cennet olduğuna inanıyor, bir kez daha sevgi ve özlemle anıyorum...

Aytaç Nalçacı Sefiloğlu...

Cemal Tükel

Aytaç Nalçacı ile 1987 yılında eğitimimi tamamlayıp firmamız Ticaret Gazetesi ve Tükemat'ta çalışmak üzere İzmir'e kesin dönüş yaptığım ilk günlerde tanıştım. Kendisi gazetemizin başta Ahmet S. Tükel, rahmetli Erdal Bilaller ve rahmetli Enver Akdoğan'nın yönetimindeki efsane kadrosunda yer alan genç gazeteciler arasında yer alıyordu.

O dönemde kadromuzda Metin Düvençayır, Nurgül Uçar, Fahrettin Hepkeskin, Aytaç Nalçacı, Aynur Tartan gibi genç gazetecilerin yanı sıra; tecrübeli gazetecilerden rahmetli Tahir Kenan Keskin, rahmetli Muzaffer Herdemirelli de yer almaktaydı. İstanbul'da rahmetli Yaşar Sezginer, Kerim Sallancı, Nurten Sallancı, Bursa bürosunda tecrübeli gazeteci Ünal Yigitdiç yönetiminde, Orhan Çelik ve Ankara Büro'da duayen gazetecilerden Özden Alpdağ ve ekibi bulunuyordu.

Ticaret o yıllarda gençliğin dinamizmini temsil eden yeni kuşak ile tecrübeyi yansıtan yılların gazetecilerini bir arada harmanlanmış yapısı ile yayın hayatını sürdürmekteydi. Gazetemizin sahibi Süha Sükuti Tükel o yıllarda hala haftada birkaç gün aktif olarak gazeteye gelmekteydi. Sevgili Aytaç Nalçacı Sefiloğlu ile ayrı bir muhabbeti vardı. Ona yaptığı haberlerde dikkat etmesi gereken konuları bizzat söyler ve onun gençlerin yetişmesi için onların üstüne titrer, yol göstermeye çalışırdı.

İnternetin olmadığı, haberin tırnaklarla kazınarak yaratıldığı ve özellikle iletişimin büyük zorluklar ile yapıldığı bir dönemdi. Yazılar daktiloda yazılır, dizgiciler tarafından sayfaya konulmak üzere şekle sokulur ve musahhihlerin, gazetecilerin yazıları ile dizgicilerin yazılarını çapraz okuyarak düzelttikleri bir dönemdi.

Aytaç'ın yazmaya başlayıp yarısına kadar geldiği, daha sonra haberde farklı bir bakış açısını ortaya koymak için yazdığı kağıdı kenara koyup, tekrar yeni baştan daktilonun tuşlarına vurmaya baş-

ladığını çok yaşadım. Sadece o değil, aslında birçok arkadaşımız bu şekilde haber üretmekteydi.

Bugün röportajlarda en temel yaklaşımlardan biri olan ses kaydı maalesef o zamanlar alınamamaktaydı. Gidilen toplantılarda veya yapılan röportajlarda haberin oluşturulması tamamen tutulan notlar üzerinden yapılmaktaydı. Sevgili Aytaç bu konuda çok titiz not tutma alışkanlığına sahipti. Bu nedenle yaptığı yazılar ve röportajlar iş dünyası tarafından çok dikkatle izlenir ve okunurdu. Ege Bölgesi Sanayi Odası ve İzmir Ticaret Odası üyeleri ile yakın temasta bulunur ve bu sayede günün önemli mevzularını gündeme taşırdı.

O dönemlerde gerek finansal piyasaların, gerekse emtia piyasalarının takibi gazeteler üzerinden yapıldığı için; Aytaç'ın hazırladığı rutin ve özel haberler fazlasıyla ilgi çekirdi. Nitekim aradan geçen bir yıl içinde kendisine Yeni Asır ve Sabah gazetelerinin sahibi Dinç Bilgin tarafından yeni kurulan tabloid boy "Söz" Gazetesi'nde çalışmak üzere bir iş teklifi geldi. O teklifi kabul ettiği zaman Süha Bey'in "Tabloid boy gazete tutmaz, keşke başka ulusal bir yayına gitseydin" dediğini çok iyi hatırlıyorum. Zaten Söz Gazetesi de 28 gün yayın hayatında kaldı ve sonra kapandı.

11.3.1989
15.0000
P.T.P.

Ekonomi gazeteciliğinde öncü

TİCARET

Ekonomi, Ticaret ve Finans Gazetesi

11.3.1989
15.0000
P.T.P.

Ekonominin güncel konusu haline geldi

Yüzde 127,1 artış!

Devaluasyon zorlanıyor

Ne zaman gerçekleşecek?

Sanayi ve Ticaret Bakanlığı Devaluasyonun önlemlerini...

Devaluasyon ne demek? Devaluasyon, bir ülkenin para biriminin değerini düşürmesidir. Bu, genellikle bir ülkenin dış ticaretini korumak veya dış borçlarını ödemek için yapılır. Devaluasyon, bir ülkenin para biriminin değerini düşürür, bu da dış ticaretini korur ve dış borçlarını ödemeyi kolaylaştırır. Devaluasyon, bir ülkenin para biriminin değerini düşürür, bu da dış ticaretini korur ve dış borçlarını ödemeyi kolaylaştırır.

İcra dairelerinde protesto dağları

Yüzde 127,1 artış!

İcra dairelerinde protesto dağları...

İcra dairelerinde protesto dağları...

Üzümde ihracat rekoru

Üzümde ihracat rekoru...

Üzümde ihracat rekoru...

Üzümde ihracat rekoru...

Üzümde ihracat rekoru...

Aytaç ise Yeni Asır'ın ekonomi kadrolarında kendine yer buldu. Burada çok kısa zamanda yükseldi ve aranan, başarılı bir muhabir konumuna geldi. Aylar sonra bana, "Cemal Bey, (yaşıttık ama her zaman çok kibar bir insandı) ben Ticaret'te ne çok şey öğrendiğimi Yeni Asır'a geçince anladım. Süha ve Ahmet beyler ve diğer büyüklerimin bende emeği büyükmüş" dediğini hatırlıyorum..

Süha Sükuti Tükel'in vefat günü gazetenin önünde hüznle sarılıp ağladığımızı unutamayacağım. Aytaç'ın çok kısa bir süre sonra aramızdan ayrılmasının üzüntüsünü bugün de derinden hissediyorum. Nur içinde yat cennet mekanında sevgili güzel insan.

O hepimizin “Aytaç Abla”sıydı

Cihad Taysi

Aytaç Sefiloğlu, ekonomi gazeteciliği alanında önemli bir isimdi. O hepimizin “Aytaç Abla”sıydı. Kendisi, hem iş dünyası hem de ekonomi konusunda derinlemesine bilgi sahibi olan ve bu bilgileri okuyucularıyla paylaşan iyi bir gazeteciydi.

Televizyon programlarıyla da geniş bir izleyici kitlesine ulaşıyordu. Ekonomi dünyasına dair derin analizleri, Kanal 1 TV’deki programları, ekonomi dünyasındaki gelişmeleri takip etmek isteyenler için büyük bir kaynak oluyordu.

Bu programlarda, sadece ekonomi haberlerini aktarmakla kalmayıp, izleyicilere daha geniş bir perspektif sunmayı da amaçlıyordu. Ayrıca, meslek hayatı boyunca birçok muhabir yetiştirmesi ve gazeteciliğin etik değerlerine bağlı kalarak insanlara rehberlik etmesi, Aytaç Sefiloğlu’nun sadece bir gazeteci olarak değil, aynı zamanda bir öğretmen ve mentör olarak da değerini ortaya koyuyordu. Aytaç Abla bizlere gazeteciliğin sadece bir meslek değil, aynı zamanda bir sorumluluk olduğunu öğretti.

Kendisi ile 1996 - 1997 - 1998 yıllarında Kanal 1 Televizyonu’nda yayın koordinatörü olarak görev yaptığım dönemde tanışma şansına eriştim. O yıllarda yerel televizyonlar altın çağını yaşıyordu. Televizyon kanalları arasında kıyasıya bir rekabet vardı. Ege TV, Kanal 1 TV, Sky TV, Yeni Asır TV adeta yarış halindeydi.

Kanal 1 TV’de program yapan kimler vardı, kimler... Rahmetli Sancar Maruflu, rahmetli Süha Baykal ve rahmetli Aytaç Sefiloğlu başlıca isimlerdi. Ege Bölgesi Sanayi Odası’nda görev yapan Aytaç Abla aynı zamanda haftada bir gün “Ekonomik Gündem” programını yapardı.

Yaklaşık 30 - 35 programımız vardı. Bu programların çoğu canlı, ama içinde konu ile ilgili videoların olduğu programlardı. Tabii o zamanlar aktüel (dış) kamera sayımız üç taneydi, 35 programın VTR’si için yeterli olmuyordu. Ayrıca her programın bir yönetmeni

vardı. Program bölümünde büyük bir tahtamız vardı. Her Pazartesi yönetmenler, program yapımcılarının dış çekimleri için kamera saatlerini bu tahtaya yazardı.

Her seferinde iş için tartışma yaşırdık, çünkü çekim saatlerinde çakışmalar oluyordu. “Kamerayı sen alacaksın”, “Ben alacağım” kavgası yaşanırdı. “Kavga” dediğime bakmayın, aslında meslek aşkı her yönetmen program yapımcısının kendileri için istediği röportaj saatini alabilmek için kıyasıya savaş verirdi. Bazı program yapımcıları saat çakışmalarında geri adım atmaz, esnek davranmazdı ve bu nedenle büyük stres yaşırdık.

Aytaç Abla’nın yönetmenliğini günümüzde iyi bir ekonomi muhabiri olan, aynı zamanda yazarlık yapan, benim de üniversiteden okul arkadaşım Nihat Delibaşı yapıyordu. Ben kamera saatlerinde çok sıkıştığımız zaman hemen Nihat’a söyledim, “Siz kamera saatini başka bir güne alır mısınız?” diye. Bunu gönül rahatlığı ile söyledim, çünkü bilirdim ki Aytaç Abla bu konuda bizi hiç kırmazdı.

“Her ölüm erkendir” derler, ama onu gerçekten çok erken kaybettik. Onun anısı, gazete ve televizyon camiası, sevenleri ve izleyicileri için her zaman değerli olacak ve hep yaşayacaktır.

Dostluğumuz hiç bozulmadı

Çağlayan Sueli

1980’li yılların ortaları olması lazım. Güneş Gazetesi’nde çiçeği burnunda spor muhabiriyim. Çankaya’da eski itfaiye binasının yanındaki büromuzun yanına Yeni Ekonomi Gazetesi açılmış mıydı, taşınmış mıydı tam olarak hatırlamıyorum. Ama Aytaç Sefiloğlu ile tanışmama vesiledir.

Sevgili Aytaç, sık sık büromuza gelir, ekonomi muhabiri olan arkadaşlarla sohbet ederdi. İki büro arasında bir çay ocağı vardı ve güzel havalarda önündeki küçük taburelerde güzel sohbetler de olurdu. Aytaç’la samimiyetimiz burada başlamıştı.

Benim İşletme Fakültesi’nde okuyan bir spor muhabiri olduğumu öğrendiğinde, “Bak eğitimi de alıyorsun, neden ekonomi muhabirliği yapmıyorsun? Sana daha iyi bir gelecek sunabilir” gibilerinden telkinlerde bulunduğunu hatırlıyorum. Ben de sporu sevdiğimi, ekonomiye ısınmadığımı söylemiştim. İki genç gazeteci olarak ayrı kulvarlarda yol aldık ama dostluğumuz hiç bozulmadı. Yıllar yıllar sonra onun adını taşıyan bir ekonomi gazeteciliği yarışmasında ödül almak, eski bir dostla anıları yeniden yaşamak gibiydi benim için...

Kendisini ekonomi alanında yetiştirmiş iyi bir gazeteciydi

Çetin Gürel

Gazeteciliğe 1960 yılında Ege Ekspres Gazetesi'nde başladım. 1961 yılında Demokrat İzmir Gazetesi'ne geçtim. 1976 yılından 1985 yılına kadar Yeni Asır'da görev aldım. 1985 yılında Sabah'ta başlayan görevim 1990 yılı başına kadar devam etti.

Aytaç 1987 yılında, benim Sabah Gazetesi'nde görev yaptığım sırada Yeni Asır Gazetesi'nde çalışmaya başladı. 1990 yılında tekrar Yeni Asır'a döndüm. 1991 yılında Yeni Asır'dan ayrılıp Gözlem Gazetesi'ni yayınlamaya başladım. Aytaç'la Yeni Asır'da, aynı çatı altında çalışmamız bu süre zarfında oldu.

Aytaç 1994 yılına kadar Yeni Asır'da çalıştı, o yıl da Ege Bölgesi Sanayi Odası'na geçti. Altı yıl kadar EBSO'da çalıştı, 2000 yılında da vefat etti. Aytaç kendisini ekonomi alanında yetiştirmiş iyi bir gazeteciydi. Bizimle çalışmak istediğini ışıtmıştık. Bizim gazetemizin ana işlevi ekonomi biliyorsunuz. Biz de onunla çalışmak isterdik. Ondan daha iyi bir insan, daha iyi bir eleman olamazdı.

En güzel, en iyi kalpli rakip...

Dilek Gappi

Evet sevgili Aytaç Sefiloğlu’nu ilk tanıdığım yıllarda edindiğim izlenimdir; onun İzmir basını için en güzel, en iyi gazeteci rakip olduğu ve herkesin bu dişli gazeteciyi içtenlikle çok sevdiği...

Henüz bizler yüksekokulu bitirmemiş, stajyer adıyla gece gündüz “bila ücret” koşturarak basını tanımaya çalıştığımız günlerde sevgili Aytaç, Türk basınının çınar gazetesi Yeni Asır’ın en hızlı haber silahşörlerindendi.

Çömez bir gazeteci olan beni, Yeni Asır, Hürriyet, Güneş, Günaydın, o dönemin ekonomi gazetecileri arasındaki haber rekabeti müthiş etkilerdi. Birbirlerine haber atlatmak günün keyfiydi. Manşetler en iddialı haberlerin podyumu gibiydi.

Bu başarılı ve inatçı kadrolarla İzmir’de olan biteni kaçırmamız mümkün değildi.

Beni şoke eden ise bir avuç gazetecinin gündüz haber için birbirleriyle kıyasıya rekabet ederken, akşamları, hafta sonları keyifle buluşmalarıydı. Sıcak dostluklar, müthiş aile buluşmaları, keyifli sofralar hakikaten inanılmaz gelirdi.

Gündüzün haber savaşçıları akşamları birbirine tutunan sıkı dostlardı.

Ve tabii özellikle sevgili Aytaç ve Macit Sefiloğlu’nun onca yoğun çalışma arasında nasıl olup da sık sık evlerini dostlarına açmalarına, sonradan benim de eklemlendiğim akşamları o sofraları nasıl hazırladıklarına olan şaşkınlığım hâlâ aklımda.

Bu sofralarda kahkahalarla İzmir basınındaki gelişmeler konuşulur, dört bir yanda dostluk çınlardı. Bir an önce okulu bitirip mesleğe atılmanın coşkusu içimizi sarardı bu güzellikleri gördükçe...

Ekonomiyi sevdiren gazeteci

Okul bitip “çömez stajyer”den “genç gazeteci”ye dönüştüğümüz, “Ne yapsak, hangi alanda uzmanlaşsak?” diye dört döndüğümüz zamanlarda yolumuz haber takibinde Aytaç’la yeniden sık kesiştiğinde

daha uzun meslek mesailerinde buluşmaya başladık. O Ege Bölgesi Sanayi Odası'nın basın danışmanıydı artık. Efsane başkanların efsane yılları. Ersin Faralyalı, Uğur Yüce'nin yönetim kurulu başkanı olduğu muhteşem yıllar. Asla bugünlerle kıyaslanamaz. Basına saygı ve itibarın hududu yok. Bir acemi gazeteci dahi kapılarda karşılanır, usanmadan saatlerce sohbet eder, kentle ilgili, çalışma ve hedeflerini uzun uzun anlatırlardı.

Şimdilerde soğuk ve kısa yanıtların dışına taşan sıcak diyaloglar vardı. Bu köprüyü de Aytaç gibi birikimli, meslektaşlarına değer veren basın danışmanları kurardı. Bir süre sonra diyaloglarla oluşturduğumuz haberler fark etmeden bizlere yön verdi. Ekonomi gazeteciliğini branş olarak seçmekte Aytaç'ın bu dolaylı etkisinin olduğunu düşünürüm her zaman.

Madem tarihe kalsın istiyoruz, derinlerden bir başka anı daha öyleyse...

Tedavi gördüğü hastalığının iyice ağırlaştığı zamanlar dostları adeta hastaneyi karargah haline getirmişti. İyice zayıflamış olmasına karşın yemekler yapıp tattırmak isteyenleri, onu eğlendirmeye çalışanları anımsıyorum. Ancak bir gün gittiğimizde canından daha çok sevdiği arkadaşlarına yüzü asıktı. “Ne oldu, ağrın mı var?” dedik, “Hayır, beni bu hal içerisinde hatırlamanızı istemiyorum” dedi. Sarıldık ve ağlaştık. Hiç unutamıyorum. Ertesi gün kaybettik.

Sevgili Aytaç Sefiloğlu ile uzun bir birliktelik değildi bizimki, ama mirasını iyi okuyabilecek kadar derindi. Meslektaşlarına ve özellikle genç meslektaşlarına kol kanat germek, gazeteciliğinden taviz vermeden gündem yaratacak konuların peşinde koşabilmek ve mutlaka bir zaman bulup keyifte, mutlulukta, zorlukta birbirine dokunarak ağ olabilmek.

Işığı daima bizlerle...

Aytaç başarılı bir gazeteciydi

Erdal Şafak

Rahmetli Aytaç Sefiloğlu Yeni Asır'a geldiğinde ben gazetenin yöneticisiyim. Galiba yedi yıl kaldı Yeni Asır'da. 1994'te ayrıldı. Ben onun ayrıldığından daha önce ayrılmıştım gazeteden. Ama birlikteki çalışmamız çok zevkliydi. Çok iyi haberler çıkarıyordu. Çok güzel röportajlar yapıyordu. Başarılı bir gazeteciydi.

Yeni Asır'dan ayrıldıktan sonra EBSO'nun basın müşaviri oldu. İşte o süreç, bence henüz hayatın ortasına gelmeden onu sona doğru götüren stresli bir süreç oldu tahmin ederim.

Çünkü genç yaşta basın müşaviri olmak, bir masa bir sandalye ile bir oda içinde kalmak demek. Çalıştığın veya temsil ettiğin kurumun basın toplantılarını, basın açıklamalarını ve yöneticilerin ziyaret randevularını halletmek gibi böyle kısır bir iş oluyor.

Ne yazık ki gençlerin, yani daha düne kadar omuz omuza, yan yana çalıştığın arkadaşlarına, çalıştığın kurum yöneticilerinden randevu taleplerine ayarlamak. Ayrıca kurum etkinliklerinin, basın toplantısından basın açıklamasına kadar iyi kullanılması için daha düne kadar beraber çalıştığım insanlardan ricalarda bulunmak kolay değil.

Ben de daha önce birkaç ay bu işi yaptığım için biliyorum. Evet, o işte Aytaç da stresiyle uğraştı. Stres de hastalığa ve hastalık da ölüme kadar götürdü onu. Basın mesleğindeyken yanılmıyorsam 17 ödül almıştı. O da ne kadar başarılı olduğunu gösterir.

İzmir kent yöneticileri de vefalı çıktı onun adını bir parka verdi. Aytaç unutulacak bir gazeteci değildi. Özellikle İzmir basına camiasında yer etti. Ne diyeyim, Allah yattığı yeri nur eylesin. Eşine, çocuğuna, yakınlarına sabırlar dilemeye devam ediyorum.

Ortaya çıkaracağız eserin son derece başarılı olacağından eminim. Çokça güzel bir vefa örneği olacaksınız. Sizi de kutluyorum. Ne diyeyim, Allah size kolaylık, Aytaç'a da rahmet versin.

Zaman çok hızlı geçiyor diyoruz, zaman geçmiyor, hayat hükmünü icra ediyor. Sonunda bir gün İzmir Gazeteciler Cemiyeti'nin bir

mesajıyla üyelerimizden bilmem kim ölmüş, onu öğreniyorsunuz. Bir dönem meslektaşlarınıza veda ediyorsunuz. Yine de geride hoş seda bırakmak, güzel anılmak da güzel.

O benim hep aklımda zaten

Ergül Satıcı

Aytaç'ın adı geçtiği zaman burnumun direği sızlıyor. Biz arkadaş değildik sadece, biz gerçekten kardeşтик. Aytaç benim yol arkadaşımıdı. O benim hep aklımda zaten.

Aytaç Yeni Ekonomi Gazetesi'nde başlamıştı, ben de Rapor adlı ekonomi gazetesinde çalışıyordum. 1981 yılı falan olmalı. O zaman başladı arkadaşlığımız, dolu dolu yaşadık her şeyi.

Birlikte yaşadık, birlikte gezilere gittik, birlikte toplantılara katıldık. Bazı haberlerimizi birbirimize paslayarak yardımlaştık. Özel haber yaparken bile birbirimize “Ucundan, kıyısından sen de yap” diye ipucu veriyorduk.

O yıllarda haber atlamak işsiz kalmaya yol açabiliyordu. Çünkü onun işsizliği beni, benim işsizliğim onu çok üzerdi. “Yapamadım” denmesi, “Falanca yapmış, sen yapamadın” gibi şeylerle muhatap olmayalım diye haberlerimizi çaktırmadan birbirimize paslardık.

Biz ekonomi gazetecileri, haber kaynaklarımızla dost olmayı bashedık. Ama bu onların hatalarını, yanlış işlerini görmezden gelmek anlamında değildi. Haber kaynaklarımızla, eski başkanlarla ilişkimiz dostçaydı. Mesela, Ersin Faralyalı Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB) Başkanı'yken İstanbul, Ankara gazetecilerine vermektense, en güzel haberi bize uçururdu, yani bizi, İzmir gazetecilerini ön plana çıkarırdı.

O günlerden kalan arkadaşlarla, mesela bizim Berrin, Esin, Harun'la iletişimimizi Whatsapp grubu üzerinden sürdürüyoruz. Hâlâ buluşuyoruz, birbirimizin evine yatılı gidiyoruz, yemeğe çıkıyoruz. Neresinden baksan hepimiz 45 sene öncesinden beri beraberiz. Tabii bu grupta Aytaç da vardı.

Günümüzün genç gazetecileri işlerini gerçekten çok severek yapacaklarsa bu mesleği yapsınlar. Çok okusunlar, temel kural bu.

Genç arkadaşımız haberi yazıyor gönderiyor, redaktör oturuyor düzeltiyor, bazen onun haberini yeniden yazıyor. Ertesi gün gazete-

de haberi yayınlandığında genç gazeteci seviniyor, “Ay ben ne güzel yazmışım” diyebiliyor. Yazdığı haberin gazetede çıkan halini hiç okumuyor belki de. Kimileri “Ben böyle yazdım, ne yaptılar?” diye merak edip bakmıyor.

Genç kuşağın tamamı böyle demek istemiyorum. Çok iyiler de var tabii ki.

Biz o dönemde yokluklar, imkansızlıklar içinde yapıyorduk mesleğimizi. Haber kaynağıyla direkt iletişim kurmak yok, hemen ulaşmak yok. Şimdi teknoloji var, şimdi haberleşme şartları çok kolay. Çok başarılı, işini seven arkadaşlarımız da var. Onları görmezden gelmem. Şansları bol olsun. Maalesef basının çok yanı iyiye gitmediği bir döneme denk geldikleri için şanssızlar.

Kenti, mesleği için sağlığını önemsemedi

Esat Erçetingöz

27 Ocak 1991. Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın küçük oğlu Efe Özal, akşam İzmirli İşadamı Alpaslan Beşikçioğlu'nun kızı Zeynep Beşikçioğlu'yla nişanlanıyordu. Alpaslan Beşikçioğlu'nun Karşıyaka'da Cemal Gürsel Caddesi 144 numaradaki apartman dairesinde yapılan nişan törenine Cumhurbaşkanı Turgut

Özal, eşi Semra Özal, oğlu Ahmet Özal ve kızı Zeynep Özal da katılıyordu.

Nişan nedeniyle bir gün önce öğle saatlerinden itibaren Beşikçioğlu Apartmanında telaşlı saatler yaşanmıştı. Kuaför, pastacılar ve çiçekçilerin adeta mekik dokuduğu apartmanda, Beşikçioğlu ailesinin kapıda bekleyen gazetecilerden kaçmak için binanın arka kapısını kullanmaları dikkat çekmişti.

Bu gazeteciler arasında ben Esat Erçetingöz ve Aytaç Sefiloğlu'ndan oluşan Yeni Asır ekibi de vardı. Aytaç o sıralar hamileydi. Tüm uyarılara rağmen gazetecilik sevdasına yenik düşmüş ve görevi üslenmişti.

Alpaslan Beşikçioğlu ve kızı Zeynep Beşikçioğlu saat 21.00 sıralarında apartmanın giriş kapısına inerek Özallar'ı beklemeye başladı. Beşikçioğlu, Özal ailesi ile dünürlüğün oldukça zor olacağından yakınıyordu gazetecilere.

Bu arada biz gazeteciler her zaman olduğu gibi korumalar tarafından kapı önünden uzaklaştırıldık. Geç saatlere kadar süren nişan törenine gazeteciler alınmadı doğal olarak.

Cumhurbaşkanı Turgut Özal, Semra Özal, Ahmet ve Zeynep apartmana geldiklerinde saatler 02.30'u gösteriyordu. Özal ailesi, apartmana geldiğinde merdivenlerde bekleyen muhabir Semiha Çağlıyangil, fotoğraf çekince korumalar tarafından zorla merdivenlerden indirildi.

Özal'ın Koruma Müdürü Musa Öztürk de, "Bayan mayan dinlemem. Bacaklarını, ağzını, burnunu kırımım, dışarı" diye tehditler sa-

vuruyordu. Hamile Aytaç bu kargaşadan etkilenmiş ve fenalaşmıştı, hatırlıyorum. Hatta Alpaslan Beşikçioğlu dayanamamış, evden Aytaç'a su ve çay getirmişti.

Kısacası, kenti için, mesleği için sağlığını önemsemeyen, hatta Dilan'a hamileyken Turgut Özal'ın oğlu Efe Özal ile iş insanı Alpaslan Beşikçioğlu'nun kızının nişan töreni için Karşıyaka'da görev yaptığı sırada fenalaşan ve düşük tehlikesi geçiren Aytaç, ne yazık ki o zalim hastalığa çalım atamamıştı.

Aytaç seni hep özledim

Esen Evran

1980’lerin sonu, Yeni Asır’da çalışmaya yeni başlamışım. Evet, yapacağım işin okulunu okumuşum ama haber yazma konusunda en ufak bir fikrim yok. Malum, hepimiz bu işi okulda değil, işte öğrendik.

Bilgisayarın başına geçiyorum, parmaklarım klavyenin üzerinde bir oraya bir buraya geziniyor, bir türlü başlayamıyorum, nasıl başlayacağımı, haberi nasıl okunur hale getireceğimi bilemiyorum.

Sağımda Aytaç Sefiloğlu, ben çağırmadan gelmiş. O hep öyleydi. Haberi anlatıyorum, “E işte ne güzel anlattın, hadi böyle yaz” diyor, yüreklendiriyor, cesaret veriyor, asla yargılamıyor, kalbimi kırmıyor.

Ben başlıyorum yazmaya, tatlı tatlı “Bak” diyor, “İlk cümleyi ‘belirtti’ diye bitirmişsin, ikinci cümleyi artık farklı bir yüklemle bitirmen gerekiyor.”

Sadece üstat gibi değil, abla gibi, hadi daha da abartayım, anne gibi, sanki bana lezzetli bir yemek yapmayı öğretir gibi.

Acemilik dönemlerimde sağımda, solumda hep Aytaç olsun istedim. Sonra büyüdüm, Aytaç yine hep sağımda, solumda, önümde, arkamda, sevincimde, derdimde yanımda oldu. Evini, sofrasını açtı. O Dilan’ı gözümün önünde büyütürken, ben annelik nasıl olur, onun dersini de aldım, hiç fark etmeden.

Ben 25 yıl önce, zamanını, sevgisini hiç kimseden esirgemeyen bir dostumu kaybettim.

Sonra hep, yeni bir şeye başlayacağım zaman kulağımda sesi, yanımda nefesini hissettim.

Aytaç seni hep özledim.

Aytaç örnek alınacak bir insandı

Esin Kurtulmamış

Ekonomi muhabirliği yaptığımız dönemde imrenilecek arkadaşlıklarımız, güçlü dostluklarımız vardı. Ailelerimiz de bizimle birlikte bu arkadaşlığın parçasıydı. Çok güzel zamanlarımız, anılarımız oldu. Ne yazık ki gittikçe azalıyoruz.

Aytaç'ın öldüğünü öğrendiğim anda canım o kadar yandı ki, “Kendi ailemden birini kaybetsem bu can ne kadar yanar?” diye kendime sordum. Tabii ki daha büyük yangınlar yaşadım, önce babamı, sonra Barış'ımı kaybettiğimde... Hayat insana her türlü acıyı yaşıyor ve öğretiyor.

Aytaç'ı anlatmak istesem, onu hangi özellikleriyle, nasıl anlatabilirim ki? Ne söylesem, onu nasıl anlatsam eksik kalır, yetersiz kalır. Benim için çok özel bir arkadaştı. Örnek alınacak bir insan, örnek alınacak bir arkadaş, örnek alınacak bir gazeteciydi. Arkadaşlığa, dostluğa çok önem verirdi.

Onun bu özelliklerini gençlerde, genç meslektaşlarımda da görüyorum, çok mutlu oluyorum. Ekonomi muhabirleri arasında çok güzel bir iletişim var. Onları takdir ediyorum.

Yüreğimdeki hüzün: Aytaç Nalçacı

Fahrettin Hepkeskin

Hava kurşun gibi ağırdı, kapalıydı. Gökyüzü ağladı, ağlayacak gibiydi. O gün; 17 Nisan 2000’de kaybettik Aytaç’ımızı.

Yıl 2025, bizlere çok erken veda etmesinin üzerinden 25 yıl geçmiş. Genç gazetecilerin Aytaç Ablası. Ben de onu kalbine gömenlerdenim. Hakkımdır. Dile kolay; Yaklaşık on yıl aynı gazetelerde, yan yana çalıştık.

Çok erkendi vedası ve İzmir sevdalısı rahmetli Sancar Maruf’lu’nun söylediği gibi yapacak daha çok şeyi vardı. Cenaze namazının kılındığı camide iş aleminde, siyasilerden, gazeteci dostlarından, ailesinden, kısacası toplumun her kesiminden dostları vardı. Bu da Aytaç’a olan sevginin bir göstergesiydi.

Macit’in eşi Aytaç’ın ölüm yıldönümünde söylediklerini not etmişim: “Bu mesleği tertemiz şekilde düşünen ve yapan bir anlayışı vardı. Meslektaşlarıyla dayanışması, gençlerle çalışırken onlara değer vermesi herhalde onu bugüne taşıyan değerlerden. Bir de çok girişimciydi ve gazetecilik duyguları da çok yüksekti.”

Aytaç’ın gazeteciliği

1974 yılında İzmir Ticaret Borsası Başkanı rahmetli Hasan Güven’in sahibi olduğu Ege Ekonomi Gazetesi’nde muhabirdim. Rahmetli Abdullah Bozkurt ve hem meslek hem de aile dostum rahmetli Erdal Bilaller, Cevdet Danacı’nın Yeni Ekonomi Gazetesi’ne geçince beni de o gazeteye aldılar. Orada buluştuk Aytaç ile. Daha kimler yoktu ki...

Sonraki adresimiz Ticaret Gazetesi oldu. Ticaret Gazetesi okulunda da masalarımız hep yan yanaydı Aytaç ile. Meslektaştan ziyade bir kardeş, bir dost ve bir sırdaşı benim için Aytaç.

Gazeteye gelir, haberini çok çabuk yazar, mürettiphaneye gider ve yazısının hurufatta dizilişini izler, herkes evine giderken o gazetenin basılmasını beklerdi. Hata yapmamaya özen gösterirdi.

Rahmetli, iyiliksever insan Ahmet Kemal Baysak onun için

“Atom karınca” demişti. Gerçekten öyleydi. Aynı gazetede çalışmalar da “Kanka” olduğu meslektaşları ile tatlı bir rekabete girerdi. Aldığı ödüller de bu tatlı rekabeti başarılarla taçlandırıyor.

Genç gazeteciler için rol modeldi

Henüz 40 yaşında kaybettiğimiz Nalçacı, özellikle ekonomi haberciliğinde gösterdiği titizlik ve uzmanlığıyla meslektaşları arasında saygın bir yer edinmişti.

Aynı gazetelerde çalıştığımız Aytaç Nalçacı, haberciliğin en zor dallarından biri olan ekonomi muhabirliğinde fark yaratan isimlerden biriydi. Analitik düşünme yeteneği, geniş ekonomik bilgisi ve mesleki dürüstlüğüyle her zaman doğru ve güvenilir haberler sunmayı ilke edinmişti. Ekonomi gazeteciliğinin sadece rakamlardan ve kuru istatistiklerden ibaret olmadığını, arkasındaki insan hikâyelerini ve topluma etkilerini en iyi şekilde anlatan bir gazeteci.

Aytaç Nalçacı’nın çalışma azmi, meslek aşkı ve haber etiğine verdiği önem, onu sadece bir gazeteci değil, aynı zamanda genç meslektaşları için bir rol model haline getirdi. Bugün gazetecilikte onun izinden giden pek çok ekonomi muhabiri, ondan aldıkları ilhamla mesleklerini icra ediyor.

Aradan geçen 25 yıla rağmen, Aytaç Nalçacı’nın haberciliğe ve ekonomi muhabirliğine kattığı değerler unutulmadı. Onu erken kaybetmiş olmanın hüznü içindeyiz ama bıraktığı miras genç gazeteciler için hâlâ yol gösterici olmaya devam ediyor.

Onu tanımış ve birlikte çalışmış olmaktan büyük gurur duyuyor, kendisini bir kez daha saygı ve özlemle anıyorum.

Uğurlayamadığım

Filiz Çiçek

Herkesin
Bir umudu vardır,
Bir savaşı,
Bir kaybedişi,
Bir acısı,
Bir yalnızlığı,
Bir hüznü...
Çünkü herkesin bir gideni vardır,
İçinden bir türlü uğurlayamadığı.
Turgut Uyar

İnsanın bir dostunun ardından yazmaya çalışması ne zorlu bir çaba. Günlerdir bilgisayarın etrafında dönüp duruyor, bir türlü cesaretimi toplayamıyordum, nihayet gözümü karartıp yazmaya koyuldum.

Üzerinden yıllar geçmiş olması fark etmiyor, Aytaç'ın gidişi daha dün gibi ve bu satırları yazmak acı veriyor. Sadece Aytaç mı, Barış Selçuk, Erdal Bilaller, Güler Özkan, Ergun Ulcay, Barış Kudar, Adnan Çağlayan ve daha niceleri... Ne güzel insanları toprağa verdik biz. Ve her birinin gidişiyle biraz daha eksildik.

Aytaç ile Yeni Asır'da, Erdal Bilaller'in ekonomi müdürü olduğu yıllarda tanışıp birlikte çalışmaya başladık. Topu topu sekiz ay Yeni Ekonomi Gazetesi'nde çalıştıktan sonra Yeni Asır'dan iş teklifi aldığı için bulutların üstünde uçan ama uzun, ince bir yolda olduğunu bilen, çaylak bir muhabirdim. İri yarı, gür sesli Erdal Ağabey'in yanında çalışacak olmak beni ürkütüyordu ama ufacık tefecik Aytaç Sefiloğlu'ndan daha fazla çekiniyordum.

Yeni Asır'da işe başladığımda Aytaç yılların gazetecisiydi; her sabah ilk okuduğum, onun haberi olurdu ve ben; Yeni Asır gibi bölgede büyük ağırlığı bulunan; dev isimlerin foto muhabirliği, köşe yazarlığı ve yöneticilik yaptığı bir mekânda, onlarla yan yana çalışacaktım.

Aytaç bana gazeteciliği öğretmek için uğraşmayacağını, çocuk bakıcılığı yapmayacağını ilk günden gösterdi. Yeni Asır'a, onun gibi dışarı çıkıp, yorulup, emek verip haber getirebilecek biri lazımdı, bana öyle davrandı. Ne eksik ne fazla.

Yeni Asır benim gözümde kocaman bir dağdı ve yamacına tırmanmaya çalışırken sık sık umutsuzluğa kapıldım. O günlerde, Aytaç'ın benim gelişime sevinmediği şeklinde bir teori geliştirmiştim. Şimdi düşünüyorum da neden sevinecekti? Beni tanımıyordu, henüz gazeteye faydalı olabileceğimi gösterememiştim ve her an pes edip gidebilirdim.

İzmir'de ekonomi muhabirliği zordur. 15,8 milyonluk İstanbul'da haber, yolda yürürken ayağınıza takılır ama özellikle yaz aylarında iş insanlarının perşembeden Çeşme'ye gidip pazartesi dönmesi nedeniyle günlerce habersiz kalır, gazete sayfalarını doldurmak için çarşı pazar dolaşırdık.

Aytaç'ı izleyerek işi öğrendim. Nerelere gidiyor, neler soruyordu, haberi veya röportajı nasıl yazıyordu, hafta sonları ve tatiller için nasıl haber stokluyordu? O hiçbir zaman öğretmen edasında olmadı ama soru sorduğumda bilgisini, tecrübesini sakınmadı. İlk haftalarda, hata yapabileceğimi düşünerek yan gözle beni izlediğini bilirdim.

Gazetelerde bazı taşlar ağırdır. Aytaç, Yeni Asır'daki ağır taşlardan biriydi, bense henüz çakıl taşı bile değildim ki, birkaç ay sonra onun, dil eğitimi için yurt dışına gidişi, bana büyük bir ders oldu. Aytaç'ın boşluğunu doldurmak mı, ne mümkün! Elimde fotoğraf makinesi, defterim ve kalemimle aylarca haber için oradan oraya savrulduğum durdum. Döndüğünde ne çok sevinmişim.

Aytaç'ın dönüşü bizim ilişkimizin de miladı oldu. Ben ona, İzmir sıcağında sunulmuş soğuk ve ferahlatan bir bardak limonata gibi bakıyordum artık; o da bana, aylarca tek başına ekonomi sayfalarını doldurarak omuz omuza çalışmayı hak etmiş bir meslektaş gibi.

Yeni Asır'dan ayrılana kadar Aytaç'la arkadaş, meslektaş kaldık.

İstanbul Sabah'ta gazetecilik yapmaya başladığımda benden vazgeçmedi, sık sık aradı. Sesindeki sıcaklığı unutamıyorum. Sesiyle,

sözüyle bana buram buram İzmir'i, arkadaşlarını taşıyor; işim konusunda beni motive ediyordu. Hastalığıyla mücadele ettiği dönemde bile İzmir'e gittiğimde benimle yüz yüze görüşmeye gayret etti.

Onu toprağa verdiğimiz gün, hayatımın en zor günlerinden biriydi. Camide yanımda duran can dostum Muzaffer Oktay, "Yine hepimizi bir araya getirdi" dedi. Aytaç öyleydi çünkü, "Hadi şuraya gidiyoruz!" dediğinde herkesi etrafında toplardı. Neredeyse bütün İzmir cenazesindeydi: İş insanları, politikacılar, gazeteciler, sanatçılar, dostları, arkadaşları, yanında yetişenler, onu tanıyan, seven ve ona veda etmek isteyen herkes.

Evet, ben de oradaydım ama ona veda etmedim, etmeyeceğim. Bizimki, araya ne kadar zaman girerse girsin, kaldığımız yerden devam edecek bir dostluk. Aytaç gibi, Barış gibi, Ergun Paşam gibi ve Adnan gibi erken kaybettiğimiz dostlarla bir gün buluşacağız ve kaldığımız yerden devam edeceğiz.

Eksile eksile iki elin parmakları kadar kaldık ve bence o parmaklar, birbirini daha sıkı tutmalı. Aytaç'ın kaybı bize, yaşamın ne kadar kısa olduğunu öğretmedi mi?

“Aytaç bana kahkül kessene”

Fügen Ünal Şen

Kaç yıl önceydi saymadım. Ne önemi var ki; siz deyin 35, ben diyeyim dün. Hayallerin, korkulardan fazla olduğu yıllardı işte. Daha çok güldüğümüz, çok şeye güldüğümüz... Kolay arkadaş olduğumuz, kol kola yürüdüğümüz yıllardı.

O yıllardan bir fotoğraf var şimdi elimde, gözümü, gönlümü alamadığım. Size o fotoğrafla ilgili birkaç satır yazacağım... İhtimal ağlayacağım, hem neden ağlamayayım ki, bir sevdiğim dostumu anacağım.

Kelimelerim, anıların peşine takıldı, uzaktaki soğuk bir şehirde, bir küçük odanın zeminine oturttu beni. Karşımda Aytaç. Elinde makas. Yüzünde şahane bir gülüş. “Beş dakikada keserim” diyor.

Ah... Neresi o uzak şehir, Aytaç’ın elinde neden makas var, neden yerde oturuyoruz, sahi ne kesiyor Aytaç?

Benim bildiğimi siz de biliyormuşsunuz, benim duyduğumu siz de duyuyormuşsunuz gibi, “pat” diye anlatmaya başladım değil mi? Ne ayıp...

En iyisi yukarıda yazılanları şimdilik bir kenarda tutun. Tuttunuz mu? Öyle ise yazıma yeniden başlıyorum.

Yıllar önceydi, 1989... Başbakanlığın bursunu kazanan bir grup gazeteci Amerika’nın New Jersey Eyaleti’ne gitmiştik. Monmouth College’de dil eğitimi görecektik.

Uzak bir ülkenin, soğuk bir şehirde, bir burs kazanarak İstanbul, İzmir ve Ankara’dan yan yana gelmiş yirmi gazeteci.

Aynı uçakta, Brüksel aktarmalı on küsur saat uçunca, yol bittiğinde ayrı şehirlerin gazetecileri artık birbirlerini tanıyan, kesilmeyen sohbetler yapanlar oluvermiştik. Dedim ya, kolay arkadaş olduğumuz, kol kola yürüdüğümüz yıllardı.

Aytaç İzmir’den gelen gazetecilerdendi, ben İstanbul’dan. New Jersey’de bir öğrenci yurdunda dört ay geçirdik.

Ah, ne çok anı.

İşte o anılar arasından ben, şimdi tam karşımda duran fotoğrafın çekildiği ana gitmek istedim.

Saçlarım uzundu. Katlı kesilmiş. Bir kaç ay geçince formu da bozulmuştu tabii. Kahküller yanağıma kadar inmişti. Her sohbette söylenip duruyordum, “Yakında bir kuaför bulmalıyım, saçımı kes-tirmeliyim” diye.

İşte o zaman seslendi Aytaç, “Beş dakikada keserim.”

“Olur mu?”

“Neden olmasın?”

“E hadi.”

Odanın temizlik günüydü hem, her yer ayakta. Yatak da, hayat da dağınık... Yerde, ince halının üzerine oturduk. Diz dize. Kucağıma gazeteyi açtık, dökülecek saçlar için.

“Hazır mısın?” dedi Aytaç. “Sen ne dersen o” dedim. Islattık saçımı, attı kahkahayı, vurdu makası Aytaç. Artık kahküllerim vardı.

Anıyı burada keseceğim. Bundan sonraki satırlarım Aytaç’a...

Ne vakit, Manisa’dan yokuşu tırmanıp, İzmir’i görürüm, o tepede ben hep seni anarım Aytaç, hep. Özlerim, yanarım. Kimse duymaz, “Aytaç bana kahkül kessene” diye fısıldarım.

“Dayak yemek, ölmekten iyidir”

Güler Bilgen

Sevgili Aytaç ile bir grup arkadaşımızla “kız kıza” hayalini kurduğumuz tatili yapmak için Gümüldür’e gittik. Bir haftalık tatilde çok güzel anılar biriktirdik. Sahilde yürüdük, denize girdik, canımız nereyi istediye oraya gittik. Kaldığımız otelin de mutfağına girdik, yemek bile yaptık.

Tatilimiz çok güzel geçiyordu. Sevgili Aytaç’ın önerisi üzerine iki gün daha uzattığımız tatilin bitmesine bir gün kala yaşadığımız aksiyon, yıllarca hatırlayacağımız bir anı olarak hafızamızda kaldı.

Kaldığımız otelin önünde arkadaşlarımızla birlikte çay içiyorduk ki, bir ihtiyacımızı almak için benim kullandığım Murat 124 otomobil ile Gümüldür’ün merkezine gitmem gerekiyordu. Köyde alışverişimi yaptım, geri dönüşe geçtim. Market yolundan ana yola çıkarken, karşı yönden gelen ve daha sonra içinde beş gencin olduğunu öğrendiğim araçla adeta burun buruna geldim. Kullandığım araçta Ahmet Kaya’nın “Şafak türküsü” çalıyordu. Sanırım o müzik beni etkilemiş olacak ki, dalgınlığım sonucu büyük bir kazaya neden olacaktım.

Ancak ana yoldan giden aracın sürücüsü, refleksi ile iyi kıvrırdı ve mutlak ölümlü bir kazadan kıl payı kurtulduk. Tabii ben hiçbir şey olmadı diye, o an çok korktum ve adeta kaçarcasına yoluma devam ettim. Bu arada yaşamlarını riske attığımı ve kendilerine kötü bir duygu yaşattığımı düşünen gençler de kaldığım otele kadar beni takip etti.

Otelin önünde araçtan iner inmez üzerime yürüyüp, ”Kardeşim bizi öldürecektin. Araba kullanmasını bilmiyorsan trafiğe çıkma” diye bağırıldılar. Ancak, o anda otelin önünde çay içen arkadaşlarımız ve otel görevlileri, konuyu bilmeden gençlerin beni rahatsız ettiğini düşünerek, tekme tokat çocuklara dayak attılar. Ben derdimi anlatmak istedim, “Yapmayın, etmeyin, suç bende, onlar haklı” dediysem de beni duymayarak, dayak atmaya devam ettiler.

Sonunda beni duyular, ama çocuklar temiz bir dayak yemiş oldu. Yani hem suçlu, hem güçlü olarak ben çok üzölmüştüm ki; sevgili Aytaç yanıma geldi, bana sarıldı, beni çok iyi anladığını söyledi ve “Gülercim üzölme, gençlerin seni takip etmeleri çok yanlış. Yalnız olduğunu düşünerek seni takip ettiler. Biz olmasaydık farklı bir yola başvurabilirlerdi. (Gülerek) Onların dayak yemeleri ölmekten daha iyidir. Gençler, bu dayağı çabuk unuturlar” diyerek, beni teselli etti ve rahatlattı.

Bu anı da yıllarca aramızda konuşuldu. Zaman geçtikçe gülererek anlattığımız bir anı olarak hafızamızda yer aldı.

“İnsanları birlikte çıktığın tatilde tanırısın” diye bir söz vardır ya, işte ben sevgili Aytaç’ın yüreğinin temizliğini, güzel ve olumlu bakışını, fedakarlığını ve uyumunu tatilde bir kez daha fark etmiş, onun çok iyi bir dost olduğuna karar vermiştim.

Aytaç gazetecilik aşkıyla yanıp tutuşuyordu

Gürkan Ertay

Gazetecilik bir kapasite ve beceri mesleğidir. Eğer yeteneği yoksa, istediğiniz kadar çabalayın, kişiyi iyi gazeteci yapamazsınız. En verimli çağında ebediyete uğurladığımız Aytaç Sefiloğlu, kendisini bildi bileli gazetecilik aşkıyla yanıp tutuşuyordu. Öyle olmasa çok iyi derecede puanla kazandığı, herkesin girmek için akla kararı seçtiği Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü'nde Sosyal Bilimler Öğretmenliğini bırakıp gazeteci olmak üzere İzmir'e gelmezdi.

O zamanlar İzmir, basın alanında İstanbul ile yarışacak potansiyele sahipti. Aytaç Sefiloğlu, İzmir'e geldikten sonra Yeni Ekonomi, Ticaret ve Söz gazetelerinde çalıştı ama esas hedefi o zamanlar tirajı 100 binleri bulan Yeni Asır Gazetesi'ydi. Önce muhabir olarak başladı ama onun geç saatlere kadar gazetede kalıp her türlü ekonomik ve sosyal habercilikteki özelliğini gören gazete yöneticileri editörlüğe terfi ettirdiler.

Aytaç, girişimciliği ve haber değerlendirmekteki özelliğiyle İzmir'deki sanayicilerin gözdesi olmuştu. Ege Bölgesi Sanayi Odası'nın o devirdeki başkanı Selim Yaşar, Aytaç Sefiloğlu'nun oda adına yapacağı hizmetleri görerek basın müşavirliği teklifinde bulundu ve onun ileri, atılımcı görüş ve mesaisinden uzun yıllar yararlandı.

Aytaç Sefiloğlu işi ile aile saadetini paylaşmayı da çok iyi becerdi, kendisi gibi gazeteci kardeşimiz Macit Sefiloğlu ile mutlu yıllar geçirdi. Gazetecilik ve basın müşavirliğindeki başarısıyla sayısız ödüller kazandı. "Baki kalan kubbede hoş sada" demişler eskiler. Erken cennetlik olmak da Aytaç Sefiloğlu'nun kader yolculuğu imiş. Ama biz onu hiç unutmayacak, her zaman bu yüce insan için duacı olacağız.

Karşılıksız, çıkarsız sevgiyi yaşadık

Hacer Kırkayak

Sevgili Aytaç'ın anısını yaşatacak kitaba yazma fikri üzerine epey düşündüm. Ne diyebilirdim, ne yazmalıydım? Onunla yaşadıklarım, o günlere dair pek çok şey vardı. “Yazacaklarımla onu üzer miyim?” diye düşündüm. Sanki onu kırmaktan korktum.

Aytaç çok akıllı, cin gibi bir kadındı. Hayatı dümdüz algılayan, iyi irdeleyen, matematiksel bir kafası vardı. Okur, araştırırdı. Müthiş bir gözlemleme ve yorumlama gücü vardı. Mesleğini ciddiye aldığı kadar hayatı da gırgıra alabilen, koca yürekli bir insandı. Küçükük yüreğine adeta koca dünyayı sığdırırdı.

Hayatı ve yaptığı işi iyi bilirdi. Kimsenin arkasından konuşmazdı. En güzel özelliklerinden biri, birine bir şey söyleyecekse, pat diye yüzüne söylerdi. Çok sabırlıydı. Hayatındaki, çevresindeki insanlara karşı anlayışlıydı. Varlığı, dik duruşu, azmiyle güç verirdi.

Giyinmeyi, süslenmeyi pek severdi, özenliydi. Ben de tam tersine, sokak çocuğu gibiydim. Giyimine, süsüne özen gösterirdi. Asla tepeden bakan tavırlı bir insan değildi.

Sıkça görüşürdük. Sesimi duymadı mı, beni görmedi mi, telefon üstüne telefon ederdi. “Hadi gelsene” derdi. “Neredesin, ne oldu, niye gelmedin?” diye sorardı. Ben de hemen çıkar yanına giderdim.

Benim için çok değerliydi, avucumun içinde taşıdığım, koruduğum bir sevgi vardı. Belki de hayatımız boyunca hiç kıymetini bilemediğimiz karşılıksız, çıkarsız sevgiyi canım arkadaşım Aytaç'ımla yaşadım.

Hastalığının ne derecede olduğunu bilincindeydi. “Siz bunu bana söylemiyorsunuz, ben bunun farkında değil miyim?” derdi. Kaygılıydı, ama öylesine güçlü, öylesine dik dururdu ki, kimseye yansıtırmazdı.

Evladını, Dilan'ı çok severdi. Onu öpmeye, koklamaya doyamazdı. Duygularının yoğunlaştığı zamanlarda, “Ya Hacer, ben bu çocuğun büyüdüğünü göremeyeceğim” diye dert yanardı. Şimdi,

bunları yazarken bile kalbim acıyor. Hayatın kendisine ne hazırladığını bilirdi. Her gün onun için dua ettim. Hep Allah'ıma yalvardım, acı çekmemesini diledim. Bu dünyadaki son gününde yine birlikteydik, bakıştık, helalleştik.

Sevgili Aytaç'ım, bu dünyadan göçtün gittin ama hâlâ yüreklerimizdesin, hâlâ anılarımızdasın, hâlâ yanımızdasın. Yattığın kabrin, ebedi mekanının önünden geçerken seninle selamlaşmadan geçmiyorum. Sımsıcak sevgin hâlâ yüreğimde.

Sen bizlere sadece güzel anılar değil, yaşamaya değer bir dostluğun, sevginin ve inancın mirasını bıraktın. Seni hiç unutmayacağız. Sen hep kalbimizdesin.

Yıldızlar yoldaşın olsun.

Aytaç Sefiloğlu yüreğimizi bizim...

Hürol Dağdelen

Başlangıçlar zordur, hele üniversiteyi bitirip iş yaşamına ilk adımlarsa atılan... Yeni Asır Gazetesi'ne genç bir gazeteci adayı olarak girdiğim tarih 6 Mayıs 1989... Sorumluluk isteyen, gerekirse 24 saat çalışacağın bir mesleki edeptir gazetecilik... Dışarıdan çok çekici görünür ama çileli, bir o kadar heyecanlı bir hayat sürecidir. Hele her dakikası “yürekle” yaşıyorsa...

Aytaç Sefiloğlu'nu, Yeni Asır'da göreve başladığım o ilk günlerde tanıdım. Alışmaya çalıştığım ekran başında beni gördüğü anda, o güleç yüzüyle yanıma yaklaşıp “Yeni Asır'a hoş geldin. Seni burada görmek güzel” deyişini hiç unutamam... Yüreğimi ferahlatan o sözler, mesleğime daha güçlü sarılmamın ilk adımlarıydı.

O, Yeni Asır'ın “Aytaç Abla”sıydı, benim de... Ekonomi haberleriyle iz bırakırdı, gazetecilik etiğine her daim sadıktı. Haber onun için kutsaldı. Bu yüzden habere gidişi, fotoğrafını çekip kaleme alışı, özenli ve bilinçliydi.

Acar bir ekonomi muhabiriydi. Sadece İzmir değil, Ege'nin iş dünyasında tanımadığı yoktu. Çok güçlü bir hafızası vardı... Haber peşinde koşarken aradığı tek unsur, olayın gerçekliğiydi. Düzmece haberlerle işi yoktu.

O kadar samimi, o kadar içtendi... İşine saygısı, yaptığı habere inancı inanılmazdı. Erken saatlerde gazeteye gelir, mesai saatinin bitimiyle özel yaşamına zaman ayırırdı. Çok sevdiği Balçova'sı her şeyi, hayatının anlamıydı. Ve çok sevdiği gazeteci eşi Macit Sefiloğlu ile “hayatımın parçası” dediği kızı Dilan...

Yeni Asır'da Aytaç Sefiloğlu'nun muhabir, benimse editör olarak görev yaptığım günlerde, sevgili ustam Yaşar Aksoy'un şefliğinde çıkardığımız Weekend Dergisi çok popülerdi. Birçok konunun yer aldığı dergide hemen her şey vardı. Ekonomi, magazin, röportaj,

spor, köşe yazıları, öyküler, fal, burçlar, çeviri haberler ve daha birçok habercilik boyutu...

Haftalıkta dergimiz... Derginin haber toplama yükü bendeydi genellikle... Herkesin peşinden koşardım, ama Aytaç'ın asla...

Aytaç Sefiloğlu bir haber için gider, ama üç dört boyutuyla gelirdi. Onda malzeme hep olurdu. Haberi gazeteye verir, röportajları bize kısmet olurdu. Tek satırına dokunmadığım şekilde titizlikle hazırlardı dergiye vereceği haberi, röportajı...

Haberi fotoğraflarıyla birlikte tastamam elimize teslim eder, biz sayfayı hazırlayana kadar takip ederdi. "Haber namustur, attığım imzaya ihanet edemem" derdi her zaman...

Hiç yüzünü astığını, panik yaptığını görmedim Aytaç'ın, öylesine doğaldı. Ufak tefek yapısına rağmen, kocaman bir yüreği vardı. O amansız hastalığa yakalandığını bile söylemedi bizlere uzun süre... Hissettirmedi bile... Öğrendiğimizde ise onun yoğun mücadelesine ve yaşama azmine tanık olduk.

Aytaç yüreğimizdi bizim... Yeni Asır'dan ayrılıp EBSO'da görev yapmaya başladı 1990'lı yılların ortalarında... Ama dostluğumuz hiç bitmedi. Haberleştik, sözleştik, dertleştik. Sonra bir gün, 17 Nisan 2000 tarihinde, onca çabanın ardından, yenik düştü sevgili Aytaç mücadelesine...

Aklımda hep onun mesleğine karşı dürüstlüğü, gazetecilik etiğine sahip çıkışı ve haberi namusu gibi koruması kaldı...

Mesleğinin vicdanıydı o... Örnek bir insandı.

Onu hiç unutmadık, 25 yıldır yüreğimizde, sonsuza dek hem de...

Aytaç'ın değerli dokunuşları

Hüseyin Erciyas

Gazeteciliğe 1982 yılında Hürriyet Haber Ajansı'nda stajyer muhabir olarak başladım. 1984 yılında Cumhuriyet Gazetesi'nde çalışmaya başladığımda iş-sendika alanında görevlendirildim. Mesleki pratiğim sırasında sevgili arkadaşım, meslektaşım Aytaç ile kulvarlarımız farklıydı. Bu nedenle, gazetecilik etkinliklerinde yollarımız neredeyse hiç kesişmedi.

Aytaç'ın ailesi, yakınları, arkadaşları, meslektaşları, sevdikleri, sevenleri onun özelliklerini ve niteliklerini dile getirdiler. O nedenle ben onun Saadet'le yaşamımızdaki etkisi büyük dokunuşlarından söz etmek istiyorum.

Eşim, meslektaşım Saadet'le 1990 yılında evlendik, evimiz Balçova'daydı. O yıllarda pek çok meslektaşımız Balçova'da oturuyordu. Sevgili Aytaç ve Macit Sefiloğlu, Şirin ve Reşat Yörük, Saliha ve Rifat Yörük, o sıra bekar olan Ali Ekber Yıldırım, Ali Rıza Karasu da onlar arasındaydı.

Saadet çalıştığı gazete, dergi ve ajanstan ayrılmıştı, ben de çalıştığım gazete ve radyolardan. İkimiz de gazetecilik ve halkla ilişkiler eğitimi almıştık. Gazetecilik deneyimimiz vardı. İkimiz de işsizdik, bir şeyler yapmamız gerekti.

Kendi işimizi kurmaya yöneldik. Muhasebeci ve mali müşavir büyüğümüz Aziz Tonusluoğlu'nun önerisi ve yönlendirmesiyle Ekip Tanıtım Yayıncılık Limited Şirketi çatısı altında etkinlik göstermekte karar kıldık. Evimize yakın, sokak arasında bir dükkanı ofis belirledik, basın danışmanlığı, masaüstü yayıncılık alanında etkinlik göstermeye başladık.

1993 yılı ortalarıydı. Ege Bölgesi Sanayi Odası'nda basın müşaviri olan sevgili Aytaç bir akşam üzeri Balçova'daki mütevazı ofisimize geldi. Dünya çapında bir kuruluşun Türkiye temsilciliğinin medya takibi hizmeti istediğini aktardı, yapıp yapamayacağımızı sordu.

Daha önce böyle bir pratiğimiz yoktu. Nasıl yapılacağını sorduk. EBSO’da bu işi rutin olarak yaptıklarını söyledi ve işin nasıl yapılacağını anlattı. Donanımımız elveriyordu, “Yapabiliriz” dedik. Aytaç ilgili kuruluşla iletişim kurmamızı sağladı. Kısa süre sonra kuruluşla anlaştık ve çalışmaya başladık. Böylelikle etkinliklerimize “kupür derleme bazında medya takibi” hizmetini de eklemiş olduk. Aytaç bu dokunuşuyla bize bambaşka bir etkinlik ve kazanç kapısı aralamamızı sağlamış oldu, minnettardık.

Aytaç, 1993 yılının Kasım ayında, yine bir akşam üzeri, iş çıkışı ofisimize uğradı. Ege Bölgesi Sanayi Odası Meclis Başkan Vekili iş insanı Ahmet Kemal Baysak’ın yerel seçimlere girmeye hazırlandığını, basınla ilişkiler konusunda yardım istediğini söyledi. Ona yardımcı olabileceğimizi düşündüğünü ve bizi önerdiğini dile getirdi.

Olumlu baktığımızı söyleyince Aytaç görüşmemizi sağladı. EBSO Meclis Başkanı Selim Yaşar’ın odasında iş insanları Ahmet Kemal Baysak, Ertuğrul Doğuç ve Ali Aktaş’la buluştuk, söyleştik.

Ahmet Kemal Baysak, basınla ilişkiler konusunda yardım isteğini yineledi. Fikirlerine değer verdiği Aytaç’ın bizi önerdiğini, kabul edersek bizimle çalışmaktan mutluluk duyacağını belirtti. Seçim süreciyle sınırlı olmak üzere kendisiyle çalışabileceğimizi söyledim.

Çalışma koşullarını belirledikten sonra kampanya hazırlıklarına başladık ve ekip oluşturarak çalışmaya koyulduk. Başarılı bir kampanya dönemi yaşadık, Kemal Bey seçimi kazandı. Mazbatasını alıp Karşıyaka Belediye Başkanlığı koltuğuna oturduğunda çiçeğimizle gidip kutladık. Danışmanlığını önerdi, kabul edemeyeceğimi söyledim, vedalaştık.

Karşıyaka Belediye Başkanlığı döneminde yalnızca iki kez, eşlerimizle akşam yemeğinde bir araya geldiğimiz Kemal Bey, 18 Nisan 1999 günü yapılan seçimler için yeniden aday oldu. Onun isteğiyle seçim kampanyasını yine biz yönettik. Seçim sonucunda görevini devretti, o ve biz işlerimizin başına döndük.

Ahmet Kemal Baysak, 2001 yılında Ege Bölgesi Sanayi Odası Yönetim Kurulu Başkanlığı’na, 2002 yılında milletvekili aday olduğunda, 2003 yılında Türkiye Bosna Hersek Kültür Dernekleri

Federasyonu'nun kuruluşunda ve sonrasındaki etkinliklerinde hep birlikteydik.

Ahmet Kemal Baysak'la tanışmamız Aytaç'ın yaşamımıza önemli bir başka dokunuşuydu. Kemal Bey ile 1993 yılı sonunda başlayan iletişimimiz, yaşama veda ettiği 07 Ocak 2021 gününe kadar sürdü. Ondan çok şey öğrendik, deneyimlerinden, bilgi ve birikimlerinden yararlandık.

Kemal Bey, bizi kendisiyle tanıştıran, buluşturan Aytaç'tan her zaman övgüyle, sevgiyle, saygıyla söz ederdi. Aytaç 2000 yılında yaşama veda ettiğinde ne kadar üzüldüğünü, kederlendiğini çok iyi biliyorum. Aytaç için "Yeri doldurulmaz, fevkalade bir insanı kaybettik" dediğini, onu her andığımızda, ondan her söz ettiğimizde bizimle birlikte gözlerinin yaşadığını hatırlıyorum.

Saadet'in kaleme aldığı "Bir Karşıyaka Beyefendisi Ahmet Kemal Baysak" kitabı gibi bu kitap da Aytaç'ın anısına bir saygı duruşu...

Her ikisini de minnetle ve şükranla anıyoruz.

Yaşadıkça unutmayacağız, unutturmayacağız...

Onun tecrübesinden çok faydalandım

Hüsniye Seval Acun

Aytaç Sefiloğlu, mesleğe başladığım Yeni Asır Gazetesi’nden, onu kaybettiğimiz 2000 yılı Nisan ayına kadar hep hayatımda oldu. Ticaret Gazetesi’nden Yeni Asır’a gelmişti. Sadece iyi bir ekonomi muhabiri olarak değil, insani ilişkileri, sevecen yaklaşımıyla da hepimizin kalbini kazanmıştı.

Sonra ben Yeni Asır’dan ayrılıp, Dünya Gazetesi’nde ekonomi muhabirliğine başladığımda da yollarımız kesişti. Aynı haberlere gittik, onun tecrübesinden çok faydalandım. Aralarında Aytaç Sefiloğlu’nun da bulunduğu o dönemin tecrübeli ekonomi muhabirlerinin aralarındaki samimi iletişim, biz tecrübesiz ekonomi muhabirlerini de etkiledi ve yıllar içinde aynı samimi ortam korundu.

Sonra Aytaç Sefiloğlu, Ege Bölgesi Sanayi Odası’nın basın danışmanlığı görevine geldi. O görev, içindeki yardımcı olma, ablalık yapma özelliklerini tamamen ortaya çıkarmıştı. Bu nedenle de görevini başarıyla yürüttü.

Aradan birkaç yıl daha geçti ve 1998’de ben de İzmir Ticaret Odası’nda basın danışmanlığı görevine başladım. Başlamamın ilk haftalarında Aytaç Sefiloğlu beni yemeğe davet etti ve o yemekte bir odada bu görevi yapmanın, basın danışmanı olmanın inceliklerini, püf noktalarını anlattı. Kısacası, masanın bir tarafından diğer tarafına geçmenin sancılarını ben onun sayesinde çok daha kolay atlattım oldum.

Onu tanımanın belki de en katlanılmaz zamanları hastalıkla mücadele ettiği yıllardı. Ancak, o çevresindeki herkesten daha güçlü durdu.

İşte bu yüzden o büyük, küçük farketmeden İzmir basınındaki herkesin “Aytaç Ablası” oldu. Yattığın yer incitmesin arkadaşım, anılarımızda hâlâ yaşıyorsun.

Aytaç Abla

Işık Teoman

Yaşı ister büyük ister küçük olsun; 7’den 77’ye hemen herkesin “Aytaç Abla”sı oldu; yaşamının son gününe, nefesini verdiği son ana kadar. Mesleki ihtisas alanlarımız farklı olsa da, Aytaç Abla ekonomi muhabirliği yolunda emin adımlarla, başarıyla yürürken, ödülleri ardı ardına elde ederken bizler de o yıllarda girip çıkmadığımız iş kalmıyordu. Bir hafta siyasi liderlerin peşinde koşturuyorduk. Bir hafta sonu spor servisine destek vermek amacıyla stada koşuyorduk, ya kale arkasında fotoğraf çekiyor ya da soyunma odasında teknik adamlardan görüş alıyorduk.

O yıllarda sendika muhabirliği pek popülerdi, sendika şube başkanlarından görüş almak için adeta birbirimizle yarışıyorduk. Tabii belediye muhabirliği de çok revaçtaydı, çok renkli haberler yapılıyordu. Belediye başkanlarına çok kolay ulaşılıyordu. Meclis toplantıları nedeniyle çokça haber üretiliyordu.

Ekonomi muhabirliği nedense o dönemde pek ilgi görmüyordu. Zor bir dal, araştırma isteyen, bilgi isteyen, yalan yanlış bilgilere asla fırsat tanımayan bir daldı ekonomi muhabirliği. Belki de bana zor geliyordu. Birkaç kez TARİŞ birlik basın toplantılarına gittim, nedense bana çok soğuk geldi, çok resmi geldi.

O yıllarda Ergül Satıç, Barış Kudar, Jale Özgentürk, Abdullah Bozkurt, Adnan Çağlayan, Güler Özkan, Özden Alpdağ, Ali Ekber Yıldırım, Harun Gürek, Metin Düvençayır, Macit Sefiloğlu, Esin Kurtulmamış, Neşe Uzunkaya, Nurgül Uçar, Özden Ünver, Reşat Yörük, Serap Zeybek, Hüseyin Erciyas ve Ünal Ersözlü gibi isimler ekonomi muhabirliğinde başarı basamaklarını tırmanıyordu. Hepsisi de gelecekte parlayacak ve umut vaat eden isimlerdi.

Benim o yıllarda bir şey çok dikkatimi çekiyordu, meslektaşlar pek birbiriyle evlenmiyordu nedense. Olsa bile çok az sayıda gazeteci, meslektaşıyla yaşamını birleştiriyordu. Aklıma şimdilik gelenler, Atıla - Tülin Özgen, Aykut Fırat - Müge Kendirlik, Nebil - Jale Öz-

gentürk, Reşat - Şirin Yörük, Hüseyin - Saadet Erciyas. Ve Anadolu Ajansı'nın acar ekonomi muhabiri Macit Sefiloğlu'yla, Yeni Asır'ın cıvıl cıvıl, kıpır kıpır, şirin, sohbeti bol, sıcakkanlı ekonomi muhabiri Aytaç Nalçacı yaşamlarını birleştirdi.

Dediğim gibi, ihtisas alanlarımız çok farklı olmasına karşın, Macit ve Aytaç Sefiloğlu'yla sıcak bir dostluğumuz oldu, Aytaç Abla yaşamını yitirene kadar. Narlıdere'deki evimizde buluşluyordu. Mangallar yakılıyor, keyifli sohbetler yapılıyordu, yıldızların altında akşamları, gece geç vakitlere kadar. Hatırladığım kadarıyla, Macit, Aytaç, Aykut, Esin, Merih ve Süreyya aklıma ilk gelen isimler.

O yıllarda, Aytaç Ablamız Kanal 1 Televizyonu'nda ekonomi programları yapmaya başladı. Belki de o yıllarda ilgiyle izlenen programları arasındaydı. İş insanları Aytaç Abla'nın programına çıkmak için can atıyor, sıraya giriyordu. Aytaç ile Macit'in bıcırık kızları Dilan'ın dünyaya gelmesiyle birlikte sanırım yaşamlarını daha sağlıklı bir düzene koymayı düşünmüş olmalı ki, Aytaç Abla Ege Bölgesi Sanayi Odası'nın basın danışmanlığı görevini seçti kendisine ve daha sık görüşür olduk.

Urla Altıncıköy'de satın aldıkları yeni evlerinde hafta sonu buluşmalarımız sıklaşmıştı ki, lanet hastalık yakasına yapıştı. Uzun tedavi süreci başlamıştı. Hastalığına karşın, Altıncıköy'deki buluşmalarımız devam ediyordu. Hastalığın onunla baş edemeyeceğini ve eski günlerdeki gibi yaşamını sürmeye devam edeceğini düşünüyorduk. Kimsenin aklına Aytaç Abla'yı kaybetmek gelmiyordu. Aklımızın kenarından bile geçmiyordu. Arada bir Balçova'daki evlerine gidiyor, Dilan'ın orguyla parçalar çalıyor, şarkılar söylüyorduk.

Bu arada tedavisi süren sevgili Aytaç, hastanede aldığı kemoterapinin ardından, alev alev yanıyor, ateş içinde kalıyordu. Narlıdere Altievler Mahallesi'ndeki evimize getiriyordu Macit, sevgili Aytaç'ı. Evden bir koltuk çıkarıyorduk, o koltuğa kendini atıyor, efil efil esen imbat rüzgarına karşı başını uzatıyordu. Ellerini iki yana açıp, gözlerini kapatarak öylesine rahatlıyordu ki anlatamam. Birkaç saat dinlendikten sonra, acısına karşın yüzünden gülümsemeyi eksik etmiyordu.

Bir akşam Macit'i aradığımda, Aytaç'ı hastaneye yatırdığını söylüyordu. Bu kez hastane buluşmalarımız başladı, ki Aytaç'ın yaşamını yitirdiği güne kadar sürdü hastane buluşmalarımız. Dostları olarak onu son güne kadar hastanede de yalnız bırakmadık.

Ve 17 Nisan 2000 tarihinde, 40 yaşında beden olarak ayrıldı aramızdan. Narlıdere Aşağı Mezarlığı'na ailesi, dostları ve meslektaşlarının gözyaşları arasında toprağa verdik sevgili Aytaç'ı. O gün gökyüzü bile saatlerce ağladı, gözyaşı döktü Aytaç Abla'nın ardından.

O gün bugün hiç unutamadığım bir anım var ki aklıma düştükçe tüylerim diken diken olur. Aytaç'ı toprağa verdikten sonra, kabrin toprağını düzeltirken, Dilan ağlamaya başladı, "Annemin üstüne bastım, annemin üstüne bastım" diye. O anda istemeden de olsa mezara ayağının ucuyla basan Dilan'ı teskin etmek bir hayli zor olmuştu. Huzur içinde uyu Aytaç Abla, seni hiç unutmadık ki...

İlk ödöl, ilk heyecan...

İrem Ceylin Demircan

Meslek hayatına başlamamın tam birinci senesinde ödöl almak-tan daha gurur vericisi, Aytaç Sefiloğlu, namıdeğer Aytaç Abla adına verilen bir ödölü almak oldu.

Henüz küçük bir çocukken, ilkokulda öğretmenlerimizin “An-nen-baban ne iş yapıyor?” sorularına “Babam gazeteci” dediğim ve mesleği öğrenmeye başladığım yıllarda bile Aytaç Abla’nın adı ku-laklarımdaydı.

Babamın değerli meslek büyüğü, öğretmeni, mentörü... Onun hakkında anlatılanları dinlerken gazeteciliğin sadece bir meslek de-ğil, bir yaşam biçimi olduğunu anlamıştım. Meslek büyüklerimden öğrendiğim kadarıyla Aytaç Abla, cesaretiyle, çalışkanlığıyla ve meslek etiğine bağlılığıyla herkesin takdirini kazanmıştı. Basının güçlü seslerinden biri olmuştu.

İzmir’de mesleğe yeni başlamış gazeteciden, yaş almış her mes-lektaşım mutlaka Aytaç Abla hakkında bir şeyler biliyordur. Onun adını taşıyan bu ödölü kazanmak, bana hem büyük bir onur hem de bu mesleğe olan inancımı daha da güçlendiren bir motivasyon oldu.

Şu an hissettiğim bu duyguyu tarif etmek çok mümkün değil. İlk defa tattığım bir his. Hem büyük bir sevinç hem de omuzlarıma bi-nen bir sorumluluk var. Bu ödölün ağırlığını omuzlarımda hissediy-orum ama aynı zamanda bu ağırlık beni daha ileriye taşıyacak bir güç olduğuna inancım tam.

Aytaç Abla’nın hatırasını yaşatmak, onun izinden gitmek ve ga-zetecilik mesleğine layıkıyla hizmet etmek için var gücümle çalış-maya devam etmek en büyük gayem olacak.

Gazeteciliğin zorluklarına rağmen doğruyu aramanın, hakikati savunmanın ve insanlara gerçekleri ulaştırmanın kıymetini anlama-ya başladığım bu yolda, böylesine kıymetli bir ismin mirasına bir adım daha yaklaşmak en büyük mutluluğum. Her haberimde, her cümlemde bu sorumluluğu hissetmeye devam edeceğim.

Bu ödöl, sadece benim değil, bana mesleğin kutsallığını anlatan babamın da gururu. Ve biliyorum ki Aytaç Abla'nın adına verilen bu ödölöl kazanmak, onun çizdiği yolda yürümeye devam etmem gerektiğini bana her defasında hatırlatacak.

Teşekkürler Aytaç Abla, yolundan yürüyebildiğim için...

Aytaç'ı özlemle anarken

Lütfü Dağtaş

Sevgili arkadaşım, meslektaşım Aytaç Sefiloğlu'nu sonsuzluğa uğurlayalı 25 yıl olmuş. Dün gibi... İçten gülümsemesi ve yakın dostluğu hep belleğimde.

Aytaç'tan 7 yaş büyüğüm, ama aynı gün doğmuşuz, 23 Mayıs günü. Bunu yaşarken bilseydik pasta dilimimizi keyifle paylaşırdık.

İzmir'in basın tarihi çok eskilere dayanmasına karşın ekonomi alanında başlı başına dal düzeyine gelmesi çok sonralarıdır. Aytaç, işte ekonomi muhabirliğinin ilk emekçilerindendi. Bu bakımdan simgedir.

İzmir'de, ekonomi muhabirliği kimlik kazandıysa, bunda Aytaç'ın payı büyüktür. Sırasıyla Yeni Ekonomi, Ticaret, Söz ve Yeni Asır gazetelerinde ekonomi muhabirliği yapan Aytaç'ı daha sonra İzmir'in ilk özel televizyonlarından olan Kanal 1'de, "Ekonomik Gündem" adıyla program hazırlayıp sunarken görüyoruz.

Gazetecilik yaşamının son derece enerjik olduğunu biliyorum Aytaç'ın. Hep heyecanlıydı haber peşinde koşarken. Nitekim bunun karşılığı aldığı ödüllerdir.

Aytaç'ın diğer bir özelliği, mesleğine olan düşkünlüğü ve genç gazetecilere hep destek olma çabasıdır. Bu çabanın karşılığı, bugün genç gazeteciler tarafından, "Aytaç Abla" olarak adlandırılmasıdır.

Aytaç, Macit ile evlenmeden önce, Sadıkbey'de oturan kayınvalidemlerin komşusuydu. Haber koşturmacaları dışında, şayet o gün kayınvalidemdeysem, uzun uzun sokak muhabbetinde bulunur, günün gelişmeleri üzerine söyleşirdik.

Konuşurken karşısındakine hep enerji veren yapısıyla anımsıyorum onu. Neşeliydi, güler yüzlüydü.

Macit de yakın dostumuzdu elbet. Evleneceklerini ilk haber aldığımızda dönemin kafa dengim muhabirlerinden Hulusi Özçoban ile Macit'e güzel bir "damat" şakası yapmıştık. Aramızda kalması gereken şakayı kısa sürede öğrenen acar muhabir Aytaç, ne zaman

karşılaştık, yaptığımıza çok güldüğünü söylerdi.

Aytaç'ın ilkeli, dürüst gazeteciliğinin örnek olmasını diliyor, kendisini özlem ve sevgiyle anıyorum.

Aytaç

Mehlika Gökmen

Aramızdan ayrılalı uzun zaman olmasına karşın, İzmir basınında adı hâlâ yaşatılan sevgili Aytaç, bu anlamda çoğu kişiyle nasip olmayacak bir ayrıcalık taşır. Hep söylerim, ölümünden sonra anılmaya, konuşulmaya devam edilen biri aslında ölmemiştir, fiziken yoktur ama anılarıyla aramızda yaşar.

Aytaç işte böyle bir arkadaşımız. Adına gazetecilik yarışması düzenlenen, her yıl mezarı başında anılan ve hatırası için kitap yazılan biri olmak kaç kişiye nasip olur?

Aytaç ile aynı dönemlerde gazetecilik yaptık, ancak o Yeni Asır'da ekonomi, ben Hürriyet'te politika muhabiri olduğumuz için sahada çok nadir karşılaştık. Ne var ki, o yıllar gerçekten gazetecilik yapılan, dostluk ilişkilerinin de güçlü olduğu yıllardı. Birbirimizi bilir, sever, saygı duyardık.

Ege Bölgesi Sanayi Odası'na geçtikten sonra kimi zaman meclis toplantılarını izlemeye gider, yine Aytaç'la sohbet etme fırsatı bulurdum. Küçük cüssesinden beklenmeyecek kadar büyük bir yüreği vardı, herkese sığdırırdı oraya.

İyi bir eş, mükemmel bir anne, şahane bir arkadaş ve başarılı bir gazeteciydi. O uğursuz hastalık aramızdan çok erken aldı götürdü, ama anıları ve gülen yüzüyle hep hatırlamaya devam edeceğiz...

Ne mutlu sana Aytaç Abla

Mehmet Kaya (Ekonomi Muhabirleri Derneği Başkanı)

Yıllara, nesillere etki etmek. Gazetecilik, bilgiyi paylaşılarak gelişmelere, uzun vadede ise tarihe de etki etmektir. Olaylar, olgular gazetecilerin haberleriyle kamuoyuna yayılır ve etkiyi oluşturur. Bazen bunun ötesine geçen isimler olur. Sadece olaylara, olgulara güncel etkinin yanında, bu kez nesillere etki ederler.

Ekonomi haberciliğinde “Abla” sıfatını kazanmış bir kişi, Aytaç Sefiloğlu bu isimlerden biri. Ne yazık ki Aytaç Sefiloğlu ile tanışma imkanım olmadı. Ekonomi Muhabirleri Derneği’ne üye olma ve ardından yönetim kademelerinde ilk kez görev aldığım dönemlerde ise ismini sık sık duydum. Büyüklerim aracılığıyla da ekonomi basınına, Ekonomi Muhabirleri Derneği’ne katkılarını öğrendim.

İzmir’in sadece Türkiye değil, Dünya ölçeğindeki ağırlığını herkes kabul eder. Genel olarak basın-gazetecilik, özel olarak da ekonomi basınında saygınlığıyla öne çıkan arkadaşlarımız halen hem İzmir’de, hem de Türkiye’nin çok farklı illerinde görev yapıyor.

Ekonomi Muhabirleri Derneği açısından da İzmir kuruluşundan itibaren gözbebeği bir konumdadır. Bu denli önemli bir merkezde, Aytaç Sefiloğlu gazeteciler, ekonomi basını ve Ekonomi Muhabirleri Derneği için emeğiyle, çalışmasıyla, katkılarıyla herkese nasip olmayan ancak hepimizin istediği bir sığata erişmiş, “Aytaç Abla” olmuştur.

Aytaç Sefiloğlu’nun anısını yaşatma, yeni nesillere örnek gösterme çabası son derece kıymetlidir. Nesillere etki eden bir isim olarak anılmak ne güzel. Yüz yüze gelme fırsatı bulamasam da izninizle, “ne mutlu sana Aytaç Abla” demek; saygılarımı sunmak istiyorum.

Her andığımızda Aytaç bizimle

Mehrigül Keleş

Aytaç'ın eşi Macit eşimin basın çevresinden çok yakın arkadaşlarından biriydi. Aytaç'la da öyle tanıştık. Balçova'da birbirimize yakın otururduk, Aytaç ve Macit'le yakın görüşürdük. Büyük oğlum Emekcan'la Dilan yaşlılar, onlar da neredeyse birlikte büyüdüler.

Bazı akşamlar bizde buluşur, birlikte yemek yer, muhabbet ederdik. Yemekte içki içilirdi. Aytaç, eşlerimize; “Yaa çocuklar, çocuklarımız daha çok küçük, bu kadar içmeyin. Kendinize iyi bakın. Size bir şey olursa onlar ne yapar?” derdi. Aytaç çocuklarımızın geleceği için bu kadar titizlenirken maalesef kendisi çok elim ve beklenmedik bir hastalığa yakalandı ve çok erken kaybettik. Kanserle belki de ilk tanışmamızdı. Bütün çabalar ve tedaviler maalesef sonuçsuz kaldı.

Aytaç'la aramız çok iyiydi. Çok iyi bir dost, güzel bir insandı. Zarıftı, naıftı, inceydi, duyguluydu. Çok sevecendi. Kimseyi kırmaz, incitmezdi. Onu tanımak, dostluğundan, sohbetinden pay almak keyifliydi.

Aytaç yapı olarak çok heyecanlıydı. Minyon bir yüz, zeki zeki bakan sevecen siyah gözler. Sürekli bir gülümseme vardı dudak kenarında... Aytaç işini çok iyi yapan, atom karınca gibi sürekli aktif bir insandı. Gözümde canlandırdığımda, Dilan çok benziyor annesine...

Onunla birlikte alışverişe de giderdik. Beni değişik yerlerle tanıştırdı. Avukat olduğum için modern takım elbiseler giymek ister, zevkime göre bulamazdım. Aytaç çok zevkliydi. Çok özenli giyinirdi. Tazını çok beğenirdim. Gaziemir tarafında onun tanıdığı bir iki mağaza vardı, alışverişe oralara giderdik. Sonra tadilat terzileri vardı, beni onlarla tanıştırmıştı.

Kişilik olarak muhteşem bir insandı Aytaç... Pratikti, çok zekiymi zaten. Kıvrak bir zekası vardı. Kibirden uzak, mütevazı, sıcak bir insandı. İçine sokasın gelir ya öyle tatlı bir insandı.

Çok iyi bir gazeteciydi. İş insanlarını da çok iyi tanır, televizyon

programına konuk ederdi. Ege Bölgesi Sanayi Odası'nda basın danışmanıydı, bir yandan da bir televizyonda ekonomi programı yapıyordu. O televizyon programına gittiği zamanlarda Macit'le Dilan bize gelirlerdi. Programdan sonra doğrudan bize gelirdi, birlikte yemek yerdik.

Dünya Gazetesi'nden tarım uzmanı arkadaşımız Ali Ekber Yıldırım ile aynı apartmanda oturuyorlardı. O zaman Ali Ekber evlenmemişti. Ali Ekber de onlarla sürekli bir aradaydı. Ona da ablalık yapardı.

Aytaç son iki sene çok hastaydı. Zaten minyon bir tipi vardı. İyice zayıflamış, adeta erimişti. Hastalık döneminde Dilan da rahat edebilsin diye alt sokağından oturan annesinde kalırdı. Aysel ablası da onlara yardımcı ve destek olurdu. Biz de annesine gider, Aytaç'ı orada görürdük.

Çok üzüldüm, çok erken kaybettik. Onu kaybettiğimizde henüz 40 yaşındaydı. Çok yarım kalmış bir yol hikayesi...Cenazesi öyle kalabalık ve öyle duygu seliydi ki anlatamam... Yağmurlu bir günde, binlerce dostunun, seveninin gözyaşıyla sonsuzluğa uğurladık. Vefatından sonra Macit'le sürekli görüşüyoruz. Dilan'la da görüşüyoruz.

Canım Aytaç çok güzel izler bıraktı. Hani Çiçero, “Ölüleri yaşıtan yaşayanların bellekleridir” derdi ya... Belleklerimizde, sevgimizde yaşıtıyoruz onu. Kalbimizde onurlu ve çok güzel bir yeri var... Ve iyi ki anılar... Bir tür buluşma... Onlar hiçbir yere gitmiyorlar... Her andığımızda, Aytaç bizimle...

Hayatımızdaki kuzey yıldızlarına...

Melis Apaydın İde

Yıl 2016...

“2000 yılında kaybettiğimiz İzmir basınının unutulmaz isimlerinden Aytaç Sefiloğlu’nun adını taşıyan EBSO 17. Aytaç Sefiloğlu Gazetecilik Yarışması için başvurular başlamıştır.”

Kalın puntolarla belirdi mail kutumda bildirim...

Habertürk’ün efsane ekibiyle çalışıyordum. Haber Müdürümüz Meltem Abla (Seyis) öyle bir motivasyon aşlamıştı ki bize. Her gün yeni bir haber bulma telaşı, ulusala manşet olma tutkusu...

Özel habere kıymet verilen, yeni insan hikayeleri yazmanın alınan tüm maaşların üzerinde bir tatmin sağladığı dönemlerdi...

Muhabirken “Hangi alana bakıyorsun?” diye sorduklarında net bir yanıt veremezdim. Yıllar sonra geriye dönüp baktığımda daha net anlıyorum, benim alanım “insan”dı.

Aytaç Abla’nın adına düzenlenen yarışmanın duyurusunu görünce katılmak istedim aslında. Ama ben ekonomi haberciliği yapmıyordum ki. Uygun olur muydu? Hem koskoca ekonomi muhabirleri “Ne işi var burada?” demezler miydi?

O gün haber toplantısında Meltem Abla yüzünde her zamanki sıcak gülümsemesiyle, “Melis sen de yarışmaya haber yollasana” dedi. “Ama benim ekonomi haberim yok ki” diye yanıt verdim. “Olur mu hiç? Tarla AVM var ya” diye anımsattı.

Sahi, Tarla AVM vardı... İnsanlar organik besin tüketmek için yeni bir yöntem geliştirmiş, üreticiyle görüşüp, istedikleri ürünleri kimyasal ilaç kullanılmadan ürettirip, alışverişlerini direkt tarladan yapıyorlardı. Onların doğal ve sağlıklı ürünlere daha uygun fiyatla ulaşma çabasını haberleştirmiş, Habertürk’te “Tarla AVM” başlığıyla manşete taşımıştık.

“Peki” dedim, Meltem Abla’dan aldığım cesaretle haberimi yarışmaya yolladım.

Bir gün yine mail kutumda bir bildirim, kalın puntolarla:

“2000 yılında kaybettiğimiz İzmir basınının unutulmaz isimlerinden Aytaç Sefiloğlu’nun adını taşıyan EBSO 17. Aytaç Sefiloğlu Gazetecilik Yarışması’nın sonuçları açıklandı. Haber dalında birincilik ödülü Tolga Albay - Anadolu Ajansı - Mikserden Tanka Uzanan Başarı, ikincilik ödülü Onur Deniz - Ege’de Son Söz - Vergilere Bağ Dayanmadı, üçüncülük ödülü Melis Apaydın İde - Habertürk - Tarla AVM”

Şöyle geriye çekilip tekrar okudum, Aytaç Abla ile ismim yan yanaydı. İçimde bir sıcaklık hissettim. Gerçekten de olmuştu, ekonomi ile ilgili haberimle ödül almayı başarmıştım.

O güne kadar ekonomi konusunda yazabildiğimin farkında bile değildim. Yıllar sonra bugün ekonominin kalbinin attığı yerde, İzmir Ticaret Odası Basın ve Yayın Yönetmeni olarak görev yaparken anlıyorum ki, insanın hayatında bazı dönüm noktaları var. Tıpkı kuzey yıldızları gibi yönümüzü bulmamıza yardım eden insanlar var. Aytaç Abla benim için onlardan bir tanesi. Rahmetle ve saygıyla anıyorum. İsminin taşıdığı değerlere layık olabilmek ümidiyle...

Aklımızda ve kalbimizde iz bıraktı

Meltem Seyis

İnsan hafızası ne garip şey... Anılarımızı bir çocuk oyuncağı gibi elinde çevirip duruyor sanki. Olaylar, tarihler, yerler birbirine karışıyor... Bazıları siliniyor, bazıları bir camın buğusuna yazılmış gibi hep aynı yerde duruyor. Çok sevdiğim, hayatımda derin izler bırakan biriyle nasıl tanıştığımı hatırlamamak, hafızamın bu oyunlarından biri olmalı.

Aytaç Sefiloğlu, adı kendisinden önce gelen insanlardandı. Onu ilk ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum ama mesleğe adım attığımda adını çok iyi biliyordum.

Ticaret Gazetesi'nde çalıştığım dönemde, 1996 yılı civarında, yolumuz kesişmiş olmalı. O dönemde EBSO'yu takip eden muhabir ben değildim ama basın bürosuna uğradığım olurdu.

O sıralar, Aytaç Abla EBSO'nun basın müşaviriydi. Belleğimde o günlerden kalanlar kırık dökük sahneler... Kısa sohbetler, haber önerileri, meslek üzerine yapılan konuşmalar... Ancak onu gerçekten tanımam, 1998'de Yeni Asır'a ekonomi muhabiri olarak başladığım döneme denk düşer.

O zamanlar gazetecilik bambaşka bir dünyaydı. Haber merkezleri devasa kadrolara sahipti, her alana bakan ayrı muhabirler vardı. Ekonomiyi iki kişi takip ederdik mesela... Parlamentoda grubu bulunan her partiye neredeyse bir muhabir düşerdi. Belediyeler, adliye, valilik hepsini izleyen muhabirler vardı.

Gazeteler gece gündüz açıktı, her gazetenin gece muhabiri olurdu. O dönemdeki polis masası, bugün pek çok gazetenin haber merkezinden daha büyüktü. Başka gazetelerin muhabirleriyle kıyasıya bir rekabet vardı.

Her gün gazeteye “bugün bir şey atlamış mıyım?” endişesiyle gelirdik. Tüm gazeteleri tarar, atladığımız bir şey yoksa derin bir nefes alırdık.

İyi bir haber yakalamanın hazzını tarif etmek zor. Karnıma ağ-

rılar girerdi heyecandan. Haber yayınlanana kadar geçmeyen bir ağrı... Haberin ertesi sabah gazetenin sayfalarında nasıl görüneceğini düşünmekten sabaha kadar uyuyamazdım.

İşte böyle bir zamanda tanıdım Aytaç Abla'yı. Genç bir muhabir olarak haber peşinde koşarken kendimi pek çok kez yetersiz hissettiğim, gazeteci büyüklerimin yanında başaramayacağımdan korktuğum zamanlarda...

Öyle kucaklayıcı ve yol gösterici bir insandı ki, sadece bana değil benim gibi pek çok genç gazeteciye rehberlik etti. Haber konuları önerir, kiminle konuşmam gerektiğini, nasıl bir yol izlemem gerektiğini anlatırdı.

Genç gazeteciler için sadece bir meslek büyüğü değil, öğretmendi. Her yere yetişen, bitmek bilmeyen enerjisiyle hayranlık uyandıran bir insandı.

Gazetecilik bana göre temas ve mesafe sanatıdır. Haber kaynaklarıyla ne kadar yakın ya da uzak durduğun, yaptığın haberin niteliğini belirler. Fazla yakın olursan objektifliğini yitirirsin, çok uzak durursan ise güven ilişkisini kuramaz, derinlemesine haber yapamazsın.

Bu hassas dengede, Aytaç Abla müthiş bir ustaydı. Geçmişteki haber kaynakları artık patronu olmuştu ama ona duydukları saygı hiç eksilmemişti. O hâlâ bir gazeteci gibi görülüyor, sözü dinleniyordu. Bu bile onun mesleğinde ne kadar titiz ve dengeli olduğunu anlatmaya yeter.

Aytaç Abla'yı hep hayranlıkla takip ve taklit ettim. Hastalığını öğrendiğimde tüm meslektaşları gibi ben de büyük bir şok yaşadım. İş çıkışlarında, hastane bahçesinde Macit Abi ve diğer gazeteci dostlarla birlikte beklediğimiz akşamları hatırlıyorum. Onun kaybı, hepimizde derin bir boşluk bıraktı. Ama en çok da genç gazeteciler eksildi yokluğuyla.

Şimdi düşünüyorum da üzerinden 25 yıl geçmiş. Bu kadar yıl sonra bile onu hep gülümseyerek anıyorum. O, sadece bir gazeteci ya da basın danışmanı değildi. Sıcak, kucaklayıcı, başkalarının derdini kendi derdi bilen, sahici, sevgi dolu, coşkulu, komik, akıllı, şefkatli, vefalı bir insandı.

Her ölüm erkendir de, onunki gerçekten vakitsiz oldu. Ama ne kadar yaşadığından çok, nasıl yaşadığın önemli belki de. Bu yüzden Aytaç Abla, 25 yıldır onu hiç görmeyen, sesini bile duymamış gazeteciler tarafından bile hâlâ biliniyor ve anlatılıyor.

Eminim ki onu tanıyan hiç kimse kalmasa bile, kısacık hayatında yaptıkları hep anılacak.

Yeri doldurulmaz bir insan

Mehmet Ali Sütlü

Mesleki anlamda hepimiz onun ğrencisiyiz diyebilirim. EBSO Basın Merkezi onun basın müşavirliği döneminde adeta bir haber merkezi gibiydi. Gündem için başımız sıkıştığında soluğu onun yanında alırdık. O bize hep bir öneride bulur, haber kaynağıyla bizi buluşturur, referans olur, telefon açıp randevu alırdı bize.

Hem gazetede çalıştığı dönemde hem EBSO’da danışmanlık yaptığında arkadaşlarıyla rekabet ve dostluk ilişkisini çok dengeli bir şekilde yürütürdü. Bize hep örnek oluyordu davranışları, ilişkileri ve deneyimleriyle. Bilgi verir, ama kimseyi yönlendirmezdi.

Bizim gibi genç gazetecilere hem kendi deneyimlerini paylaştı hem de ilkelerini aştıladı. Rol model oldu her zaman. Yeri doldurulmaz bir insan Aytac Abla bizler için.

Halef - Selef

Mert İlkutluğ

Yıl 1994... Gazete kapılarının, hevesli, genç gazeteci adaylarına açık olduğu zamanlar. Kafası biraz karışık 20 yaşındaki bir İletişim Fakültesi öğrencisi olarak yine aynı okuldan mezun olup yazı işlerinde çalışan bir arkadaşım aracılığı ile ben de Yeni Asır Gazetesi'ne ilk adımlarımı atıyorum. Uğur Mumcu bir suikasta kurban gideli daha bir yıl olmuş, o dönem bütün gazeteci adaylarının kafasında ve dilinde “Araştırmacı Gazetecilik” var. Ama ne araştırmacı gazeteciliği biliyoruz ne de bu ülkeye ikinci bir Mumcu'nun gelemeyeceğini. Yeni Asır'da beni stajyer olarak işe alan İlk Haber Müdürüm Yücel Arı da “Araştırmacı Gazeteci olmak istiyorum” lafıma içinden gülse de pek renk vermiyor ve gazeteciliğim başlıyor.

Yeni Asır'daki ilk aylarım haberden habere, bir alandan başka bir alana koşmakla geçiyor. Gazeteciliği, haberi öğrenmeye çalışıyorum. Hangi alanda çalışacağım belli değilken o dönemki Ekonomi Muhabiri arkadaşımızın gazeteden ayrılmasının ardından Haber Müdürüm yeni görevimi tebliğ ediyor “Sen ekonomiye bakacaksın!!!”. Araştırmacı gazeteci olma hayalleri ile adım attığım Yeni Asır'da hiç aklımdan geçmeyen ve de istemediğim, üstüne üstlük hiç anlamadığım bir alanda görevlendiriliyorum

Ekonomi bilgim, üniversitede aldığımız İktisat 1 ve İktisat 2 derslerinden öte değil. İtirazlarım ve sızlanmalarım fayda etmiyor. Sudan çıkmış bir balık gibi koca ekonomi alanında ne yapacağımı bilemezken bir tavsiye de kulağıma fısıldandı: “EBSO Basın Danışmanı Aytaç Sefiloğlu ile tanış”...

Böylece 6 aylık bir muhabir olarak 1995'in ilk aylarında tüm meslek hayatımda tanıdığım en harika, en iyi gazetecilerden, en iyi danışmanlardan biri olan Aytaç Sefiloğlu ile tanışmak için EBSO'nun eski binasına ilk adımımı attım.

İlk tanışmadan itibaren “Aytaç Ablam” olacak Aytaç Sefiloğlu'nun da Yeni Asır'dan çok kısa bir süre önce ayrıldığını, ondan

sonra gazetede sabit bir ekonomi muhabiri olmadığını, üstüne üstlük alanında çok çok iyi bir muhabir olduğunu tanışmaya gitmeden kısa bir süre önce öğrenmiştim. Gazete arşivinde eski nüshalara baktığımda onlarca ses getiren manşetini görmüştüm. Herkesin büyük övgüyle bahsettiği, alanında çok çok iyi olan bir gazeteci ile “Halef - selef” ilişkisi içinde olmak genç bir muhabir için yeterince gerginlik sebebiydi. Ama ilk tanışmadan itibaren Aytaç Abla bu gerginliği ortadan kaldırdı. Saatlerce gazetede yerine yeni gelen muhabire ekonomi muhabirliği nedir - nasıl yapılır, İzmir iş dünyasında kim kimdir, göstergeler nasıl okunur sıkılmadan anlattı.

Sadece ilk karşılaşmamızda değil, her karşılaşmamızda, onu her ziyaret edişimde bana el vermeye devam etti. Öyle ki EBSO’daki odası tıfıl bir muhabir olarak en büyük sığınağım olmuştu. Bir yerde, selef, halefine yol gösteriyordu. Bu yol göstermeye çok ihtiyacım vardı çünkü gazeteciliğin hâlâ yaşadığı yıllardı. İzmir ekonomi basınında Harun Gürek, Ergül Satıç, Ali Ekber Yıldırım, Zehra Uğur, Merih Ak, Serap Zeybek gibi çok iyi isimler vardı ve bugünün aksine gazeteciler birbirine haber atlatmak için kıyasıya yarışıyorlardı. Ama şimdi dönüp geriye baktığımda bu kıyasıya rekabet içinde bu isimlerin herbiriyle girdiğim usta - çırak ilişkisinden çok şey öğrenmişim. Yine de bana en çok yol gösteren, ustalık eden isimlerin başında Aytaç Abla geliyordu.

Bilgiye ulaşmanın bugüne kıyasla çok daha zor olduğu o yıllarda, başım ne zaman sıkışsa Aytaç Abla’ya başvurdum. Kimi zaman bir telefon numarası istedim, kimi zaman bir haberi yazabilmek için olayın geçmişini ondan dinledim. Gazetede Aytaç Abla’nın kalan bir dolabı vardı. O dolabın içinde çeşitli şirketlerin yıllık faaliyet raporları, kamu kurumlarının raporları, ekonomi kitapları vardı. Yıllarca onları kullandım. Gazetede bıraktığı miras bile internetin olmadığı o yıllarda çok değerliydi.

Gazeteciliğimin ilk yıllarında yani hem zor hem de heyecanlı bir dönemde en büyük yol göstericilerimden oldu. Habersiz kaldığım günlerde bana haber yarattı. Yanlış yazdığımı düzeltti, haber kaynaklarına ulaşmanın inceliklerini öğretti. Bütün bunları da yüzünden

hiç eksilmeyen gülümsemesi, eşsiz bir incelik ve içten gelen yardım-severlikle yaptı. İlk yurtdışı seyahatim olan EBSO'nun Bulgaristan gezisinde boş vakitlerimizde çocuklar gibi Sofya sokaklarında gezip güzel şaraplar, tahta süsler aldık. Gazeteciliği de eğlenmesini de biliyordu.

Bir halef olarak Aytaç Abla'nın yerini doldurmak çok zordu, hiçbir zaman öyle bir iddiam da olmadı. Zaten onun yerini kolay kolay kimse dolduramazdı, ama iyi bir gazeteci olma hedefime ulaştığıma inanıyorum ve bunda onun payı çok büyük oldu.

Artık zamanın ruhu da, gazetecilik de çok değişti. Şimdi ne gazetelerin kapıları genç muhabirlere sonuna kadar açık ne de etik değerlere bağlılık eskisi kadar kuvvetli. Usta - çırak ilişkisi sona ererken yol göstermenin yüce gönüllüğü de kalmadı. Ama hâlâ daha bir gün bazı şeylerle birlikte gazeteciliğin de olumluya doğru değişeceği inancımız varsa Aytaç Abla ve kuşağının bize öğrettiklerinden aldığımız gücün etkisi büyük. O güzel günlerin bayrak isimlerinden birisi olarak hep bizimle kaldı Aytaç Abla.

Ne yazık ki Aytaç Abla'dan öğrenebileceğim yeni şeyler, paylaşacağımız güzel anılar için 5 yıldan fazla zamanımız olmadı. O amansız hastalığa yakalandıktan kısa bir süre sonra ben 2000 yılında askere giderken, son kez hastanede ziyaret ettiğimde hâlâ gülümsemesinin yüzünde olduğu, "Bunu da yeneceğim Mertim" dediğini bugün gibi hatırlıyorum. Hayatın gerçeklerinde hastalık kazanmış olsa da 25 yıl sonra dahi onu sevgiyle, hasretle, gülümseyerek anan onlarca meslektaşının ve arkadaşının varlığı, "Ölümsüzlük kılıcını" çekerek asıl kazananın Aytaç Abla olduğunu gösteriyor...

Ekonomi gazeteciliğinde Aytaç Abla'nın izi var

Mete Tamer Omur

Doğum her ne kadar yaşamın bir gerçeği ise ölüm de bu gerçeğin bir parçası. Ama bu süreçteki en büyük gerçeklik ise geride bıraktığınız iz...

Stratejik iletişim yönetimi alanında akademik ve profesyonel birikimiyle önemli işlere imza atan duayen isim Salim Kadıbeşgil, ‘Yaşamda Ya İz ya da İs Bırakırsınız’ isimli kitabında şöyle diyor:

“Herkesin iz bırakmak potansiyeli vardır. Yeter ki kendini gerçekleştirmek tutkusunu toplumsal fayda yaratacak bir alana taşıyabilsin. Yaşam yolculuğunda iz bırakmak istiyorsanız, o kapılardan içeri girmekten korkmayın. Çünkü hayat, iz bırakanları ödüllendirir; is bırakanları ise unuttur.”

İşte Aytaç Abla da ekonomi gazeteciliğin kapılarından içeri girip, yaptıklarıyla bu mesleğe iz bırakanlardan...

Aytaç Sefiloğlu, başarı ve mücadele dolu bir hayatın ardından 17 Nisan 2000’de vefat etti. Mesleğe 2003’te adım atan biri olarak, Aytaç Abla’yla tanıma-tanışma şansım maalesef olmadı. Ama gazetecilik yapmaya başladığım ilk günden itibaren onu tanıyan ya da çalışan meslek büyüklerimden Aytaç Abla’yı dinledim. “Aytaç olaylara böyle yaklaşırdı”, “Aytaç Abla habere şöyle bakardı” ile başlayan birçok sohbetten edindiğim çıktılar de benim ekonomi gazeteciliği yolculuğumda referans kaynağım oldu.

Tabii her ne kadar Aytaç Abla’yla tanışmasam da bugün evimin en güzel yerinde, “gurur köşem” dediğim alanda, üzerinde onun fotoğrafının bulunduğu ödülleri duruyor. Ege Bölgesi Sanayi Odası (EBSO) ekonomi basınının desteklenmesi, ekonomi gazeteciliğinin ve muhabirlerin teşvik edilmesi amacıyla 1996’da “gazetecilik yarışması” düzenliyordu. Bu yarışma; odanın basın müşavirliği görevini sürdürürken vefat eden Aytaç Abla anısına 2000’den itibaren de “EBSO Aytaç Sefiloğlu Gazetecilik Yarışması” adıyla yapılıyor.

Sevgili meslek büyüğüm Hüseyin Erciyas, bizlerle 2000-2024 yılları arasında düzenlenen Aytaç Sefiloğlu Gazetecilik Yarışması'nda bugüne kadar 117 gazeteciye toplam 314 ödül verildiğini paylaştı. Erciyas'ın verilerine göre 12 ödülle ben üçüncülük kürsünü Deniz Çaba'yla paylaşıyorum. Bu yarışmalarda Murat Şahin 19 ödülle birinci, Seda Gök de 16 ödülle ikinci sırada yer alıyor.

Aytaç Abla gibi bir ismin adını taşıyan bir yarışmada çeşitli kategorilerde 12 ödül almak benim adıma hem çok özel hem çok önemli hem de çok değerli. Ödül aldığım her tören sonrasında çekildiğim hatıra fotoğrafı da hem geleceğe bir anı hem de Aytaç Abla'nın mesleki duruşun saygı duruşu oldu.

Sözü özü, bizlerin yaptığı bir bayrak yarışı... Aytaç Abla'dan aldığımız ekonomi gazeteciliği bayrağını geleceğe taşımak için emek veriyoruz. Gayemiz de günün sonunda ekonomi gazeteciliği alanında is bırakanlardan değil iz bırakanlardan olmak...

Basın danışmanı kavramını Aytaç'tan öğrendim

Misket Dikmen

TRT'deki yayınlarımızda İzmir Ticaret Odası'nı, aynı şekilde Ege Bölgesi Sanayi Odası'nı çok kullanırdık. Aytaç bana o programları yaparken çok yardımcı olurdu.

Hem gündem açısından hem İzmir'de olanlar açısından yardım ederdi. Hatta zaman zaman programlara kendisi de konuk olurdu. Ben öncesinde onu çok fazla tanımazdım. İş alanları farklı, farklı alanlar vesaire. Canım benim, o süreçte dostluğumuz başladı.

O süreçte her zaman bir şey sorulacak, bir şey öğrenilecek, bir konu ele alınacak, derhal Aytaç'ı arardık. Yani tek adres Aytaç'tı açıkçası. Dolayısıyla da ben o dönemdeki yardımlarını ve dostluğunu, sonrasında gelişen o süreçte gelişen dostluğu hiçbir zaman unutamadım.

Aytaç'ın bir kurum için ne kadar iyi basın danışmanlığı yaptığını gözledim. Çünkü basını da yönlendiren, basını da bu konuda her dem bilgiyi içinde fırsatla birlikte sunan bir insandı.

Benim açımdan çok faydalı bir insandı. Bana çok yararı dokundu. Beni çok eğitti Aytaç. Ben hep de bunu söylerim. Keşke o dostluk, o ilişki, onun ömrü vefa etseydi de daha nice yıllar sürseydi.

Halkla ilişkileri Vasfi Hakman'dan öğrendim. Vasfi Hakman çok uzun yıllar Turyağ'da halkla ilişkiler müdürüydü. Turyağ'da onunla birlikte çalışma fırsatı buldum. İlk defa kurum temsilinin ne olduğunu ondan öğrendim.

Vasfi Hakman bir halkla ilişkiler müdürünün çok ötesindeydi. Halkla ilişkilerin basınla ne kadar ilgili bir alan olduğunu da ondan öğrendim. Basın danışmanı kavramının ne demek olduğunu, çok net söylüyorum bunu, Aytaç'tan öğrendim.

O üç ödölde sen varsın Aytaç

Muhittin Akbel

İyi insanlar, anılarıyla anılır; tıpkı Aytaç Sefiloğlu gibi...

u güzel kalpli, güler yüzlü arkadaşımın aramızdan ayrılalı 25 yıl olmuş ama hep hatırlanıyor, anılıyor, onun bıraktığı hatıralar dile geliyor.

Kalbim beni taşıdıkça, Aytaç'ı hem saygıyla, sevgiyle, özlemle anacağım.

Aytaç Sefiloğlu ile yollarımız, 1980'li yılların sonlarına doğru Yeni Asır'da kesişti.

Ben spor servisindeydim, Sevgili Aytaç ise Haber Merkezi'nde...

Gazetede ki herkesle o kadar çabuk kaynaşmıştı ki, pozitif enerjiyle herkesin gönlüne girmeyi başarmıştı.

Gazetenin gülen yüzüydü. Aynı zamanda moral hocasıydı.

Üzgün, morali bozuk birini görmeye dayanamazdı. Teselli eder, o tatlı diliyle moral verirdi.

Fakat kalbi kırıldığında hiç belli etmez, içine atardı canım arkadaşım.

Sevgili Aytaç, haber istihbaratı çok iyi olan bir arkadaştı.

Sadece ekonomi alanında değil, sporda, siyasette de meslektaşlarına haber tüyoları verirdi.

At yarışı muhabbeti yapan bir grubun oturduğu masanın yakınında yorgunluk kahvesi içerken kulak kesilmiş Aytaç!. Biri heyecanla anlatıyormuş:

“Abi, biliyor musun, dün at yarışları Veliefendi'deydi, ama ben Şirinyer Hipodromu'ndaki yarışlarda para kazandım.”

“Oğlum dün Şirinyer'de yarış yoktu ki... Olsa ben de giderdim!”

“Dünyadan haberin yok senin! Çocuklara at ismi vermişler, 10-12 çocuk pistte koşuyor, onların üzerine bahis oynanıyor!”

Bir haber çalışmasından dönüşte gazetesinin kapısında karşılaştık. Gözlerinin içi gülererek ve her zamanki gibi o yüzündeki güzel tebesümüyüyle, duyduklarını bana aynen aktardı.

“Bu haberi ancak sen yapabilirsin!” diye de beni onore etti.

Araştırdım, istihbarat doğruydu.

Rahmetli foto muhabiri ağabeyim Mehmet Ali Varış ile birlikte gittik Hipodrom’a...

At yarışı müdavimleriyle, çocukların üzerine bahis oynayanlarla konuştum, fotoğraflar çekildi.

Yaptığım haber, “At yerine çocuk yarıştırıyorlar” başlığıyla çıktı.

Öyle ki, gazetesinin birinci sayfasına manşet oldu.

Bu haber, benim gazetecilik hayatımda, gazetesinin birinci sayfasına giren haberdı.

Çok gururlandım tabii ki...

Ertesi gün gazeteyi elime aldım, Aytaç’ın yanına çıktım.

“Aytaç” dedim, “Senin bana pas ettiğın haber, sadece spor sayfasının değil, ana gazetesinin manşeti! İlk defa ana gazetesinin manşetine çıktım, senin sayende. Çok teşekkür ederim!”

Kucaklaştık.

O benden, çok daha mutlu oldu.

Sevgili kızı Dilan’ın adını taşıyan bir lokantada teşekkür yemeğı ısmarladım Aytaç’a...

“Sana bir haber borcum var!” dedim canım arkadaşıma...

Aradan bir ay falan geçmişti, ben memleketim Nazilli’nin Hamzallı köyüne gitmiştim, üç günlüğüne...

Bir sabah rahmetli annemle birlikte kız kardeşlerim ve birkaç işçi kadın, bahçemizde yer fıstığı kazarken siyah beyaz bir fotoğraf çektim.

Kız kardeşim küçük yaşına rağmen başına bir tülbent geçirmiş, şalvarını giymiş, zevkle, mutlulukla toprağı apalayıp fıstık çıkartıyor!

Öyle güzel bir fotoğraftı ki, Aytaç fotoğrafların basıldığı karanlık odadan çıkar çıkamaz, fotoğrafi kaptı elimden...

“Ben hemen bir fıstık üretimiyle ilgili haber yapacağım. Bu da onun fotoğrafı olacak” dedi. Yaptı da...

Fotoğrafın altına imzamı da atmış, “Fotoğraf: Muhittin Akbel” şeklinde...

Sevgili Aytaç’ın zorlamasıyla o fotoğrafı yarışmaya gönderdim ve onun sayesinde ikinci kez ödül aldım.

Koca fotoğraf arşivimde Aytaç Sefiloğlu ile birlikte çekilmiş tek kare fotoğrafım yok maalesef...

Ama Aytaç’ın fotoğrafı, daha doğrusu üzerinde fotoğrafı bulunan, değerli büyüğüm Ender Yorgancılar’ın elinden aldığım plaket, evimin en güzel köşesinde duruyor.

Şöyle ki... Ege Bölgesi Sanayi Odası’nın her yıl düzenlediği “Aytaç Sefiloğlu Gazetecilik Yarışması”na katıldım, bir esnafla yaptığım röportajla... Üçüncü oldum.

Yani Aytaç sayesinde ödülleri üçlemiş oldum.

Sevgili Aytaç! O ödüller her ne kadar benim adıma yazılmış olsa da... Alsında senin onlar! Çünkü ikisinde senin fikrin, birinde senin adın var!

Nur içinde uyu canım arkadaşım. Hep kalbimdesin.

Cennetten bile elini üstümden çekmedi

Murat Demircan

Gazetecilik toplum için, bilginin akışını sağlayan, toplumun hak arama mücadelesinde kamusal yönü olan bir meslek. Gazetecilerde bu mesleği yaparken meslek büyüklerinin olaylara yaklaşımını göerek deneyim kazanıyorlar. Gazetecilikte de usta-çırak ilişkisi yoğun bir şekilde yaşanıyor.

Ege Üniversitesi İletişim Fakültesi’nde öğrenciyken, 1992 yılında gazeteciliğin tozunu yutmaya başlasamda, gazeteciliğe tüm mesaimi verir şekilde 1994 yılında başladım. O günden bu güne de kesintisiz 30 yılı geride bıraktım.

Gazeteciliğe başlar başlamaz ekonomi muhabirliğine yönlendim. O yıllarda İzmir’de ekonomi muhabirlerinin en uğrak yerleri basın danışmanları ve basın büroları olduğu için İzmir Ticaret Odası, Ege Bölgesi Sanayi Odası ve İzmir Ticaret Borsası’ydı.

Sonraki yıllarda Aytaç Abla diyeceğim Aytaç Sefiloğlu ile Ege Bölgesi Sanayi Odası’nda tanıştım. O yıllarda EBSO Basın Müşaviri olan Aytaç Sefiloğlu, meslek hayatımın ilk yıllarında basın danışmanı-gazeteci, gazeteci-haber kaynağı ve gazetecilerin kendi aralarındaki ilişkisinin nasıl olması gerektiğiyle ilgili bana çok güzel bir rol model oldu.

Ekonomi Muhabirleri Derneği İzmir Şubesi olarak 2024 yılında hayata geçirdiğimiz “Kuşaklar Arası Yetenek Alışverişi Projesi”yle kuşaklar arasında deneyim paylaşımı amaçladık. Biz aslında Aytaç Ablayla 1994 yılında bu projeyi hayata geçirmiştik.

Aytaç Abla mesleğinin zirvesinde bir gazeteci, bense mesleğe ilk adımı atmış bir gazeteciydim. Aytaç Abla bana mentörlük yapıyordu, ben mentisiydim. Hayatın doğal akışında o bana deneyim aktarımında bulunuyordu ben de can kulağıyla onun anlattıklarını dinliyor ve hayatıma uyarlıyordum.

Aytaç Sefiloğlu gönlü zengin bir insandı. Kendisini ziyaret ettiğimiz günlerde vakit ilerleyince, “Hadi çocuklar bizim eve gidelim

yemek yer, sohbet ederiz” derdi. Her buluşmamızda da bize ders niteliğinde anekdotlar paylaşırdı.

Bir akşam o dönem Yeni Asır Gazetesi’nde ekonomi muhabiri olarak görev yapan Oya Üstüner ile Aytaç Abla’nın evine gitmiştik. O akşam özel haberin ne denli kıymetli olduğunu bize kendi hayatından örnek vererek anlatmıştı.

Bu satırları okuyan ve bilmeyenler için Aytaç Abla’nın eşi Macit Sefiloğlu’da gazeteci bir büyüğümüz. 1980’li, 1990’lı yıllarda cep telefonu olmadığı için haber kaynaklarıyla evdeki sabit hatlardan da haberle ilgili görüşmeler yoğun bir şekilde yapılıyordu.

Aytaç Abla, “Haber çok kıymetlidir, eşinizle bile paylaşılmaz. Macit Abinizi bir haber kaynağı aradığı zaman ben odadan çıkarım. Benim bir haber kaynağım aradığında ise Macit Abiniz odadan çıkar” demişti. Gazetecilik hayatım boyunca özel habere Aytaç Abla’nın verdiği örnek çerçevesinde yaklaşımaya gayret ettim.

Ben 1999 ve 2000 yıllarında Ankara’da mesleğimi sürdürdüm. Ankara’da tanıdığı gazeteci dostlarının isimlerini ve telefonlarını verdi. Herbirini tek tek aradı ve bana yardımcı olmalarını rica etti.

Aytaç Abla’yı 17 Nisan 2000 yılında kaybettik. Balçova’daki Uğur Camii’nden yağmurlu bir günde son yolculuğuna uğurlarken, Uğur Camii tarihinin en kalabalık günlerinden birini yaşıyordu. Gökler bile Aytaç Abla için ağlıyordu.

Kısa süre sonra benim tekrar İzmir’e dönmem gündeme geldi. İzmir’de iş arayışındayken Ege İhracatçı Birlikleri’nin Basın Müşaviri arayışı olduğunu öğrenince başvuruda bulundum. Ege İhracatçı Birlikleri’nde en üst karar organı olan Ege İhracatçı Birlikleri Başkanlar Kurulu beni görüşmeye çağırdı.

O yıllarda Ege İhracatçı Birlikleri Başkanlar Kurulu Başkanı olan Hasan Çelebioğlu ile gazetecilik yıllarımdan tanışmamız benim için bir avantajdı. Ancak, 12 birlik başkanının ortak kararıyla EİB Basın Müşaviri olabilecektim.

Ege İhracatçı Birlikleri Başkanlar Kurulu Toplantısı’nda, o dönem Ege Hububat Bakliyat Yağlı Tohumlar ve Mamulleri İhracatçıları Birliği Başkanı olan Ramazan Abay bana, “Evlat, Basın Müşaviriniz olursan bize ne vaat ediyorsun?” diye soru yöneltti.

Ramazan Abay, aynı zamanda Ege Bölgesi Sanayi Odası’nda

Meclis Başkan Yardımcılığı yapıyordu. Aytaç Sefiloğlu ile yoğun mesai yapmış bir isim olduğunu bildiğim için, “Rahmetli Aytaç Sefiloğlu’nu tanıyorsunuz. Basın danışmanlığını İzmir’de en iyi yapan isimlerden birisiydi. Aytaç Sefiloğlu’nu örnek alıyorum, onun gibi bir basın danışmanlığı yapmayı istiyorum” diye cevap verdim.

Verdiğim cevap sadece Ramazan Abay’ı değil tüm birlik başkanlarını mutlu etti. O zamanlar Ege Deri ve Deri Mamulleri İhracatçıları Birliği Başkanı olan Jak Galiko, bu cevabım üzerine, “Evlat yeni işin hayırlı olsun” dedi. Diğer başkanlarda “Hayırlı olsun” dediler ve görüşme bitti.

Aytaç Abla, cennetten bile bana destek olmaya devam ediyordu. “Aytaç Sefiloğlu gibi bir basın danışmanı olmak için çalışacağım” sözü bana Ege İhracatçı Birlikleri’nin kapılarını açmıştı.

1 Eylül 2000 tarihinde Ege İhracatçı Birlikleri Basın Müşavirliğine başladım. Bu yıl 25. Yılımı çalışıyorum. İşimi yaparken, Aytaç Abla’nın söyledikleri hep kulağıma küpe oldu.

Türkiye’de Halkla İlişkiler sektörünün duayen isimlerinden Sancar Maruflu, 17 Nisan’da Aytaç Abla’nın kabri başında anma programları düzenledi. Biz de bu anma programlarına Ekonomi Muhabirleri Derneği İzmir Şubesi olarak omuz verdik.

Sancar Ağabey sağlığında İzmir’in yetiştirdiği pek çok değerli isim için anma etkinlikleri organize ediyordu. Sancar Ağabey vefat edince bu anma etkinlikleri yapılamaz oldu. Ekonomi Muhabirleri Derneği İzmir Şubesi olarak, Sancar Maruflu’nun “Aytaç Sefiloğlu Anması”nı biz miras olarak kabul ettik ve her 17 Nisan’da Narlıdere’de Aytaç Ablayı ailesi, meslektaşları ve İzmir Gazeteciler Cemiyetiyle anmaya devam ediyoruz.

17 Nisan 2024 yılında Aytaç Abla’nın kabri başındaki anma sırasında Gazeteci dostlarımız Saadet ve Hüseyin Erciyas çifti, Aytaç Sefiloğlu’nun vefatının 25. yılında Aytaç Sefiloğlu anısına “Bu Kalp Seni Unutur mu?” isimli bir kitap çalışması önerisinde bulundular.

Bu öneriyi hayata geçirmek için Aytaç Sefiloğlu dostları bu kitapta buluştuk. Bu öneri ve katkıları için Saadet ve Hüseyin Erciyas çifti başta olmak üzere emek veren tüm dostlara teşekkürü borç biliyorum.

Gazetecilik kan kaybetsede biz bu mesleğe emek vermeye ve Aytaç Sefiloğlu’nun bize gösterdiği yolda yürümeye devam edeceğiz.

Güler yüzlü, dost canlısı Aytaç Ablam

Murat Şahin

Aytaç Sefiloğlu ile ilk tanışmam Ege Bölgesi Sanayi Odası (EBSO) Basın Müşaviri olduğu dönemde gerçekleşti. Gazeteciliğe 1995 Haziran ayında Dünya Gazetesi'nde stajyer muhabir olarak adım attıktan sonra bir toplantı için EBSO'ya gitmiştim. Mesleğe yeni başlamış bir gazeteci olarak benimle çok ilgilenmişti. Stajyer muhabir olarak bana ilgisi beni çok mutlu etmiş ve hafızama yerleşmişti. Kısa da olsa güzel bir sohbet gerçekleştirdik. Sonrasında da EBSO'ya her gittiğimde işi başından aşkın olsa bile hep benimle ilgilendi.

O dönemde Dünya Gazetesi Haber Müdürüm olan Ali Ekber Yıldırım ile Aytaç Abla Balçova'da aynı apartmanda oturuyorlardı. Bir vesile ile Ali Bey'e gittiğim bir günde de bizi evine davet etmişti. Orada da oturup sohbet etme imkanım olmuştu. Onunla karşılaştığım her anın benim hayatımda özel bir yeri olmuştu. O dönemde ben Dünya Gazetesi'nin Karabağlar Temsilcisi olduğumdan sonrasında çok da bir araya gelememiştik. Hastalık sürecinde de hep kendisinden iyi haberler almaya çalışmıştım.

Ama benim hayatımda ayrı bir yeri olan ekonomi muhabiri Füsün Karasinir gibi o da aramızdan çok erken ayrıldı. Şair Cemal Süreya üstadın da belirttiği gibi "Her ölüm erken ölümdür" sözüne en çok Aytaç Abla ile Füsün uyuyor ne yazık ki. Daha ömürlerinin baharında amansız hastalıkla mücadele ederek aramızdan ayrıldılar. Selda Bağcan'ın şarkısındaki gibi "iyileri öldüren dünyaya" biraz arabesk bir söylem olacaksa da isyan etmemek elde değil. Aytaç Abla'da, Füsün da tanıdığım en iyi insanlardı. Herkese iyilik yapmak isteyen, kalplerinde en ufak bir kötülük olmayan, güler yüzlü ve dost canlısı insanlardı. Onların erkenden aramızdan ayrılıp gitmesi bizler için büyük bir kayıp oldu.

Aytaç Abla için mezarı başında düzenlenen anma etkinliğine de her zaman katılmışımdır. Burada dağıtılan fotoğrafı da her zaman

Çalışma masamda durur. Onun da çalıştığı Yeni Asır'da ekonomi muhabiri olarak bende görev yaptım. O yıllarda EBSO'da kendi adını taşıyan basın merkezinde çok haberler yazdım. Zaman zaman orada gazeteci arkadaşlarımla yaptığım sohbetlerde kendisini hep güzelliklerle andık.

Sadece meslek büyüğüm olarak değil, insani değerleri ile de her zaman örnek olan Aytaç Abla'yı her geçen gün daha çok zlyorum. O güzel insanlar, o güzel atlara binip gitse de unutulmuyorlar. şimdilerde EBSO'da çalışan, tıpkı annesine benzeyen kızı Dilan'ı gördüğümde Aytaç Abla hep aklıma geliyor.

Hayatta iz bırakabilmenin ne kadar güzel bir duygu olduğunu bir kez daha anlıyorum. Yaşadığımız dünyada önemli olanın uzun yaşamak değil, kısa süren ömründe bile arkasında kendini sürekli anan dostlar bırakmayı başaran Aytaç Abla'yı bir kez daha selamlıyorum. Işıklar içinde uyusun.

Çeyrek asır sonra bile hatırlanması tesadüf değil

Mustafa Yılmaz

Yıl 1993. Yazılı basının altın çağlarının son dönemleriydi. Türkiye çapında dağıtılan gazetelerin milyonluk tirajlara ulaştığı günlerdi. İzmir merkezli Yeni Asır Gazetesi de 100 bin tirajı yakalamıştı. Sadece İzmir merkezinde 35'in üzerinde muhabiri vardı. Haber merkezinde genç muhabirler ve tecrübeli muhabirler sanki iki ayrı dünyadaydı.

Ben de Yeni Asır Gazetesi'nin en yeni muhabirleri arasındaydım. Ege Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümü'nden yeni mezun olmuştum. Ancak okulda öğretilen teorik bilgilerle pratik gazetecilik arasında dağlar kadar fark vardı. Ben de diğer yeni gazeteciler gibi mesleğin inceliklerini ve püf noktalarını öğrenmeye çalışıyordum. Bu çabamızda ne yazık ki gazetenin tecrübeli muhabirlerini hemen hiç yanımızda göremiyorduk. Biri hariç...

Gazetenin tecrübeli ekonomi muhabiri diğerlerinden farklıydı. Diğer tecrübeli muhabirlerle bırakın soru sormayı yan yana gelmemiz bile çok zordu. Ama gazetenin tecrübeli ekonomi muhabiri çok farklıydı. Yüzündeki gülümsemesiyle genç muhabirlerin yanına kendisi gelip oturur ve tüm tecrübesini aktarırdı.

Bir gün haber müdürü beni ekonomi içerikli bir toplantıya göndermişti. Çok sayıda rakamdan oluşan karmaşık bir konuydu. Gazeteye geldiğimde haberi yazmakta zorlanıyordum. Bunu görünce o tecrübeli ekonomi muhabiri elinde boş bir kağıtla yanıma geldi. Hiç üşenmeden bir saat boyunca bana karmaşık rakamların haber haline nasıl getirileceğinin adeta formülünü açıkladı.

Bir başka gün beni ona foto muhabirliği yapmam için görevlendirmişlerdi. Haber toplantısı Kültürpark'ın içindeydi. Toplantı dönüşü Roman bir falcı gördük. Hemen yanına gidip sohbet etmeye

başladı. İşin garibi falcıdan çok o konuşuyordu. Adeta sorularıyla falcıyı sorguluyordu. Ayrılırken, falcının ücretini ben ödemek istedim. “Sen daha yenisin, maaşın benden düşüktür, yüksek olduğunda sen ödersin” diyerek kibarca ödemeyi kendi yaptı. Üç gün sonra gazeteyi açınca bir başka sürprizle daha karşılaştım. Gazetenin magazin ekinde o falcıyla yaptığı konuşmalar haber haline gelmişti. Her şeyin haber olabileceğini, hayatın her alanının bizim için bir kaynak olduğunu o gün aldığım dersle öğrenmiştim.

Aradan yıllar geçti. Biz farklı kurumlarda mesleğimizi sürdürdük ama dostluğumuz hiç bitmedi. Yıllar sonra bir toplantıda karşılaştık. Aynı masada yan yana oturuyorduk. Kulağıma eğildi ve kısık bir sesle şunları söyledi: “Çok güzel ve akıllı bir kızla çıkıyorsun. Onu asla kaçırma.”

Öyle yaptım. 24 yıldır da öyle yapmaya devam ediyorum.

Çok sayıda insan gibi benim de hayatımın çeşitli dönemlerinde adeta sihirli dokunuşlar yapan ekonomi muhabiri o gazeteci Aytaç Sefiloğlu’ydü. Vefatının üzerinden çeyrek asır geçmesine rağmen bu kadar sıcak duygularla hatırlanması, adına gazetecilik yarışmaları düzenlenmesi elbette tesadüf değil. Kısa hayatına dev işler sığdıran bu ustamızı saygı ve özlemle anıyorum.

Aytaç ve ekonomi muhabirliği üzerine...

Nedim Atilla

Ustamız bellediğimiz George Orwell gazeteciliği “Birilerinin yayınlanmasını istemediği haberleri yazmaktır; gerisi halkla ilişkilidir” şeklinde tanımlamış... Bu cümlenin ne ima ettiğini günümüzde tartışacak değiliz.

Ama burada saygın gazeteci Hunter S. Thompson’ı da anmamız gerek. Thompson, “gonzo gazetecilik” anlayışıyla, resmi açıklamaları ya da bültenleri olduğu gibi kabul etmek yerine, gerçeği aramayı öğretti bize.

Mesleğimiz gazetecilik, toplumun gözü, kulağı ve vicdanı olmayı gerektiren bir profesyonel uğraş. Ancak günümüzde hızlı haber döngüsü ve zaman baskısı nedeniyle bazı gazeteciler, basın bültenlerini sorgulamadan, olduğu gibi yayımlama tuzağına düşebiliyor. Oysa gerçek gazetecilik, bir kurumun ya da şirketin hazır sunduğu metni kopyalamak değil, o metnin ötesine geçerek hakikati aramak.

Bu işler ekonomi sayfası yaparken daha da zordur. Basın bültenleri, doğası gereği taraflıdır. Bir şirketin yeni ürün lansmanı, kampanyası... Hepsi, mesajını kendi perspektifinden sunar. Bu bültenler, genellikle olumlu bir tablo çizer, bazen eksik bilgileri gizler ve bazen de gerçekleri çarpıtır. Eğer bir gazeteci bu metni olduğu gibi yayımlarsa, sadece bir aracı haline gelir; oysa gazetecinin görevi, o bültenin satır aralarını okumak, verileri doğrulamak ve okuyucuya daha geniş bir resim sunmaktır.

Ülkemizin en büyük yerel gazetesi Yeni Asır’da 7 sene ekonomi sayfalarını hazırladım. Yeni Asır’ın 100 bin sattığı dönemler... Öncesinde ulusal gazetelerde çalışmışım, yerelliğin öneminin farkına gerçek anlamda Yeni Asır’da vardığımı yazmışım anılarıma. Bu arada yerel ekonomi muhabirliğinin de diğer alanlar kadar önemli olduğunu not etmişim.

Yerel ekonomi muhabirliği, yaşadığı bölgenin ekonomik dina-

miklerini anlayan, iş dünyasıyla yakından ilişkiler kuran ve halkın ekonomik gelişmeleri doğru bir şekilde öğrenmesini sağlayan zorlu bir iş. Küresel ekonomi haberleri her ne kadar önemli olsa da, yerel ekonomik gelişmeler doğrudan halkın yaşamını etkilediği için bu alanda çalışan muhabirlerin sorumlulukları büyük...

Sevgili Aytaç bu sorumluluğu taşıyan bir insandı. Benden önce ekonomi sayfalarını hazırlayan Erdal Bilaller abimizle küçücük bir haber üzerine nasıl tartıştığı bugünkü gibi aklımda.

Yerel bir ekonomi muhabiri, çalıştığı bölgenin ekonomik yapısını detaylı bir şekilde bilmeli... Bölgenin temel geçim kaynakları, sanayi ve tarım alanındaki gelişmeler, küçük ve orta ölçekli işletmelerin durumu gibi konulara hâkim olmalı. Ayrıca, yerel ticaret odaları, sanayi kuruluşları ve esnaf birlikleriyle düzenli temas hâlinde olmalı. Aytaç bu özelliklere fazlasıyla hâkimdi.

Ekonomi muhabirliği, yalnızca haber yazmakla kalmayıp, verileri doğru analiz etmeyi de gerektirir. İşsizlik oranları, enflasyon rakamları, bölgesel yatırım istatistikleri gibi verileri okuyup anlamlandırabilen bir muhabir, kamuoyuna daha güvenilir bilgiler sunabilir.

Yerel ekonomi muhabiri, yerelde zor olanı yapmalı, güvenilir kaynaklara ulaşabilmeli ve doğru bilgiyi alabilmeli...

İş dünyası liderleri, akademisyenler, sivil toplum kuruluşları ve kamu kurumları ile düzenli ilişkiler geliştirmesi, haberlerinin doğruluğunu ve etkisini artırır. Ama mutlaka mesafe korunmalı. Aytaç gazeteci ile haber kaynağı mesafesini çok iyi koruyan bir arkadaşımızdı.

Bir ekonomi muhabirinin tarafsızlığı da büyük önem taşır. Özellikle yerel düzeyde, belirli sektörler veya şirketlerle çıkar ilişkisine girmemesi, okuyuculara objektif bilgi sunmasını sağlar. Yerel medya bazen finansal baskı altında olabilir, ancak gazetecinin etik ilkeler çerçevesinde hareket etmesi gerekli... Bugünlerde bunun kıymetini daha çok anlıyoruz tabii ki.

Ekonomik kavramlar ve istatistikler çoğu insan için karmaşık olabilir. Bu yüzden iyi bir ekonomi muhabiri, zor konuları sade bir dille anlatabilmeli diye düşünürüm.

Bir haber yazarken ya da bir olay hakkında bilgi toplarken, önyargılarını kapının dışında bırakmasını öğrenmişim gazeteciliğe ilk başladığım yıllarda, muhabirlerin abisi olunca onlara da “önyargının öldürücülüğünden” hep söz ettim. Aytaç’ın haberlerinde ön yargı göremezdik. İnsanların ona anlattıklarını olduğu gibi kabul etmek yerine, sorgulayan, araştıran ve doğruluğunu teyit eden bir örnek kimlikti. Tek bir kaynaktan gelen bilgiye güvenmek yerine, farklı bakış açılarını bir araya getirip en objektif tabloyu çizmeye çalışıyordu.

Ekonomi muhabirliği, özellikle kriz dönemlerinde daha fazla önem kazanır. Bölgesel dinamikleri anlamak, analitik düşünebilmek, bağımsız kalabilmek ve halkın anlayabileceği bir dil kullanmak başarılı bir ekonomi muhabirinin olmazsa olmazlarıdır. Ekonominin nabzını tutmak, sadece bilgiyi aktarmak değil, aynı zamanda o bilginin hayatlarımızdaki yerini anlamaktır.

İşte Sevgili Aytaç’ta bu özelliklerin tamamı vardı.

Umarım bu yazımı genç ekonomi muhabiri arkadaşlar da okur ve Aytaç’ı kendilerine örnek alırlar.

Genç kardeşlerim şunu bilmeliler. Gazeteci, bir sözcü değil, bir sorgulayıcıdır. Toplumun bilgiye değil, hakikate ihtiyacı vardır ve bu hakikati ortaya çıkarmak, gazeteciliğin asıl değeridir.

Aytaç, meraklı, sade, tarafsız, insan odaklı bir profesyoneldi.

Aytaç kardeşimi sevgi ile anımsıyorum hep!

Yağmurlarla gitti

Neslihan Perşembe Kulakoğlu

Aytaç Sefiloğlu'na
Denizden korkan gençler
bir kaleme tutundu
manşetlerde gezindiler
gazeteden gemilerle.
Kaçan hayallerini kucakladı
kentin güzel ablası
güvenle konulan tacı
aya seslendi
neşesi çocukların
aydınlatsın diye
gençlerin yollarını.
“Deniz!” dedi güzel abla
geçindirir çok aileyi
iyot kokulu imbatıyla
rahatlar kanser hastası
kaç yazara dost balıkçısı
mevsim yazsa
en büyük göçmen mezarı.
“Deniz!” dedi güzel abla
özgürlüğe kulaç atan
halka inanç
her gün doğan gazete.
Yağmurlarla gitti
güzel abla
yetişsin diye
haberlin fıdanları.

Bir güzel insanı çok zamansız kaybettik

Nesrin Coşkun

Sevgili Aytaç'ı meslektaşımız olarak tanıdım. Aynı gazetede, birlikte çalıştığım arkadaşım Macit'in eşi olarak tanıdım. Bir anne olarak tanıdım, Dilan'ın annesi olarak tanıdım.

Sağlık muhabiri olarak hastalığı süresince yakınında oldum. Ona çok yalanlar söyledim. Tedavi sürecinde ona iyi olacağına, her şeyin iyi gittiğine dair çok yalanlar söylemek zorunda kaldım.

Ailesi, yakınları, pek çok arkadaşları gibi ona yalan söyledik. Pek çok yalanın arkasında kaldık. Bir güzel insanı çok zamansız kaybettik. Dilan'ın annesini kaybetmesi bir anne olarak beni de çok üzdü.

Özlemle anıyoruz, sevgiyle anıyoruz. O yüzünden eksilmeyen gülümsemesi, neşesi, enerjisi hâlâ gözümün önünde. Ben hep öyle hatırlıyorum onu. Konduramadığımız bir hastalıkla onu kaybettik. Allah tüm sevenlerine sağlıklı, uzun ömürler versin. ışıklar da uyu-sun.

Seni hep kalbimde taşıyacağım

Neşe Öztepe

Aytaç ile yollarımız Sakarya’da kesişti. Arkadaşlığımız ortaokul birinci sınıfta başladı, liseyi bitirinceye kadar devam etti. Çocukluğum, ilk gençlik yıllarım canım arkadaşım Aytaç’ımla geçti. Aytaç’la hayatımın en içten, en güzel arkadaşlığını yaşadığımı söyleyebilirim. O yıllar hayatımızın en güzel, en mutlu, en içten, menfaatsiz, en doğal yıllarıymış.

Okul sıralarında dokuz kız arkadaş çok samimi olmuştuk. Her yere beraber gider, birlikte çok zaman geçirirdik. Hatta bir grup kurmuştuk, adını da “Cici kızlar-9” koymuştuk. Ama bu grupta en samimi olduğum arkadaşım Aytaç’tı. Annem beni kimseye yatılı bırakmazdı. Bir tek Aytaç’larda kalmama izin verirdi. Tek kişilik yatakta ikimiz sabahlara kadar sohbet ederdik. Aytaç’la o kadar çok anımız var ki, hepsini yazmaya kalksam sayfalara sığmaz. Bir anımızı anlatayım:

Bir gün, birkaç arkadaşımızla birlikte okulu astık, Sapanca Gölü’ne gittik. Birlikte çok güzel bir gün geçirdik. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadık. Okuldan çıkıp eve dönüş saatini epey geçirmiştik. Akşam eve geç geldik diye ailelerimize hesap vermek zorunda kaldık.

Bir hatıra defteri almıştık. Ama o defter şimdi nerede, kimde bilemiyorum. O dönemde ilk aşklarımızı yaşamış, birlikte küçük, masum kaçamaklar yapmıştık. Hatıra defterine de onları yazmış olmalıyız. O güzel günleri aldıkça gözlerim doluyor. Sonra Aytaç’lar İzmir’e taşıldılar. Biz başka yerlere dağıldık. Ama hiç kopmadık. Ben İstanbul’daydım. Aytaç ile eşi evliliklerinin ilk yıllarında İstanbul’a geldiler. Hasret giderdik. O gün Sakaya günlerini yad etmiştik.

Sonrasında, çok genç yaşta vefat haberini aldık, acı haberle yıkıldık. En son cenazesine gittim. Ah canım arkadaşım, hâlâ yüreğimde derin acıların var. Çok erken gittin.. Seni seviyorum Aytaç’ım. Seni hiç unutmayacağım...

Seni hep kalbimde taşıyacağım canım çocukluğum.

Yeni Asır'da Sivaslı dayanışması

Nevzat Dönmez

Hemşehrilik günümüzde mana ve önemini yitiriyor belki ama özellikle Sivaslı olanlar çok iyi bilir, bizim için hemşehri anlayışı hâlâ çok değerlidir. Ata topraklarında aynı havayı koklamış olmak, aynı kaynaklardan su içmiş olmak, sert kışlarını yaşamak, aynı toplum değerlerini ruhunda hissetmek yakınlaştırır Sivaslıları.

Aytaç Sefiloğlu ile Yeni Asır'da ilk tanıştığım gün (bu arada Aytaç o zaman Sefiloğlu değil Nalçacı soyadını taşıyordu), birbirimizin Sivaslı olduğunu öğrendiğimizde dostluğumuz iyice pekişti. Ağabey - kardeş olmuştuk.

Tam bir hemşehri dayanışması içindeydik. Ekonomi muhabiriydi. Onun haber için gittiği işlerde, benim ilgi alanım olmamasına rağmen gönüllü foto muhabirliği yapardım.

Bir gün bana geldi, Macit'le olan ilişkisinden söz etti. Macit o zamanlar gelecek vaat eden (böyle düşünenleri yanıltmadı) genç bir gazeteciydi. Aytaç'a, "Abin olarak önce benden istemeli" demiştim. Yeni Asır Haber Merkezi, "Macit, Aytaç'ı Nevzat Abisinden isteyecek" diye günlerce konuşmuştu. Tabii bu sadece espride kaldı ama nikah gerçekleşti.

Sevgili hemşerim Aytaç Nalçacı ile Macit Sefiloğlu, nikah töreni için 18 Nisan 1987'de, o zamanların popüler mekanı olan Kültürpark'taki Yaşar Holding kuruluşu olan Park Restoran'ı iki saatliğine kiraladılar.

Nikah günü geldi, davetliler yerini aldı. Nikah memuru geldi ama "Nikahı mutlaka ben kıyacağım..." diyen o zamanın Merkez İlçe (Konak) Belediye Başkanı Süha Baykal gecikti.

Salon iki saatliğine kiralanmıştı, aradan bir buçuk saat geçti Başkan Baykal, hâlâ gelmemişti. Nikah memurunun telefonu çaldı, arayan Başkan Süha Baykal'dı:

"Yoldayım, ben gelmeden nikahı sakın kıymayın, yoldayım..."

Salon kira saatinin dolmasına 15 dakika kala geldi Başkan Baykal ve Aytaç Nalçacı'yı Aytaç Sefiloğlu yapan nikahı kıydı.

Sevgili hemşehrim, güzel Sivaslım, canım kardeşim... Devrin daim olsun inşallah. Huzurlu uyu...

Ne yazsam eksik kalır

Nihat Delibaşı

İzmir basınında ele aldığı konu ve başlıklarla tarihe not düşüren Hüseyin - Saadet Erciyas'ın Aytaç Sefiloğlu ile ilgili anı kitabı için yazı istediği ilk günden itibaren bende bir telaş. Ne anlatmalı, ne yazmalıyım ki Aytaç Abla'yı eksiksiz anlatayım? Önceliği gazeteciliğine mi, kendi sağlığını yok sayarcasına her koşul ve şartta dayanışmacı ruhuna mı vermeliyim? Oysa biliyorum ki hangi özelliğini vurgulasam eksik anlatmış olacağım.

İyisi mi önce çalışma arkadaşı sonrasında kelimenin gerçek anlamı ile “abla” olan Aytaç Sefiloğlu'nu anlatayım. 1995'in sonlarında rahmetli Numan Özdil'in patronajında kurulan ve İzmir'de yerel yayıncılığa önemli bir ivme kazandıran Kanal 1 TV ekibine dahil oldum. 1996'da yayın hayatına başlayan efsane televizyonun genel müdürü ise Semiha Çağlayangil'di. Zahide Yetiş'in sunumuyla hafta içi 5 gün akşam kuşağı yayını “İyi Akşamlar İzmir” ile kentte iz bırakan isimlerin hayatını anlattığım ”Neredesin?” yapımcılığını yürüttüğüm iki programdı.

“Neredesin?” programının ilk konuğu ise geçtiğimiz günlerde kaybettiğimiz rahmetli Hanri Benazüs'tü. Benazüs, iflas etmesinin ardından yaşadığı sıkıntılar sonunda yakın dostu dönemin İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Burhan Özfatura'nın desteği ile Büyükşehir Belediyesi'ne ait Gürçeşme Huzurevi'nde kalıyordu. Kanal 1 TV Genel Müdürü Semiha Çağlayangil'in, Benazüs'un iş hayatı ile ilgili bilgi almam için yönlendirdiği isim Ege Bölgesi Sanayi Odası (EBSO) Basın Danışmanı Aytaç Sefiloğlu oldu.

EBSO'daki ofisinde ziyaret ettiğim Aytaç Sefiloğlu'na tanıştıktan sonra sanırım bir ya da iki kez “Aytaç Hanım” diye hitap ettim. Ancak samimiyeti ve dost canlısı tutumu ile tanıştığımız ilk günden itibaren ismi geçtiğinde hitabım hep “Aytaç Abla” oldu. O gün başlayan tanışıklık Kanal 1 TV'nin ekran klasığı “Ekonomik Gündem” ile taçlandı. Hafta içi Salı günleri akşam yayınlanan Ekonomik

Gündem programıyla Aytaç Ablâ'nın sağlık problemlerinin kendini hissettirmeye başladığı 1998'e kadar süren mesai arkadaşlığımız, 2000'deki vefatına kadar devam etti.

İnsan ömrü için çok kısa sayılabilecek iki yıllık mesaide her biri ayrı emek ürünü Ekonomik Gündem programında gazeteci titizliğine tanık olurken klasik mekanımız Cine Kafe'de çay eşliğinde program hazırlıklarını tamamlarken, Çağdaş Gazeteciler Derneği (ÇGD) muhasip üyesi olarak bağış makbuz koçanı elinde aidatları toplaması hafızama kazınan görüntüleri arasında yer alıyor. Başta iş dünyası temsilcileri, program konuklarıyla sohbeti ayrı bir başlığı hak ediyor.

Gazeteciliğin aslında mesafe ayarlama mesleği olduğunu onun sayesinde öğrendim. O mesafeyi ne çok uzak ne çok yakın tutmayı Usta'dan gözlemlerken bunun konuklarla samimi dostluklar kura-bilmenin de temeli olduğunu kavradım.

Meslektaşları ile kurduğu samimi, dayanışmacı ruh ise çok özel-di. Öyle ki o dönem yaşanan EBSO seğıimlerinde başkanlık koltu-đuna oturan Atıl Akkan hakkında en yakın arkadaşlarına sızdırılan haberler gazete manşetlerine taşınırken bir gün dahi şikayet ettiğine tanık olmadım. Dikkat ettiği tek konu çıkan haberlerin doğru olması idi. Gazeteciler işini yapıyordu. Önemli olan işini doğru, dürüst ve layığınca kimsenin hakkını yemeden yapabilmektir.

Kanal 1'de işten çıkarıldığım gün kuşağım muhabirlerin yaka silktiği, bendeki emeğini asla inkar edemeyeceğim Muzaffer Oktay'a bir telefonu, işe girmeme yetti. O dönem Gazete Ege Haber Koordinatörü Muzaffer Oktay, eminim ki Aytaç Ablâ'nın benle ilgili sözleri (referansı) üzerine bir televizyoncuya katlandı ve muhabir olarak işe alındım. Meslekte bir iz bırakabildi isem o telefon saye-sindedir.

Aytaç Ablâ'nın bir telefonla işe yerleştirdiği genç muhabirin üç aylık Gazete Ege mesaisi sonunda dönemin yeni kurulan ekonomi gazetesi Finansal Forum'un İzmir Bürosu muhabiri olarak kendi kanatları ile uçmasını görmesi yitirişimizin üzerinden kendime çı-kardığım yegane paye ve 1998'de mesleğe adım atmamı sağlayan o

telefondaki güvenliğini boşa çıkartmamış olmanın gururudur.

Mesleğinin öğretmenlik olduğunu, ama tercihini öğretmenlik kadar kutsal bir meslek olan gazetecilikten yana kullandığını öğrendiğimde şaşırmadım desem yalan olur. Aytaç Abla, iyi bir öğretmen olduğunu, başta bu satırların yazarı olmak üzere yolu onunla kesişenlere gösterdi. Öğretmenlikte karar kılrsa, rahle-i tedrisatından geçen onlarca öğrencisinin nerelerde olacağını hayal ettiğimde, onun öğrencisi olabilecek çocuklar, gençler için büyük kayıp, gazeteciler için büyük kazanç olduğunu görüyorum. Elinizde tuttuğunuz eser bunun en güzel kanıtıdır.

Son söz niyetine diyeceklerim ise; iyi ki bu dünyadan Aytaç Sefiloğlu geçti ve mutlu bana ki yolum onunla kesişti.

Can dostum, seni türküler söyleyerek anıyorum

Nur Sal

Hayatta hiçbir şeyin tesadüf olmadığına inananlardanım. Can dostum Aytaç ile yollarımız 20’li yaşlarımızda kesişti. Bugün ilk ne zaman karşılaştık, yüreklerimiz ne zaman birbirine değdi anımsayamıyorum; ama dostluğunun verdiği sıcaklığı hâlâ her an iliklerime kadar hissediyorum.

İnsanın bir “iyi ki”leri bir de “keşke”leri ve pişmanlıkları vardır. Can dostum benim “iyi ki”lerimin en başında gelenlerden oldu.

Hayata çok ayrı pencerelerden bakmamıza rağmen değerlerimiz birbirine çok yakın olduğu için her birlikteliğimizde tatlı tatlı didişmelerimizle birbirimize ayna olduğumuzu bu bilinçle çok daha net görebiliyorum.

Ortak dostlarımız ve arkadaşlarımızla çok sık bir araya gelerek sevgi ve güvenle tatlandırılmış yemekler eşliğinde yaptığımız sohbetlerin tadı damağımdan hiç gitmedi. Onun çeyrek asır önce gidişiyle birlikte hiçbir şey eskisi gibi olmadı... Bir milat yaşadık sanki “Aytaç’tan önce - Aytaç’tan sonra” diye. Hayat can dostumdan sonra da devam ediyor... Geride kalanlar acısıyla, tatlısıyla yaşamlarını bir şekilde sürdürüyor.

“Acılar paylaşarak azalır, mutluluklar da paylaşarak çoğalır” diye çok kullandığımız bir söz vardır. Çok şükür ki acılarımızı da, mutluluklarımızı da paylaşabildiğimiz can dostlarımız var.

Bu konuda kendimi hep şanslı hissetmişimdir. Ancak; gerek özel hayatımda gerekse kolektifte yaşanan başa çıkılması çok da kolay olmayan olay ve durumları bazen sözlü bazen de yazarak can dostuma anlatırken buluyorum kendimi. Sizin anlayacağınız ona hitaben yazılmış ama gönderilememiş mektuplarım var elimde.

Ailevi sorumluluklarımız ve mesleki yoğunluğumuza rağmen ortak dostlarımızla birlikte çok anlamlı ve keyifli anılar biriktirdik. Koşullar ne olursa olsun dimdik ayakta kalan ve anında çözüme

odaklanan enerjiyle yaşıadı hayatını. En zor anında bile gardını bir an düşürmediğinin en yakın tanıklarından biriyim.

Hastalığının tanısını Seferihisar’da öğrendim. Yazlığa ziyarete gelmişlerdi. Uzun süredir yaşadığı mide rahatsızlığının teşhisi belli olmuştu. Kendisine “Nasılşın, doktor ne dedi?” diye sordum.

Verdiği yanıtı dün gibi hatırlıyorum. O kadar sakindi ki, “Ben hep parmağıma taşlı yüzük takılışın istemiştım. Taşlı yüzüğüm var ama parmağıma değil, mideme takılmış” dedi. “Ne yüzüğü diye?” sorduğumda da, “Midemde taşlı yüzük denilen bir kanser türü varmış” dedi.

Neye uğradığımı şaşırdım; çünkü bu hastalığın farklı türlerini annem ve teyzelerimde çok yakından şahit olarak yaşamıştım. O kadar metanetliydi ki sıradan bir durum gibi konuşmamızı sürdürdüğümü-zü anımsıyorum.

Tedavi sürecinde birlikte çok zaman geçirdik. Dostlarımızla birlikte anı biriktirmek üzere her ay başı kız kıza Endülüs Meyhanesi’ne gitmeye karar verdik.

Sağlığı elverdiği sürece de bunu gerçekleştirip gönlümüzce eğlendik. Onun neşesi ve enerjisi hepimize klavuzluk etti. Ondan sonra bir daha o meyhanenin kapısından geçemedik.

Hastalığının her aşamasını büyük bir olgunluk ve farkındalıkla yaşıadı. En azından ben onu hep cesurca mücadelesiyle hatırlıyorum. Yine Seferihisar’da derin bir sohbe dalmıştık. Bir anda durdu ve, “Ben olacakların farkındayım. Her gün merdivenden bir basamak daha aşağı iniyorum. Senden bir şey istiyorum. Ben gidince arkamdan dua eden çok olacaktır. Sen duayı türkü söyleyerek yap. Senin duan türküler olsun” dedi.

“Saçmalama, ne gitmesi?” dedimse de susmadı ve konuşmasına devam ederek, “İlk olarak ‘Sorma ne haldeyim, sorma kederdeyim’i, ardından da ‘Ayrılık’ türküsünü söyle, ben nerede olsam duyayım” dedi.

O günden sonra da birlikte bu türküleri çok söyledik. Çeyrek asırdır dudağımda gülümseme ve gözümde yaşlarla ben hep bu türküleri bağıra bağıra söylemeyi sürdürüyorum.

Sezen Aksu'nun seslendirdiği “Yol Arkadaşım gördün mü, duy-
dun mu olup bitenleri?” eserini de dinlemeden ve söylemeden geçe-
miyorum. Çünkü bu eser de sanki onun için yazılmış...

“Yol arkadaşım neredesin?”

Anılarımda kahkahalarını
Yüreğimde sonsuz sevgini
Tenimde sıcaklığını bıraktın
Adın dilimden hiç düşmedi
Çünkü sen kocaman yüreğinle
Yaşamımda silinmez izler bıraktın.

Seni unutmayacağım canım kardeşim

Nuray Adalet Çınar

Gidenin ardından yazmak çok zormuş, bir haftadır bilgisayarla bakışıp duruyoruz. Çok erken, çok zamansız gitmişse dostun, duyguları sözcüklere dökmek daha da zorlaşıyor.

Sevgili Aytaç Sefiloğlu, ben tanıdığımda soyadı Nalçacı idi. Henüz yirmili yaşlarımızın ortalarındaydık. Yeni Ekonomi Gazetesi'nde keşişti yollarımız. Ben yazışları müdürüydüm, Aytaç da haber müdürümüzdü. İkimiz de genç, mesleğini çok seven, idealist ve heyecan doluyduk. Çok çabuk kaynaşmış, kısa sürede birbirini tanımlayan, uyum içinde çalışan iş arkadaşı olmuştuk. İlerleyen zamanlarda iş arkadaşlığımız dostluğa dönüşmeye başladı. Sırlarımızı paylaşıyor, özel sorunlarımızı anlatıyorduk.

Sabahları, başını hafif yana yatırıp, dudaklarında muzip bir gülümseme ve neşeli bir ses tonuyla "N'aber kızlar?" diyerek büroya girişi belleğimden silinmiyor. Hep neşeliydi, hayat doluydu, heyecanlıydı. İyi bir haber yakaladığında peşinden koşmaktan yılmazdı. Bir keresinde asbestli su boruları ile ilgili haber için kendi isteğiyle Eskişehir'e kadar gitmişti.

Haber kaynakları ile çok güzel ilişkiler kurardı. Samimi, düzeyli, güvenilir bir gazeteci olduğu için, haber kaynaklarından doğru bilgiler alır, yazılarında dikkatli bir üslup kullanır, eleştiriyi de dozunda yapardı. Ekonomi gazeteciliği zordur. Araştırma yapmadan, kulaktan dolma bilgilerle haber yazmak risklidir. Aytaç bunun ayırında bir gazeteci olarak konunun uzmanlarıyla görüşür, bilmediklerini öğrenir, araştırırdı. O yıllarda internet olmadığı için dergiler, kitaplar okunur, öğretim üyelerinin bilgilerine başvurulurdu.

Kolay öğrenirdi ve bilgilerini bizlerle paylaşırdı. Yeni gelen muhabirlerle hemen yakın ilişkiler kurar ve onlara adeta öğretmenlik yapardı. Sanırım yapamadığı öğretmenlik mesleğini bu şekilde hayata geçirmek ister gibiydi.

Keyifli, paylaşımcı, çıkarsız dostluğumuz farklı gazetelerde ça-

lışmaya başladığımızda da sürdü. Evliliklerimiz, çocuklarımızın hayatımıza dahil olması dostluğumuzu farklı boyutlara taşıdı. Ancak, o ‘amansız’ denilen hastalık hayatımıza girdi. Hastane odasında ilk görüşmemizde solgun ama umutlu bir Aytaç görmüştüm. Hastalığı atlatacağına, kızı Dilan’ı büyüteceğine inancı tamdı. Son günlerinde evindeydik, yatağındaydı. İlk tanıdığım Aytaç gibiydi, neşeli, umutlu konuşuyor, odasına yaptırdığı dolabı gösteriyor, espriler yapıyordu. Doğrusu onu son kez gördüğümü hiç düşünmemiştim, yanılmışım.

Gerçekten çok erken gitti, oysa henüz yolun başındaydı, dolu dolu yürüyeceği çok yolu vardı, olmadı. Huzur içinde uyuduğuna eminim. Kısacık yaşamında çok insanın yüreğine dokundu, çok sevildi, unutulmadı ve unutulmayacaklar arasındaki yerini aldı. Ben de seni unutmadım, unutmayacağım canım kardeşim...

Aytaç'la en keyifli günlerimiz

Nurgül Uçar Aktuğ

Gazeteci arkadaşlarımız Saadet ve Hüseyin Erciyas ile yolumuz Ticaret Gazetesi'nde çalıştığım dönemde kesişti. Sonrasında benim Günaydın Gazetesi, Anadolu Ajansı ve Seyrek Belediye Başkanlığı yolculuğumda arada kesintiler oldu ama geçtiğimiz yıl Balkan göçmenlerinin bulunduğu yemekte bir araya geldik.

Araya giren zaman dostluğumuzu hiç örselememişti. O gün Saadet, Ticaret Gazetesi'nde birlikte çalıştığımız ve çok genç aramızdan ayrılan arkadaşımız Aytaç Sefiloğlu'nu dostlarının dilinden ölüm-süzleştirmek ve yıllara iz bırakmak düşüncesini paylaştılar.

Tabii ki seve seve katkıda bulunacak, Aytaç'ı anlatacaktım. Biraz ihmal, biraz aile içi rahatsızlıklar, kayıplar sözümü yerine getirmemi engelledi. Saadet ve Hüseyin sabırla Aytaç'la ilgili çalışmalarındaki gelişmeleri paylaştılar. Aslında nazıkçe görevimi yapmam gerektiğini hatırlattılar. Son hatırlatma üzerine bu yazıyı kaleme aldım. Bugün aramızdan bedenlen ayrılmış bulunan arkadaşımı siz dostlarıma anlatacağım.

Aytaç ile Ticaret Gazetesi'nde çalıştık. Macit Sefiloğlu ile Ege Üniversitesi Gazetecilik Yüksekokulu'nda aynı binayı kullandığımızdan kardeşlik hukukumuz gelişmişti. Aytaç ile çalışma arkadaşlığımız sonrasında Macit'in eşi, bizim gelinimiz olarak devam etti.

Aytaç ile daha sonra Basın Yayın Genel Müdürlüğü'nün basın bursu ile Amerika'ya gittik. En keyifli günlerimizdi. New Jersey Beachwood Hall'ün yatahanesinde güzel dostluklarımız, anılarımız oldu. "Oynatalım Uğurcuğum" sözcüyle hatırlanan Erman Toroğlu da bizim yurt arkadaşımızdı. Fügen Şen ve Yunus Şen ile Amerika'da başlayan dostluğumuz sürüyor.

En güzeli Nurhan Yönezer ile olan çatışmalarımızdı. Hürriyet'in Ankara Bürosu'ndan arkadaşımız Nurhan, yatağının üzerine oturulmasından hiç hoşlanmıyordu. Eşyalarının giyilmesi ise mümkün değildi. Sevgili Aytaç, Nurhan'ın yatağının her santiminde adeta hop-

layıp zıplar, ulaşmadığı yerini bırakmazdı. En yakın destekçisi tabii ki bendim.

Nurhan'ın neyi varsa Aytaç hepsini giydi. Nurhan kızdı, nefretle bağırdı, çağırdı. Baktı ki olmuyor, uyum sağladı. Projemizin adı “Nurhan'ı sosyalleştirme”ydi, bunu başardık. Aytaç'la anılarımızda gülerek andığımız insandı.

Macit'in abisi Hamit Brooklyn'de yaşıyordu. Biz de evci çıkar gibi hafta sonları onun bir oda evinde keyifle zaman geçirirdik.

En tecrübelimiz Aytaç kuru fasulye pişirmiş ve vatan hasretini bir nebze olsa gidermemizi sağlamıştı. Hamit'ten kalan, “Full it up super” (Depoyu fulle) idi günlük yaşam İngilizcesi. İkisi de bizleri erken bıraktı. Bu dünya sınavlarını başarıyla bitirip mezun oldu. İyi ki yolumuz keşişti.

Saadet ve Hüseyin, yok olan dostluğun, vefanın insan özelliği olduğunu anıtlattınız. Sağolun...

Aytaç vizyoner bir gazeteciydi

Nurhayat Talay

Sevgili Aytaç, başarılı ve güçlü bir kaleme sahip olması yanında vizyoner bir gazeteciydi. Aytaç'ın ne kadar ileriye dönük düşünebildiğini sizlere iyi anlatabileceğimi düşündüğüm bir anımı paylaşmak istiyorum:

1980'lerin son yılları ya da 1990'ın ilk yılıydı tarihi tam olarak hatırlamıyorum. Aytaç henüz Ticaret Gazetesi'nde idi. İzmir Kemalpaşa'da üretim yapan merkezi İstanbul'da olan bir seramik fabrikasına basın turuna davet edildik.

Kemalpaşa'ya ulaştığımızda önce fabrikayı gezdirdiler ve toplantı salonuna alındık. Yaz sıcaklığında cehennem gibi fırınların sıcaklığı, her yerde çamurlu sular ile üretimin çok da modern koşullarda yapılmadığını düşündük.

Aramızda en deneyimli gazeteci Aytaç. Ben en fazla beş - altı yıllık gazeteciyim diğer genç kardeşlerimiz henüz iki - üç yıllık gazetecilerdi. Zaten o yıllarda gazete tirajları çok yüksek ve gazetecilik altın yıllarını yaşıyor ve henüz basın krizi kapıyı çalmamıştı. Ancak gazete sayısı son derece azdı. Tercüman, Cumhuriyet, Hürriyet, Günaydın, Dünya ve Güneş İstanbul merkezli gazeteler, Yeni Asır, Yeni Ekonomi, Ticaret Gazetesi ise İzmir merkezli gazetelerdi o yıllarda.

İstanbul'dan gelen genel müdür ve İzmir fabrika müdürü İzmirli gazeteci grubuna "hoşgeldiniz" diyerek ertesi gün İstanbul'dan ekonomi muhabirleri geleceğini ve basın açıklamasının onlara yapılacağını duyurdu. Biz şaşkınlıkla karşıladık, öyleyse bizi niye çağırdılar anlayamadık.

Durumu ilk fark eden Aytaç oldu, "Siz İzmir'in kaynaklarını kullanarak burada üretim yapıyor ve vergilerinizi İstanbul'a ödeyerek İzmir'in payını almasına izin vermiyorsunuz. İzmirli gazetecilerin haber yapmasını bile istemiyorsunuz. Bu İzmir'in değersizleştirilmesidir" şeklinde konuştu. Genel müdür bu itiraz üzerine İzmir fabrikası ve üretim ile ilgili bilgiler verdi.

Çıkışta ekip olarak haberi bir gün bekleterek İstanbul'dan 40 derece sıcakta İzmir'e gelecek meslektaşlarımızın emeğine de saygı göstermeyi kararlaştırdık. Ertesi gün İstanbul'dan gelen arkadaşlarımızla ortak haber yaptık.

Aytaç o gün İzmir ekonomi dünyasında 40 yıldır yaşadığımız merkezi İstanbul olan ve vergilerini İstanbul'da ödediği için İzmir'in hakkını alamaması sorununun ilk ayak seslerini duymuştu. Sorun ileriki yıllarda katlanarak büyümüştü.

EBSO, İZTO ve İTB...

Aytaç, Güler ve Reşat...

Reşat Yörük

Yazmaya başlarken pek zorlanmam. Her şeyi kafamda tasarlamış olmasam bile, ilk cümleden sonrası su gibi akar gider. Çoğunlukla böyledir. Ama şimdi durum çok farklı. Konu Aytaç olunca, parmaklarımla klavye arasındaki hızlı iletişim bir anda koptu nedense... Geçmişe dalıp gittim uzunca bir süre... Hastalığımı öğrendiğim o dakikaya...

Sevgili Aytaç, Ege Bölgesi Sanayi Odası'nda Basın Müşaviri iken, rahmetli Güler Ablâ (Özkan) İzmir Ticaret Odası'nda, ben-deniz de İzmir Ticaret Borsası'nda da aynı görevi üstlenmiştik. İzmir'in bu üç köklü kurumunun basın müşavirleri olarak aramızda müthiş bir dayanışma vardı. Sevgi ve saygıya dayalı... Kurumlarımız arasında hiçbir zaman dile getirilmeyen (gizli) bir çekişme olsa da, bizde bunun zerresi yoktu. Ortak etkinlikler yapıp ortak açıklamalar hazırlarken birbirimize karşı hep samimiydik. O yıllarda İzmirli odaların TOBB yönetimi içinde çok etkin olmasında belki bizim de biraz tuzumuz vardır. Kim bilir?

Hangi gündü hatırlamıyorum. Ama sabah saatlerinde olduğunu çok iyi biliyorum. Gazi Bulvarı'nın girişindeki tarihi Borsa binasına Aytaç geldi. Sımsıkı tuttuğu sarı bir zarfla... Yüzü bembeyaz olmuştu. Bir terslik yaşandığı çok belliydi.

Hiç oturmadan konuşmaya başladı. Sesi titriyordu. Hastaneden geldiğini, bir süredir içini kemiren şeyin teşhisinin konulduğunu ve kanser olduğunu söyledi. Ben de onunla birlikte sendelemeye başlamıştım. Öylece kalakaldık bir süre. "Gel biraz deniz kenarına gidelim. Temiz hava iyi gelir, açılırsın hem... Biraz yürüyüp konuşuruz" dedim.

"Bir saattir yürüyorum ben. Kafamdaki soruları cevaplayabilmek için bir oraya bir buraya gittim durdum. Sonra buradayım işte! Kimseye söyleyemedim daha. İşe de gidemedim bir türlü..."

Bu kötü haberi alan ilk kişiydim anlaşılan.

Öylece baktım nemli gözlerine. Benimkiler de dolmuştu. Ama yaşadığı şoku atlatması için moral vermesi gereken kişi bendim. “Dur bakalım” dedim. “Hemen paniğe kapılma! Bir sürü yanlış teşhis duyduk hastanelerde. Bunu da gösteririz başka doktorlara, profesörlere... Hem öyle olsa bile iyileşen çok kişi biliyoruz.”

Ama iyileşemedi Aytaç.

Tüm çabalara, çırpınmalara rağmen tutamadık onu hayatta. Gözümüzün önünde toprak oldu, gitti.

Aytaç’ın “gitmesi” elbette bedenendir. Vefatının üzerinden koskoca çeyrek yüzyıl geçmiş olmasına rağmen, o hâlâ bizimle yaşıyor. Anılarımızda, sohbetlerimizde sıkça adı geçiyor; sanki daha geçen hafta birlikteymişiz gibi...

Onu hep o gülen yüzüyle, yardımseverliğiyle hatırlıyoruz. “İyi ki” diyoruz, “İyi ki Aytaç’ı tanımışız, sevmişiz. İyi ki onun arkadaşı olmuşuz.”

Eşi, benzeri olmayan biriydi...

Reyhan Berkman

Gazetecilik mesleğimin ilk yıllarında tanıştım Aytaç ile... Aynı gazetede aynı heyecan ve koşuşturmaların içindeydik. İzmir'in en eski ve en değerli gazetelerinden Ticaret'in ekonomi haberlerine katkı koyabilmek adına çalışıyorduk. Ta 1980'li yıllar. Tarihin tozlu sayfalarını karıştırıyormuş gibi eski...

Onu anmak ve onunla ilgili tek bir anıdan söz etmek çok zor. Çünkü her gününü hep beraber yaşamış, yıllarını geçirmiş insanlar için bu gerçekten zor. Gözümü kapatıp o zamanlara döndüğümde olay değil, olaylar yumağı sarıyor her tarafı.

Gazetemiz o yıllarda Çankaya'da İzmir Ticaret Borsası yakınlarında, eski, üç katlı bir binadaydı. Alt katta matbaa, hemen üstünde Ticaret Gazetesi'nin yazı işleri kadrosu çalışıyordu.

Gazetemizin sahibi Süha Sukuti Tükel her ne kadar yaşlanmış olsa da her gün mesaiye gelir, hepimizle konuşur; bazen memnun olduğu bazen de memnun olmadığı konuları bizlerle paylaşırdı. Genel Yayın Yönetmenimiz Ahmet Tükel, Yazı İşleri Müdürümüz Enver Akdoğan, Haber Müdürümüz Erel Şarman...

Ve çok geniş bir muhabir kadrosu; Fahrettin Keskin, Aytaç Sefiloğlu, Şule Talu, Esin Kurtulmamış, Nurgül Uçar, Metin Düvençayır, ben ve adını yazamadığım kimler kimler...

Allah biliyor ya hepimiz zımba gibi gençlerdik. Durmak nedir bilmezdik. Hepimiz birbirimizden daha fazla haber yapmaya, en iyi haberi bulup yazmaya endeksliydik sanki... Aytaç da içimizdeki en hızlı, en çalışkanlardan biriydi.

O daha çok Ege Bölgesi Sanayi Odası'nı içeren haberler yapar, görev alanı olarak oradaki ilişkileri tutardı. Haber atlamaz, atlatırdı...

Zarif kadın

Çıtı pıtı görünümü, giyimine dikkat eden tavırlarıyla da dikkati çekerdik Aytaç... Gün boyu ayakta kalsa bile o uzun topuklu ayakkabılarından hiç vaz geçmezdi mesela. Zarif ama çarpıcı kadın olmaya

da özen gösterirdi.

Kendisiyle barışık, dostlarıyla hep güler yüzlü iletişim kuran, içten tavırlarıyla, kahkahalarıyla, yüksek sesle anlattığı hikayelerle çevresindekileri gülmekten kırıp geçiren, eşi benzeri olmayan biriydi. O çok özeldi.

Gezmeden olmaz

Aytaç ile arkadaşlığımız sadece gazete binası içinde değildi. İş bitiminde sık sık beraber olduğumuz bir grubumuz vardı ve hep beraber ya Pasaport'ta ya da Kordon'da bir mekanda oturup bir şeyler yiyip içmeye bayılırdık. Günün değerlendirmesi, dedikoduları ve daha neler neler... Bu sohbet ve arkadaşlık ortamı bizleri birbirine bağlayan en önemli unsurlardan biriydi zaten... Hatta aynı izin gününe denk geldiğinde Teleferik, Güzelbahçe, Çeşme gibi yerlere gider, yer, içer, eğlenirdik. Onu hep bu güzel günler ve yaşadıklarıyla hatırlamak istiyorum. Bahsettiğim güzel anlara ait fotoğraflara bakmak da insana iyi geliyor. Bizim de iyi ki yollarımız kesişmiş.

Aytaç Abla...

Saadet Erciyas

Son dönemde sıkça karşıma çıkan bir tanımlama var: Hafıza madenciliği. Aytaç Abla için hazırladığımız bu kitap da bana göre, kolektif hafızamızda yer alan güzel bir insana ait anılarımızı belleğimizin derinliklerinden çıkardığımız, bir tür hafıza madenciliği örneği oldu.

Aytaç Abla'yı anmak için ailesi, yakınları, dostları, meslektaşları her yıl 17 Nisan günü Narlıdere Aşağı Mezarlığı'ndaki kabri başında bir araya geliyor.

Geçtiğimiz yıl yine anma etkinliğine katılmak için Narlıdere'ye doğru yol alırken aklıma geliveren fikri Hüseyin'le paylaştım. Onun da çok hoşuna gitti bu fikir. Aytaç Abla'nın kabri başındaki konuşmalarda söz sırası bana geldiğinde fikrimi paylaştım ve şöyle dedim:

“Her yıl burada bir araya geliyoruz, Aytaç Abla'ya ilişkin anılarımızı konuşuyoruz. Ama konuşmalarımız uçup gidiyor. Önümüzdeki yıl onun hayata vefatının 25. yıldönümüne Aytaç Abla'yı anlatan bir kitap hazırlasak, onu kayda geçirsek. Genç meslektaşlarımız da onu daha yakından tanısa...”

Aytaç Abla'nın ailesinin yanı sıra İzmir Gazeteciler Cemiyeti, Ekonomi Muhabirleri Derneği üyelerinin içerik katkısıyla hazırlanacak kitabın hazırlık sürecini Hüseyin ile birlikte gönüllü olarak üstleneceğimizi belirttim. “25. anma etkinliğine yetiştirelim, bir sonraki buluşmamıza bu kitapla gelelim” diyerek ayrıldık mezarlıktan.

Ekonomi Muhabirleri Derneği (EMD) İzmir Şube Başkanı Murat Demircan, mezarlıktan ayrılırken kitaba katkı koyabilecek, aklımıza gelen tüm Aytaç Abla dostlarını eklemişti bile kurduğu Whatsapp grubuna.

Aytaç Abla vefat edeli 24 yıl olmuştu. Onunla birlikte çalışan, bir çoğunu bizim de tanıdığımız arkadaşlarını aradığımızda, herkes onun ne kadar can bir arkadaş, nasıl iyi bir gazeteci, güçlü ve rol model bir kadın olduğunu sıraladı. “24 yıl oldu mu? Daha dün gibi” diyerek üzüntüsünü paylaştı.

Görüştüğümüz istisnasız herkesin yaşamına bir şekilde dokunmuştu Aytaç Abla. Kimi çok kısa süre çalışmış, kimi yıllar boyu birlikte yol almış, arkadaş değil kardeş gibi olmuştu onunla. Onu hiç tanımayıp adına verilen gazetecilik ödülünü alan meslektaşlarımız da içtenlikle paylaştılar duygularını kitap için.

Aytaç Abla için bazen Hüseyin ile birbirimizden habersiz, farklı zamanlarda birkaç kez aradığımız meslektaşlarımız, arkadaşlarımız oldu. Kimi yazılarıyla destek verdi bu imeceye, kimi konuştu biz not aldık, izinleriyle kaydettiğimiz seslerini metinlere çevirdik.

Açıkça söylemeliyim ki, başlangıçta sürecin yavaş gitmesinden endişelenmedim değil. Araya giren onca yoğun iş temposuna karşın, bir süre sonra iş kendiliğinden akmaya başladı. “Aytaç Abla” hafızaların derinliklerinden kendiliğinden çıkıp gülümsemeye başlamıştı bize de.

Geçen yıl Nisan ayından bugüne kadar geçen sürede yaptığımız telefon görüşmesi ve e-posta, Whatsapp yazışmalarının sayısı 200’ü geçmiştir. Kimi görüşmeler başka görüşmelerin ipucunu verdi bize.

Hüseyin, Aytaç Abla’nın bir çocukluk, iki de üniversite arkadaşı- na ulaştı. Yeni Ekonomi, Ticaret ve Yeni Asır gazetelerinde birlikte çalıştığı dostları, o dönemin önde gelen gazetelerinde rakip görünen ama aslında can dostu olan meslektaşları, kardeşleri, eşi, yakınları Aytaç Abla’ya ilişkin görüşlerini, duygularını kaleme aldı.

Aysel ve Ayfer ablaları, eşi Macit Ağabey ve Aytaç Abla’nın arkadaşları albümlerindeki fotoğraflarını paylaştılar. Hatta kimi arkadaşları albümlerinden çıkarttıkları fotoğrafları bulundukları yerdeki fotoğrafçılara götürüp baskıya uygun çözünürlükte tarattılar.

Tam 90 yazı ve onlarca fotoğraf birikti elimizde. Tüm bu çabanın sonunda Aytaç Nalçacı Sefiloğlu, bana göre artık tam anlamıyla kayda geçecek. Genç meslektaşlarımız için gülümseyen bir fotoğraftan fazlası olacak.

Haber yapma yöntemlerinin tamamen değiştiği, araştırmacı gazeteciliğin, fikri takibin gündemden neredeyse düştüğü, kopyala yapıştır tarzı bir habercilik anlayışının egemen olmaya başladığı bir dönemde, Aytaç Sefiloğlu’nun ilkeleri çok kıymetli.

Haber üretirken çalışma yöntemleri, haber kaynağı ile kurduğu

düzeyle ilişkiler, arkadaşlarıyla olan içten diyaloglar, içinde kılı kırk yaran titizliğiyle Aytaç Abla aradan 25 yıl geçse de hepimiz için hâlâ rol model bir kadın, rol model bir gazeteci.

Benimle ağlayan bir abla

Aytaç Abla için tüm dostları onun güzel gülüşünden söz ettiler bu kitapta çoğu kez. Gerçekten gülmenin yakıştığı kadınlardan birisiydi. Ancak ben Aytaç Abla'yı "Benimle ağlayan, derdime derman olmaya çalışan bir abla" olarak tanıdım.

Cumhuriyet Gazetesi'nde 1989 yılında yaptığım stajın ardından okulumu bitirmiş bir an önce mesleğimi yapmak istiyordum. Üniversiteden sınıf arkadaşım Nazlı Cansın'ın önerisi ve babası değerli meslek büyüğümüz Haluk Cansın'ın desteğiyle Yeni Asır Gazetesi'nde stajyer muhabir olarak işe başlamıştım.

Yeni Asır'a göre "butik bir ofis" olan Cumhuriyet İzmir Bürosu'nun ardından, gazete bana koskocaman bir iş yeri gibi gelmişti. Dört katlı kocaman bir bina, kalabalık bir ilan ordusunun çalıştığı giriş katının ardından, herkesin son derece meşgul görüldüğü, her daim stresli haber merkezi ürkütmüştü beni.

Sorduğın sorulara yanıt alamamak, soru sorunca ters nazarla karşılaşmak kuşkusuz mesleğe yeni başlayanlar için her zaman zordur. Benim için de öyleydi elbette. Kısa sürede sabah erkenden sokağa ve habere çıkmam gerektiğini öğrenmiştim. Ufak ufak haberlerim yayımlanmaya başlamıştı.

Aklımda yanıt alamadığım en önemli sorular, maaş alıp alamayacağım, sigortamın yapılıp yapılmayacağıydı. Bunları haber müdürüne sormak ise çok zordu o günlerde.

Benim işe başladığım dönemde Ege Üniversitesi Basın Yayın Yüksek Okulu Gazetecilik Bölümü'nden benimle mezun olmuş bir sınıf arkadaşım da çalışıyordu gazetede. İkimiz de son derece çekingendik.

O gün aklıma takılan soruları yönelttiğim yazı işleri müdürü olan kişiden yediğim fırça, benim için bardağı taşıran damla oldu. İş bırakmaya karar verdim.

Dokunsan ağlayacak moddayken, hiç beklemediğim bir anda sıcak bir el omuzuma dokundu. Aytaç Abla, "Ne o kızlar, ne bu

suratınızın hali?” deyince ilk damlalar düşüverdi yüzümüze. “Hadi bakalım sizin canınız sıkılmış, birer kahve içelim, anlatın bakalım ne oldu?” dedi.

Aytaç Abla’yı gazetede görürdüm. Gönül Abla (Soyoğul) ile her zaman şık ve her zaman bir yerlere yetişme telaşındaydılar. Genel yayın yönetmeniyle sürekli diyalog halinde, ertesi günün manşeti olacak haberlerine ilişkin konuşmaları gazetenin asları olduğunu iyice hissettirirdi biz çömezlere. Onca koşuşturmaları içinde yine de selamı esirgemezlerdi.

Aytaç Abla ile gazetenin yanılmıyorsa çatı katındaki kafe benzeri bir yere çıktık. Akşam üstü olduğu için sakindi. Şimdi düşünüyorum da, hani incir çekirdeğini doldurmayacak şeylere dertlenmiştik aslında. Biz ağladık, o da bizimle ağladı.

“Kızlar, yapmayın. Siz gazeteci olacaksınız, öyle vazgeçmek yok hemen. Bakmayın siz falanca müdürün söylediklerine. Unutur o, sen de yarın daha iyi bir haber yapar koyarsın önüne. Çok stresli bir ortamda çalışıyoruz, takılmayın her söze öyle” dedi.

Dedi demesine ama biz o toylukla, kırgınlıkla vedalaştık onunla da gazeteyle de.

Aytaç Abla’yı Günaydın Gazetesi’nin İzmir ekinde çalıştığım dönemde gördüm daha sonra. Macit Ağabey’le aynı gazetede idik. Ben çok istediğim halde, yazı işlerinde sayfa sekreterliği yaptığım için haberlerde karşılaşma olanağımız yoktu. Bazı akşamlar Macit Ağabey’le arabada görürdüm evlerine giderken. Hep candan, hep heyecanlı, hep dinamik, telaşlı...

Bir gün Kıbrıs Şehitleri Caddesi’nin paralel sokaklarından birinde karşılaştık. Telaşla tuhafiyeci arıyordu. Televizyondaki programa yetişecekken çorabının kaçtığını fark etmiş. “Ablacığım ekranda bacakların görünmeyecek ki, çok yorulmuşsun” demiştim. “Olmaz, benim aklım o kaçık yere takılır. Bulmam lazım” karşılığını vermişti, gülüşmüştük.

Boynunda fuları, uzun, havalı saçları, kırmızı ruju ve tatlı gülüşüyle vedalaşırken, gösterdiğim tuhafiyeciden çorabını almış olmanın rahatlığı vardı yüzünde.

Aytaç Sefiloğlu Gazetecilik Yarışması

Benimle birlikte dertlenip, benimle ağlayan Aytaç Ablâ'nın adına düzenlenen gazetecilik yarışmasında ilk ödülümü 2010 yılında kazandım. 11. Aytaç Sefiloğlu Gazetecilik Yarışması'nda Kent-Yaşam Haber Bilgi Sitesi'nde yayınlanan "Bigalı kadınların kooperatifleri rol model" başlıklı röportajımla ikincilik ödülü aldım.

Ege Bölgesi Sanayi Odası'nca düzenlenen 2014 Yılı Aytaç Sefiloğlu Gazetecilik Yarışması'nda, Ege Telgraf Gazetesi'nde ve Kent-Yaşam Haber Bilgi Sitesi'nde yayınlanan "Organik pazarda sınıfta mı kaldık?" başlıklı yazımla araştırma-inceleme dalında birincilik kazandım.

2016 yılında düzenlenen Aytaç Sefiloğlu Gazetecilik Yarışması'nda, Kent-Yaşam Haber-Bilgi Sitesi'nde yayınlanan "Lavanta kokusu sarsın dört bir yanı" başlıklı röportajımla üçüncülük ödülü aldım.

2017 Yılı Aytaç Sefiloğlu Gazetecilik Yarışması'nda ise Kent-Yaşam Haber-Bilgi Sitesi'nde yayınlanan "İzmir bisiklet turizmi için hazırlanıyor" başlıklı haberimle ikincilik ödülü kazandım.

Kitap için bu satırları yazdıktan bir kaç gün sonra, EBSO 26. Aytaç Sefiloğlu Gazetecilik Yarışması'nın sonuçları açıklandı. 2025 yılı yarışmasında "Kadın isterse yapamayacağı iş yok" başlıklı haberimle mansiyon ödülü kazandığımı öğrendim.

Bu yıl ödül alan üç kadın gazeteci vardı. Birisi benim üniversiteden sınıf arkadaşım, Aytaç Ablâ'yı da yakından tanıyan Hüsnîye Seval Acun, diğeri de neredeyse bekleğinden bu yana tanıdığımız, artık meslektaşımız olan İrem Ceylin Demircan. İrem'in ilk ödülünün Aytaç Ablâ'nın adını taşıyan ödül olması beni ayrıca gururlandırdı. Daha nice ödülleri kucaklamasını diliyorum genç meslektaşımın.

EBSO'nun vefası

Ege Bölgesi Sanayi Odası'nın Aytaç Ablâ'nın vefatının ardından onun adına düzenlediği gazetecilik yarışması 26 yıl gibi uzun bir süredir hiç kesintiye uğramadan sürüyor. Yöneticiler, kadrolar değişse de kurumun Aytaç Ablâ'ya olan vefasından hiç ödün verilmemesi, bir gazeteci olarak meslek büyüğümüze gösterilen saygı beni de onurlandırıyor.

Ne yazık ki, gazetecilik mesleğinde koşullar hızla değişiyor. Genç meslektaşlarımız ekonomik koşulların ağırlaşması nedeniyle kısa sürede başka kulvarlarda yol almak zorunda kalıyorlar.

Gazetecilikte en üretken çağlarında, haberleriyle pek çok ödülü kucaklayacak meslektaşlarımız, ödül alan değil, ödül veren kurumların çalışanı olarak görev alıyorlar. Ama biliyorum ki, içlerindeki gazetecilik ateşi hiç sönmüyor; tıpkı Aytaç Abla gibi...

Eminim Aytaç Abla, tüm bu gelişmeleri oradan izliyor. Ve bir gün gazeteciliğin yeniden keyifle yapılacağını, herkesin hak ettiği koşullarda, meslek etiğinin göz ardı edilmeden çalışabileceği günlerin çok da uzak olmadığını söylüyor gülen gözlerle.

Ben de sana yürekten inanıyorum Aytaç Abla.

Son söz...

Kitap hazırlanırken Aytaç Abla'nın kardeşlerinden Aysel Hanım ile Yakın Kitabevi'nde bir araya geldik, onun çocukluğunu, yetişme döneminde nelerden etkilendiğini, nasıl bir kardeş, nasıl bir evlat olduğunu konuştuk. Bu soruların yanıtları Aysel Hanım'ın yazısında yer alıyor.

“Aytaç Abla'nın hayalleri nelerdi? İleride kızı büyüdüğünde, çalışma koşulları rahatladığında yapmak istediği neler vardı?” diye sorduğumda, “Kitap yazmak istiyordu, yaşadıklarını, gördüklerini kaleme almak istiyordu...” diye yanıtladı Aysel Hanım.

Mekanın cennet olsun Aytaç Ablacığım... Kitabın seni hafızalarından, kalplerinden silmeyen sevenlerinden armağan olsun...

Bir bilge kuş

Sabriye Mercan Bolulu

İlk gençlik yıllarımdan toyluğuyla gazeteciliğe adım attığım günlerde tanıdım Aytaç Sefiloğlu'nu. Gazeteciliğe ilk başladığım Güneş Gazetesi'ndeyken, komşu gazetede çalışan Macit'in sevgili eşi, Dilan'ın annesi, İzmir'in en çalışkan gazetecisi.

Güneş'te kültür-sanat muhabirliği yaparken, birden bire kendimi ekonomi muhabiri olarak bulmuştum. Üstelik ekonomiden hiç hazretmezken... Ne yol bilirim ne yordam. Kapitalden, iş adamlarından nefret ettiğim yaşlar... Meclis toplantıları ayrı bir dert. Herkes birbirine haber atlatma derdinde. Çok başarılı, efsane ekonomi muhabirlerinin dönemi...

Her şeyi bildiğimi sandığımı, ama aslında hiç de öyle olmadığını aymaya başladığım yıllar... Meclis toplantıları, iş dünyası, rakamlar, istatistikler... Tüm bunlar gözümü korkuturken, neyse ki Aytaç Abla var, EBSO'nun basın danışmanı. Birlikte gazetecilik yaptığı arkadaşlarını odasında ağırlarken bana ve benim gibi yeni yetme gazetecilere yol gösteren, bir nevi kılavuzluk eden bir abla...

Meclis toplantıları öncesi odasında toplanırdık. Çaylar, sigaralar ve satır aralarında saklı dersler... Mesela bir gün o zamanlar pek bir moda olan boynumdaki yemeni hakkında konuşuyor sanırken aslında o günkü tekstil ihracatı gündemine nasıl yaklaşacağımızı anlatmıştı. O sohbetin sonunda, annemin çeyizime koyduğu ama benim çoktan sandıktan çıkarıp taktığım kırmızı yemeniyi ona hediye etmiştim. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle hemen boynuna takmıştı.

Yıllar geçti, yollarımız Kanal 1 Televizyonu'nda bir kez daha keşişti. Ben haber merkezindeydim, o ise program yapıyordu. Hayatımda hep bir köşeden destek olan bir eldi. Sonra yine işsiz kaldığım bir dönemde, onun aracılığıyla Gözlem Gazetesi'ne başladım. Eli üzerimden hiç eksik olmadı.

Zor bir dönemdi... Gazetecilikte ilk yöneticilik görevime başla-

mıştım. Öykü'ye hamileydim, üstelik zor bir hamilelik geçiriyordum. Anneme Alzheimer teşhisi konmuştu. Tam da o dönemde Aytaç Abla'nın Gözlem'de çalışmaya başlayacağını duyduğumda nasıl sevinmiştim! Yanımda olacağını bilmek güç vermişti.

Ama hayatın başka planları vardı... Birkaç gün sonra Sevgi Yolu'nda karşılaştık. Yüzü her zamankinden farklı, karanlıktı. Hastalığı teşhis edilmiş, doktordan yeni çıkmıştı. Gözlem'in sahibi Çetin Gürel'e çalışamayacağını söylemeye gidiyordu. Ayaküstü anlattı, ağlamadan, sızlanmadan, güçlüydü her zamanki gibi. Elime küçük bir paket tutuşturdu, üzerinde kahverengi ayıcıklar olan sarı bir bebek yastığı... Öykü hâlâ kullanıyor.

Son ziyaretimde, hastane bahçesinde Öykü babasının kucağındaydı. Aytaç Abla, hiç görmediği Öykü'yü sordu. Kızı Dilan'ın

bebekliğini anlattı. Gözleri geçmişten parlak anılar getirirken bile, veda eden bir bilgenin dinginliğini taşıyordu.

Ve sonra, hayatımıza dokunan bir bilgi kuş gibi uçup gitti... Geride hepimiz için unutulmaz izler bıraktı. Bizim evde o sarı küçük yastıkta gülümsemesiyle yaşıyor. 25 yıldır sevdikleri tarafından hak ettiği gibi yaşatılıyor. Aytaç Abla, iyi ki vardın, iyi ki hayatımıza dokundun...

Aytaç

Salim Kadıbeşegil

1982 yılıydı. 1970’lerdeki üniversite yıllarını geride bırakmış, kısa süreli gazetecilik deneyimimi heybeme koymuş ve önce Ankara daha sonra da Amerika’da basın ataşeliği yardımcılığı görevlerini tamamladıktan sonra tekrar İzmir’e dönüş kararı vermiştim. Gazetede çıkan bir iş ilanı ile yeni bir kariyerin kapılarını aralanmıştı. Ege Bölgesi Sanayi Odası “Kamu Münasebetleri Şefi” arayışında idi...

Gazetecilik yaptığım yıllarda güler yüzü hiç eksik olmayan rahmetli Ergin Saydam’ın emekliliği nedeniyle boşalan kadrosuna tereddüt etmeden başvurduğum. O dönem EBSO Meclis Başkanı rahmetli Şinasi Ertan, Yönetim Kurulu Başkanı ise daha sonra Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı olarak göreceğimiz rahmetli Ersin Faralyalı idi. Görüşmeler sonrası işe kabul edildim ve kariyerimde gerçekten anlam ve derinlik taşıyan işler yaşam pusulası oldu.

İlk işimiz kadromun adının “Halkla İlişkiler ve Tanıtım Müdürlüğüne” dönüştürmek oldu. İzmir basınında kahvaltılı ilk basın toplantısı EBSO ile başladı. Bu toplantılarda bir araya geldiğimiz gazeteciler arasında tabii ki Aytaç Sefiloğlu da vardı. Yeni Asır’ı temsilen katıldığı toplantılarda sadece İzmir’in değil Türkiye’nin gündemini yoklardı.

EBSO’da Türk-Amerikan İş Adamları Konferansı’na paralel düzenlediğimiz OPIC (Overseas Private Investments Corporations) toplantılarını en yakından izleyen gazetecilerin başında da Aytaç geliyordu. İçinden Opel Türkiye, Philsa, Beşikcioğlu gibi yatırımların doğduğu bu yatırımlarla ilgili en güncel gelişmeleri hep Aytaç’ın kaleminden okuduk. Hatta daha sonra kurduğum ORSA Halkla İlişkiler Şirketi ile Opel Türkiye’nin açılışı ile başlayan ilişkimizdeki buluşma noktalarımız Aytaç’ın özel haberlerini yansıttığı Yeni Asır sayfaları idi.

Uzun yıllar sonra EBSO’daki masamın Aytaç’a verildiği haberi ayrı bir mutluluk ve “halef-selef” anısı olarak belleğimde kaldı.

Samimiyeti ile bana güç verdi

Seda Gök

1999 yılı Eylül ayı... Evlilik ve eşimin görevi gereği hayatıma İzmir’de devam etme kararı aldığım günlerdi. İstanbul’da Dünya Gazetesi’ndeki görevimi, rahmetli Nezih Demirkent’in yönlendirmesi ile Dünya Gazetesi İzmir Bölge Müdürlüğü Haber Merkezi’nde sürdürme kararı aldım.

Yeni hayatıma, şehre ve insanlarına alışmaya çalıştığım günlerde can dostum Eser Yıldız’ın “Hafta sonu İzmirli gazeteciler olarak Bademler’e pikniğe gideceğiz. Sen de gel, herkes seni tanır, sen de insanlarla kaynaşırsın” daveti ile gittiğim piknikte Aytaç Abla ile tanıştım. Aslında onunla sadece bir günü dolu dolu geçirebildim. Diğer dostların anlattığı gibi uzun soluklu hikayeler biriktirme imkanım olamadı.

Rahatsızlığı nedeniyle mesleğe yeni ara verdiği günlerdi. Pikniğe gideceğimiz otobüse binmeden önceki tanışmamız ve o gün ki sıcaklığı ile sahiplenici tavrıyla, “Hoş geldin aramıza. İzmir’e İstanbul’dan bir transfer çok kıymetli. Yolun açık olsun” konuşması, gülüşü her daim aklımdadır.

Yeni bir şehirde yaşamının ürkekliğini yaşarken, gazeteci büyüğüm olarak samimiyeti ile bana güç verdi. Sonrasında onunla ilgili gelişmeleri o günlerde haber müdürüm olan Ali Ekber Yıldırım ve bölge temsilcimiz olan Serap Zeybek’ten duyduk.

İsmi yaşatmak için 2000 yılında başlatılan Aytaç Sefiloğlu Gazetecilik Yarışması ise mesleki hayatımı şekillendiren önemli bir süreçtir. Kitabın hazırlık süreci içerisinde Hüseyin Erciyas’ın istatistiklerle aktardığı veriler ise büyük bir gurur ve sorumluluk kaynağı oldu.

Ege Bölgesi Sanayi Odası’nca 2000-2024 yıllara arasında düzenlenen Aytaç Sefiloğlu gazetecilik yarışmalarında 117 gazeteciye toplam 314 ödül verilmiş. 2000-2019 yılları arasında 16 ödül ile en fazla dereceye giren ikinci gazeteci olmak benim için büyük bir onur kaynağıdır.

Işıklarla, dualarla yürüdüğü yolculuğunda adını yaşatmak için EBSO binasında açılan basın odası ise bizim ikinci evimiz gibi oldu. İsminin gücü ve sıcaklığı o ofiste de inanılmaz güzel anıları biriktirmemizi sağladı.

Aytaç Sefiloğlu Basın Merkezi'nde sadece haber yazmadık. Kuşaklar arası bilgi geçişini sağladık. Gazeteciliğin inceliklerini öğrendik. İyi kötü günlerimizi birlikte paylaştık.

Aldığım ödüller özelinde her ödül ayrı bir mutluluk ama bir o kadar da sorumluluk yükledi. Çünkü en iyi haberi ve en iyi araştırmayı yaparak yol alma kültürü daha üretken olmayı ve mesleki devamlılığı beraberinde getirdi. Her ödül sonrası, "Daha iyisi nasıl olur?" sorusunu sordurdu. Çünkü ödül aldığım yer Aytaç Sefiloğlu Gazetecilik Yarışması'ydı.

Aslında gazetecilikteki olgunlaşma sürecimde yapı taşları olan bu ödüller Ankara'daki gazetecilik serüvenim için pişmemi sağladı. Onunla yüz yüze gelme imkanım olsa ona da anlatacağım bu ayrıntıları kısa da olsa sizlerle paylaşmak istedim.

Aytaç Abla, güzel gülüşünün olduğu fotoğrafının yer aldığı ödüllerden birisi hep iş yerimdeki masamda... "Yazdığını bil, okuduğunu anla, ilkelerini koru, sorgula" dercesine bana bakıyorsun.

İzmir basınının sevgili ablası

Sedat Alp

Aytaç Sefiloğlu... İzmir'in basın camiasında çok özel yeri olan, gazetecilik ile ekonomi dünyası arasındaki köprüyü kurarken, her zaman güven ve saygıyı esas alan, işini aşkla yapan bir değer olarak zihinlerimizde yer edindi. Merhum Aytaç Sefiloğlu'nu sadece bir basın müşaviri olarak değil, gazetecilerle kurduğu sağlıklı, güçlü ve sıcak ilişkilerle de anıyoruz sürekli. Onun döneminde Ege Bölgesi Sanayi Odası ile ekonomi muhabirleri arasında yürütülen iletişim ile örnek olmuştu.

2007-2010 yılları arasında, Ekonomi Muhabirleri Derneği İzmir Şubesi Yönetim Kurulu Başkanı olarak görev yaptığım dönemde EBSO'da basın biriminin yeniden tasarlanarak Aytaç Sefiloğlu adıyla açılışını dönemin Yönetim Kurulu Başkanı ile birlikte yapmış olmanın mutluluğunu yaşadım. EBSO, basın birimine merhum Aytaç Sefiloğlu'nun adını vermekle, sadece değerli bir yöneticisini anmakla kalmamış, aynı zamanda kurumda bıraktığı derin izleri ve mirası onurlandırmıştır. EBSO'nun bu anlamlı adlandırması, kurumda daha sonra göreve gelen basın müşavirlerinin de Sefiloğlu'nun bıraktığı geleneği sahiplenmesini ve bunun bir kurum kültürü haline getirilmesini sağlamış oldu.

Aytaç Sefiloğlu ile tanışıklığım benim televizyonda çalıştığım döneme denk geldi. Onun birimine uğrayan kimse onun sıcak karşılamasından nasibini almadan yanından ayrılmazdı. EBSO'nun basın müşaviri olarak görev yaptığı süre boyunca, Aytaç Sefiloğlu'nun en belirgin özelliği; gazetecilere karşı gösterdiği saygı ve açık iletişimdi. Onun bu içten yaklaşımı sayesinde EBSO ile iletişimimiz her zaman açık, sağlıklı ve şeffaf şekilde devam etti.

Gazetecilerin haber kaynağı olarak güvenebileceği bir portre çizen Aytaç Sefiloğlu, her şeyden önce bir dost, bir rehber, bir yol arkadaşıydı. Onunla yapılan her görüşme, bir haber kaynağının ötesinde; bilgi alışverişinin önde olduğu, meslektaşlar arasında sami-

miyetin esas alındığı bir ortamda gerçekleşirdi. Hangi konuda olursa olsun, iletişimde açıklık, şeffaflık ve çözüm odaklı yaklaşımla konuları ele alırdı.

İzmir'deki ekonomi muhabirleri, onun döneminde EBSO ile sadece bilgi almakla kalmaz, aynı zamanda kurumun stratejileri, hedefleri ve sektörel vizyonları hakkında derinlemesine bilgiye sahip olurlardı. Aytaç Sefiloğlu'nun, haber kaynağı olarak EBSO'yu gazetecilerin güvenilebileceği bir merkez haline getirmesi, özellikle ekonomi gazeteciliği yapan meslektaşları için büyük bir değeri ifade etmiştir. Onunla yapılan her görüşme, gazetecinin sadece doğru bilgiye ulaşmasını değil, aynı zamanda kurumun vizyonu hakkında daha geniş bir perspektife sahip olmasını sağlamıştır.

Sefiloğlu, EBSO'nun basın müşaviri olarak gösterdiği bu başarı, yalnızca profesyonel bir iş birliği ile sınırlı kalmamıştır. Ekonomi haberlerinin doğru, hızlı ve güvenilir bir şekilde kamuoyuyla paylaşılabilmesi için her zaman gazetecilerin yanında olmuş, onlara sadece bilgi değil, aynı zamanda basın etiklerine uygun bir çalışma ortamı sağlamıştır.

Aytaç Sefiloğlu, aynı zamanda basın camiası içinde saygın, güvenilir bir figür olmayı başarmış, gazetecilere olan yaklaşımındaki şeffaflık ve içtenlik sayesinde günümüzde de zihinlerimizde canlılığını koruyan birçok anıya kaynaklık etmiştir. O gazeteciliğin günümüze göre daha özgür ve etik prensiplerle yürütüldüğü bir dönemde çalıştı. Mesleğimizde dejenerasyonun çok olduğu günümüz ortamında yaşasaydı, tüm bu olumsuzluklarla mücadelede meslektaşlarının yanında duracağından eminiz.

Aytaç Sefiloğlu'nun EBSO ile ekonomi muhabirleri arasında kurduğu güçlü bağ, sadece bir kurumla basın dünyası arasındaki ilişkiyi değil, aynı zamanda şehirdeki tüm ekonomik dinamiklerin doğru şekilde aktarılabilmesi adına yapılan katkıyı da temsil etmektedir.

Bugün geriye dönüp baktığımızda, Aytaç Sefiloğlu'nun katkılarının sadece meslektaşları için değil, basının İzmir ve Ege Bölgesi sanayi dünyası ile ilişkisinde de kalıcı bir etkisi olduğunu görmemek mümkün değildir. Bu kitap, Aytaç Sefiloğlu'nun anısını yaşatmak,

onun izlediği yolu onurlandırmak ve EBSO ile ekonomi muhabirleri arasındaki mükemmel ilişkilerin örnek alınması gerektiğini vurgulamak adına büyük bir öneme sahiptir. Bu nedenle emeği geçen tüm dostlarımıza teşekkür ediyorum.

Aytaç Sefiloğlu'nun bir basın müşaviri olarak ve bir insan olarak bıraktığı bu izleri, her zaman hatırlayacağız.

Ruhu şad olsun...

Açım açım nerde benim Aytaçım?

Sedat Pişirici

Kendimi bildim bileli gazeteciliğe hevesliydim. Ege Üniversitesi Gazetecilik ve Halkla İlişkiler Yüksek Okulu’nu kazanmıştım. İlk yıl gösterdi ki gazeteci olmak için bu okulda okumak yeterli değil. Rahmetli Şadan Gökovalı hocam ile kulakları çınlasın Hüsamettin Ünsal hocam da bu kanaatimi pekiştirdiler. Bir gün beni kenara çekip, “Git bir yerlerde çalışmaya başla, sınavlara gelir gidersen, arada biz seni idare ederiz” dediler. O hevesle sokağa çıktım, uzunca bir süre Akajans, kısacık bir süre Milliyet derken kendimi Yeni Ekonomi Gazetesi’nde buldum. Aytaç Nalçacı ile de orada tanıştım. Cevdet Danacı’nın gazetesini rahmetli Selametdin Bayındır ile sevgili Nuray Hançer yönetiyordu. Bir de o büyük salonun bitmez bir cıvıltısı vardı ki o da Aytaç’tı.

Akajans’ta rahmetli Özcan Bolkol’un nezaretinde, Hikmet Sepe’tin polis-adliye muhabiri çırağıydım, Yeni Ekonomi ise oranın tam tersi bir yerdi. “Ekonomi gazeteciliği nedir, nasıl yapılır, nereye nasıl bakılmalıdır?” sorularına cevap ararken en büyük yardımı Aytaç’tan gördüm. Onunkisi teklifsiz bir yardım, teklifsiz bir arkadaşlıktı, sanki Yeni Ekonomi’ye yeni gelmemişim de hep oradaymışım gibiydi sayesinde.

Anadolu Ajansı’nda çalışan Macit Sefiloğlu ile Hikmet Abi’ye çıraklık ettiğim zamanlardan şöyle bir tanışıyorduk. Yeni Ekonomi’de bir de baktım ki Aytaç’ın peşinden dolanıyor. Sıkıyönetim mahkemeleri ile Devlet Güvenlik Mahkemeleri’ndeki davalara bakan adam, Ege Bölgesi Sanayi Odası’nın (EBSO) ya da İzmir Ticaret Odası’nın (İZTO) Aytaç’la beraber gittiğimiz meclis toplantılarında da karşımıza çıkıyor. Meğer Aytaç’a yangınmış! Allem etti kalem etti kandırdı kızı, evlendiler! Demek ki her ikisi ile dostluğum, bu satırların yazıldığı tarihten 42-43 yıl öncesine dayanıyor.

Aytaç’la ve tabii Macit’le bağımız hiç kopmadı. İzmir ekonomi basını ve ekonomi çevrelerini Aytaç sayesinde tanıdım. Haber

kaynaklarını benden hiç saklamadı. Belki öğretmen kökenli olmasının da bunda payı vardı (Gazi Eğitim Enstitüsü mezunuydu), hep öğretmeye çalıştı. Ben Yeni Ekonomi'nin hemen yanı başındaki Güneş Gazetesi'ne yine polis-adliye muhabiri olarak geçerken o da Ticaret Gazetesi'ne gidip ekonomi gazeteciliğini sürdürdü. Kahkahalı buluşmalarımız, görüşmelerimiz de devam etti. Böylece Nurgül Uçar'ı, Serap Zeybek'i, Aynur Tüzün'ü, rahmetli Abdullah Bozkurt'u tanıdım.

Aytaç ile Macit'in "Dilan"ı dünyaya gelirken (1991) hastanedeydim. İzmir basınının "Paşa"sı rahmetli Ergun Ulcay da gelmişti. Doğumhaneye götürülürken Aytaç, bastı feryadı: "Erguuun, gözün kör olmasın Erguuun, senin yüzünden bak ne acılar çekiyorum!.." Yüzü allak bullak olan Ergun Abi bir yandan Macit'e bakıp "Benimle ne alakası var canım?" diye kekelerken, Aytaç sedyede kahkahalar atarak doğuma gitti.

İnsaniz, sıkıntılı, üzüntülü zamanlarımız olmaz mı? Olur da yüzümüze, halimize, hareketimize yansımaz mı? Aytaç'ın da böyle anıları, zamanları oldu elbette. Ama ölümünün ardından bunca yıldır sevgiyle anılıyorsa, anıları bu kitaba vesile oluyorsa, sebebi neşeli anıları, şen kahkahalarıdır.

İnsan ölürken bile güler mi? Aytaç onu da başardı. O, 1994 yılında EBSO'da basın müşaviri olarak göreve başlarken ben de aynı yılın Ağustos ayında, Sabah Gazetesi'nde çalışmak üzere İstanbul'a göçtüm. Elbet ilişkimiz kopmadı, Aytaç ve Macit'le bağlarımız daha da güçlendi, Esen'le yazları tatil için İzmir'e geldiğimizde illa ki buluştuk, rakı içtik, görüştük, uzun uzun hasret giderdik. Hatta onların evindeki böyle bir geceden sonra Balçova'da Karşıyaka'ya dönerken ehliyeti polise kaptırdım.

Aytaç 1998 yılında kansere yakalandı. Hayata veda etmeden bir süre önce İstanbul'dan ziyaretine geldim. Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde yatıyordu. Odaya girdim, kemoterapi-den saçları döküldüğü için başında güzel bir türban, sağlıklı halinde de hep olduğu gibi eli belinde, yatakta oturuyordu. Belli ki ağrısı

vardı. “Ooo kimler gelmiş”ten, Macit’le ve onunla öpüşüp koklaşmaktan sonra sordum:

“Aytaçım nasılsın?”

Her şeye rağmen kocaman gülümseyerek cevap verdi:

“Ölüyorum ulan, daha ne olsun!”

O anın fotoğrafı zihnime kazılıdır!

Aytaç (Nalçacı) Sefiloğlu, 17 Nisan 2000 günü yaşama veda etti. Ülker’in “Taç Kraker”inin reklam sloganını hatırlar mısınız? “Açım açım nerde benim taçım?” Bu slogan, arkadaşlar arasında “Açım açım nerde benim Aytaçım?”a dönüşmüştü. Biliyorduk ki Aytaç varsa kara bulutlar dağılır, sıkıntının yerini kahkahalar alır.

Şimdi ne kadar “Açım açım nerde benim Aytaçım?” desem de Aytaç yok. Ama ne zaman aklıma düşse, beraberinde yüzüme yayılan bir gülümseme!.. Anısı çok yaşasın...

Sevgili arkadaşım Aytaç

Sema Uğurlu

Çocuk yaşlarda samimi, içinde menfaat olmayan duygular ile arkadaş olmuştuk. Çok hayal kurmuştuk, ölümü hiç düşünmeden yaşamıştık. Dokuz samimi kız arkadaş, kardeş yakınlığında ve hepimiz aynı sınıfta lise öğrenimini bitirene dek. Aytaç ile hemen her günümüz birlikteydi. Günlerimiz çok keyifli, eğlenceliydi. Merkez Ortaokulu'nda başlayan Ali Dilmen Lisesi'nde devam eden okul hayatımızda da bir o kadar başarılıydık.

Aytaç ve ailesi yaşamlarını İzmir'de devam etmeye karar verdiklerinde çok üzülmüştüm, ancak hemen kendimi teselli edecek bir nokta bulmuştum. Çünkü anneannem ve dayım İzmir'de yaşıyordu. İzmir'e her gittiğimde mutlaka Aytaççığımla görüşecek bolca zaman yaratıyorduk. "İyi ki, iyi ki..." dediğim zamanlardı.

Ölüm ile sadece sevdiğin bir kişi öldüğünde karşılaşırısın. Aytaç'ı özlemenin ağırlığını ve görememenin çaresizliğini hep yüreğimde hissederim. Aytaç bizi çok derin üzüntüler ile ve kalbimizde sürekli yaşayarak bıraktı. Anılarımız, sevgimiz sürekli olarak son nefesime kadar benimle yaşayacak.

Duygularımın bu güzel kitapta yaşaması için olanak sunan, emeği geçen herkese sonsuz teşekkür ederim.

Sema'cığım
Süpheci'siz kızların en güzel sağı gençlik
günlerinde. Benimde en güzel anlarım usule
kızlar olduğun zamanlarda. Acısıyla, kızıyla
üsüne ve neşesiyle.
Tüm bu yılın unutulmaz en güzel de
elralı geldi. Sizde yediyimiz martı maslar, dımdı
matematik saksıp, yaşamayın üçümler, üç
dünce. Dünyanın en iyi sevin elde olsun. Gü
verimdeniz, hep bizim ortak anlarımız.
Dağıtıklarımız, senin iki dakika geçmeden
bırakmamız en güzel anlar elralı daima belleğinde
yaşayacak.

Senden istediğin senin gelecekte birin
bu depleti eline alman dualarında mutlu bir
gölünme ile bu dokuz sen bu anıma
ve his bir zaman unutmaz.

Bakınız mutluluklar dileğiyle
Aytaç.

“Sen hep gönlümüzde, dilimizde, dualarımızdasın sevgili Aytaç...”

Semiha Çağlıyangil

Bazı insanlarla anlam kazanır ya bazı şeyler...

Aytaç da dahil olduğu her şeye anlam katan nadir insanlardan biriydi.

1980’li yıllarda tanımıştım Aytaç’ı, Güneş Gazetesi’nde mesleğe henüz adım atmışken. Ben stajyerken, o sektörde ekonomi muhabirliğinde epeyce yol almıştı.

Bugün, bu satırları yazmak üzere klavye başına oturduğumda Aytaç’la ilgili ilk aklıma gelen şey, “merak dolu bakışları” oldu. Işıl ışıl, heyecanla haber peşinde koşan başarılı bir gazeteciydi. Haber kaynakları ile iletişimi örnek alınacak yakınlıkta, ama mesleğin gerektirdiği kadar da mesafeliydi. O yıllarda ekonomi muhabirlerinin dayanışması imrenilecek düzeydeydi.

Güneş Gazetesi’nin bölge ilavesi olmadığı için biz daha çok ulusal baskıya çalışıyorduk. O nedenle çalışma alanımız daha genişti. Yine de ekonomi haberlerinde karşılaşıyorduk sık sık. Özel haberim olmadıkça rutin işlerde onların çalışma prensiplerine uyardım ben de.

Mesleki hırslar uğruna insani dayanışmanın terk edilmesi, bizim meslekte maalesef sıkça görülen bir zaaf olduğundan, “verilen sözlerin tutulması” çok değerliydi bizim için.

Bu konuda karşılıklı güven duygumuz pekiştiği için ilerleyen yıllarla birlikte, mesleki yoldaşlığımız, sağlam dostluk temellerine oturmuştu. Aytaç, benim için iyi biri gazeteci olduğu kadar, başım sıkıştığında sırtımı dayayabileceğim kadim bir dostumdu artık.

Gazetecilik mesleğinin maddi ve manevi koşullarının zirvede olduğu yıllardı sanki o dönem... Çok çalıştığımız, ama karnımızın da gönlümüzün de doyduğu bir dönem.

Gazetelerin sahiplerinin, üst düzey yöneticilerinin hemen hemen hepsi de “gazeteci”ydi. Haber söz konusu olduğunda akan sular du-

ruyordu adeta. Özel hayatlarımızın akışını, mesleki koşullarımız belirliyordu.

O yıllarda peş peşe evlenip, çoluk çocuğa karıştık. Kadın gazeteciler olarak bizlerin dayanışması ise ayrıca çok değerliydi. Kendi deneyimlerimizi, çevremizi paylaşıp, yeri geldiğinde birbirimize rehber olurduk. Birkaç yıl arayla anne olmuştuk. Sınırlı zamanlarımızda gerçekleştirebildiğimiz arkadaş buluşmalarımızda oğlum Mehmet, Aytaç'ın kızı Dilan ve diğer arkadaşlarımızın çocuklarıyla oynarken, biz sektöre dair derin sohbetlere daldık.

Her güzel şey gibi o güzelim yıllar da çabuk bitti. 1990'lı yıllara doğru sendikasılaştırma hareketiyle birlikte sektörde huzursuzluk başlamıştı. Ve Asil Nadir kriziyle Güneş ve Günaydın gazetelerinin İzmir bürolarının kapanmasıyla bizler işsiz kalmıştık.

Sendikalı olmamıza rağmen tek bir kuruş tazminat alamadığımız gibi maaşlarımız, ikramiye ve sosyal ödemelerimiz de kalmıştı. İşte böylelikle, “iyi gün - kötü gün” dostu ne demekmiş öğrendiğimiz günler gelmişti! İnsanlığın sınıandığı bu zor günlerde bizimle birlikte çare arayan dostlarımızdan biriydi Aytaç. Eminim pek çok gazeteci arkadaşım da beni doğrulayacaktır.

O zor günleri güzelleştiren güzel anılarımız da oldu birlikte. Güneş kapandığında oğlum henüz dört yaşındaydı. Ve gazetedeki yoğun tempomuz nedeniyle çok sınırlı zaman geçirebiliyorduk.

Ben, “Madem bu kadar çalıştık ve sonuçta işsiz kaldık. Artık evlâdım daha çok zaman geçireceğim” diye tepkili bir ruh haliyle, yeniden işe başlama konusunu biraz ağırdan alıyordum. Şükürler olsun eşim Reşit Çağlıyangil, Hürriyet'te çalışıyordu ve orada her şey yolundaydı.

İşte o dönemde biz birkaç kadın gazeteci arkadaş, çocuklarımızla birlikte birbirimize misafir olup güzel zamanlar geçiriyorduk. Aytaç da bize katılıyordu. Kısırlar, kekler, çay, kahve derken sabahtan akşama birlikteydik.

Bir gün Aytaç'ın canı mücver istemiş. Bizim evde yaptık ve yedik. Lakin hayatın da acemisiydik sanki biraz. Kabak, un, yumurta, baharat derken, kıvam tutturana dek epeyce malzemeyi boca etmiş-

tik. Sonuçta tadı ve kıvamı yerinde tepsiler dolusu mücveri tıka basa doyana kadar yemiştik...

Bu anımızın ne denli değerli olduğunu, yıllar sonra Aytaç'ın rahatsızlığı döneminde yine bizde çok sevdiği bir yemeği yaptığımızda çok zor yiyebildiği gün anlamıştım. Ancak sağlık elverdiğinde, mümkünmüş hayatın tadına varabilmek...

Aytaç'la yol arkadaşlığımız dostluğumuz güçlenerek sürerken, mesleki dayanışma anlamında da birbirimiz için fırsatlar yaratmaya çalışıyorduk...

Aytaç Yeni Asır'dan sonra Ege Bölgesi Sanayi Odası'nda Basın Müşaviri olarak çalışırken, ben Kanal 1 Televizyonu'nda yönetici olarak görev yapıyordum. Ekonomi programı için ilk aklıma gelen isim, o olmuştu.

Yıllar boyunca farklı mecralarda işindeki başarılarına tanık olduğum Sevgili Aytaç'ın sahip olduğu deneyim ve çevre ile Kanal 1'e ciddi katkısı olmuştur. O dönemde televizyonumuzun kadrosundaki en yetenekli ve çalışkan insanlardan biri olan yönetmen arkadaşımız Nihat Delibaşı ile mükemmel bir ikili olmuşlardı.

Kısa sürede genç ekibimizin "Aytaç Ablası" olmuştu sevgili arkadaşım. Güzel anılarımıza yenileri eklenmişti...

Ve ilerleyen yıllarla birlikte bizler hep daha iyiyi umut etsek de... Maalesef zorluklar gelip çattı hayatımızda...

1998 yılı baharıydı yanılmıyorsam, ben Hürriyet'teydim artık. Bir akşam üzeri eşi Macit'le birlikte gazeteye gelmişlerdi. Kırmızı, şık bir döpiyes vardı üzerinde. Gözleri yine ışıldasa da ara ara endişenin gölgesi düşüyordu bakışlarına.

Doktordan geliyorlarmış. Sanırım hastalığıyla yüzleştiği ilk gündü! Dertleştik biraz. Ama emindik Aytaç üstesinden gelirdi. Daha yapacak çok işimiz, gidecek çok yolumuz vardı. Mücadele gücümüze güveniyorduk.

Ve hızla örgütlenip tıbbi ve doğal yöntemler konusunda araştırmalar yapıp, tedavisine odaklandık. Daha çok birlikte olmaya özen gösterdik. Sanki hep birlikte hastaydık...

Ablaları Ayfer ve Aysel'in koordinasyonu, olabildiğince çaba-

lıyor, adeta bıktırana dek beraber vakit geçiriyorduk. Elbette çok zor bir süreçti. Tam bir savaşı, ama biliyorduk yine başaracaktı Aytaç.

2000 yılına gelmiştik. Ve Aytaç o zor günlerde bile mesleki başarılarıyla “Zirvedekiler” ödülünü kazanmıştı. Ödül törenine ablalarıyla birlikte gittik. Çok şık bir döpiyes giymişti yine.

Sabancı Kültür Sarayı’ndaydı tören. Kızı Dilan da bizimleydi. Kendisine çok yakışan kısa kesim peruğu ve sade makyajıyla oldukça güzel görünüyordu.

Sahneden bize el sallıyor, muziplikler yapıyordu. Her zaman olduğu gibi gurur duydum Arkadaşım. Alkışlar arasında sahneden inerken, esprileriyle epeyce güldürmüştü bizi.

Sonrasında da sürdü mücadelemiz elbette... Eşi Macit, kızı Dilan, ailesi, hep birlikte sarıp sarmalasak da olmadı!

Yorulduğunu söylediğinde... İlk kez inanmadık ona! İnanmak istemedik daha doğrusu. Ve bir bahar günü aramızdan ayrıldı...

Onca yıl geçti üzerinden. Dostları olarak istisnasız hepimiz sevgiyle, özlemle anıyoruz hep...

Aytaç Abla

Semra İğtaç

Bazı insanlar vardır, hayatta iz bırakmazlar yalnızca; hayatın kendisine ince bir ruh, zarif bir duruş ve bir parça asalet katarlar. Onların ardından konuşulmaz, onların ardından iç çekilir, hatıraları anlatılırken bir noktada gözler dolu dolu olur, kelimeler boğazda düğümlenir. İşte Aytaç Sefiloğlu tam da öyle bir insandı.

Onu ilk tanıdığım da, Kanal 1 Televizyonu’nda prodüktör olarak çalışıyordum. Haber dünyasının sert köşeleri arasında dolaşırken, Aytaç Abla’nın varlığı, bir melodi gibi insanın içine işliyordu. Gözlerinin içinde her zaman bir ışık, sesinde hep bir sükûnet... Her cümlesi, incelikle düşünülmüş, titizlikle seçilmiş kelimelerden ibaretti. Dönemin telaşlı haber atmosferinde bile kendine has bir zarafetle var olurdu. Nezaketi, sadece dilinde değil, kaleminde, yazılarında, haberlerinde de saklıydı.

Onu anlatırken sadece bir gazeteciden bahsetmek, Aytaç Abla’ya haksızlık olur. O, İzmir basınının Aytaç Ablasıydı. Ekonomi Muhabirleri Derneği İzmir Şubesi’nin kurucularından biri olarak mesleğin sadece bugünüyle değil, yarınıyla da ilgilenirdi. Genç gazetecileri cesaretlendirir, bilginin ve araştırmanın kıymetini anlatırdı.

Bugün ekonomi sayfalarının gazetelerde geniş yer bulmasına, televizyonlarda ekonomi programlarının bir düzene oturmasına bakıp aldanmayın. 1980’lerde ekonomi haberciliği diye bir alan bile doğru dürüst yokken, Aytaç Abla kalemiyle, duruşuyla ve inancıyla bu alanın var olmasına öncülük eden isimlerden biri oldu. O, haberciliğin sadece siyaset ve gündemden ibaret olmadığını, ekonominin de bir ülkenin nabızı olduğunu gösterdi.

Aytaç Abla’nın dokunuşu olan hiçbir iş sıradan olamazdı. Onun için habercilik, yalnızca olup biteni aktarmaktan ibaret değildi; meselelerin derinliğine inmek, doğru soruları sormak, izleyiciyi bilgilendirirken ona düşünme fırsatı tanımaktı. Nihat (Delibaşı) ile birlikte hazırladıkları “Ekonomik Gündem” programı da bu anlayışın

bir yansımasıydı. Konular rastgele seçilmez, her biri büyük bir titizlikle belirlenir, aylar öncesinden araştırılmaya başlanırdı. Konuklar, yalnızca unvanlarına göre değil, söyleyecek sözleri olup olmadığına göre seçilirdi. Sanayiciler, yatırımcılar, akademisyenler... Her biri, ekonomi dünyasının karmaşık yapısını daha iyi anlamak için programın bir parçası olurdu. Ama Aytaç Abla'nın farkı, konuklarını dinlemekle yetinmemesinde saklıydı. O, meselenin yüzeyinde dolaşan bir gazeteci değil, derinlere inmeyi bilen bir soruydu adeta. İzleyicinin zihnindeki boşlukları önceden sezer, eksik kalan noktaları tamamlamak için her cümlesini özenle kurardı. Program bir saat sürse de, onun için asıl iş yayından önce başlardı. Günlerce süren hazırlıklar, verilerin defalarca gözden geçirilmesi, her istatistiğin titizlikle incelenmesi, bir gazetecinin mesleğine duyduğu saygının en güzel örneklerindendi. Bugün yerel basında ekonomi haberlerinin bu kadar görünür ol tesadüf değilse, bu, Aytaç Abla gibi öncüler sayesinde. O, televizyon ekranlarında yalnızca haber anlatmadı; haberciliğin, ciddiyetin ve emeğin ne anlama geldiğini öğretti.

Nihat'la birlikte, masanın başında, canlı yayın öncesi dakikalarca, belki saatlerce çalışırlardı. Onu izlerken insan mesleğe olan aşkını, emeğin kutsallığını, titizliğin kıymetini öğrenirdi. Program sadece bir saat sürerdi belki ama o bir saatin arkasında, günlerce süren bir hazırlık, didik didik edilen veriler, tek tek incelenen konular olurdu. Ciddiyetini kaybetmeden sıcak bir sohbetin içinde olmayı başarırdı. İşte gazetecilik böyle bir şeydi onun için...

Ve bir gün, ansızın, o koca yürekli kadın gitti... 17 Nisan 2000'de, sadece İzmir basını değil, tüm gazetecilik camiası kocaman bir boşluğa uyandı. Ondan geriye, haberlerin altındaki imzası, yazılarında saklı kelimeleri ve hepimize bıraktığı meslek onuru kaldı.

O gün bugündür, bazı eksiklikler hiç tamamlanmadı. Onun gibi gazeteciler artık nadiren çıkıyor bu meslekten. Bir haberi yazmadan önce defalarca kontrol eden, kaynaklarına sadık kalan, olayların derinliklerine inen, okura yalnızca bilgi değil, aynı zamanda bir bakış açısı kazandırmayı amaçlayan bir nesildi Aytaç Abla'nın nesli... Ve biz o nesilden geriye kalanlar, her 17 Nisan'da onun ardından bir kez daha sessizce iç çekiyoruz.

Bugün, Aytaç Abla'nın yokluğunun 25. yılı... Ama bazı insanlar hiç ölmez. Onlar, her meslektaşının kaleminde, her gazetecinin haberinde, her satırın içinde yaşamaya devam eder. Aytaç Abla da işte tam orada... Haber başlıklarının arasında, ekonomi sayfalarının kıyısında, bir canlı yayın masasının başında, nazik sesiyle konuşmaya devam ediyor...

Güzel insan, gazeteci, abla... Aytaç Abla!

Serdar Alyamaç

Ben Aytaç Abla'nın gazeteciliğini görecek kadar şanslı olmadım. Tanıştığımızda ben bir yıllık stajyer gazeteci, o ise EBSO'da basın müşaviri olarak çalışıyordu. Sanırım 1994 idi, bir EBSO meclis toplantısında ilk defa karşılaştığım Aytaç Sefiloğlu, o andan itibaren benim için hep "Aytaç Abla" oldu. Aytaç Abla! Her zaman gülen yüzüyle, hep Aytaç Abla!.. Benim gibi o dönemde genç gazeteci olan birçok insanın hayatına deneyimiyle, ışığıyla dokundu. Onu bizim Aytaç Ablamız yapan da buydu.

Maalesef beklenmeyen oldu ve sıkıntılı bir dönem başladı Aytaç Ablamız için. Yalnızca kendisinin ve ailesinin tam olarak bildiği, onu ameliyat masasına taşıyan çok sıkıntılı bir süreç. Sevenleri olarak, Aytaç Abla'nın bu sürecinin görünen kısmına, onun ve ailesinin yansıttığı kadarına şahit oluk. Üzüldük, çok üzüldük. Yapabildiğimiz kadar, mümkün olduğunca yanında, yanlarında olmaya çalıştık.

Son dans

Yanlış hatırlamıyorsam sonuçlar çok iyi çıkmamıştı galiba. Bu doğrultuda ameliyat kararı verilmişti. Kimin düzenlediğini hatırlamıyorum, zira aradan 25 yıl geçti, Aytaç Abla için hastaneye yatmadan önce sevenleriyle bir moral yemeği düzenlendi. Birçok dost bir araya geldik. Ben de dahil birçoğumuzda arsız, sonuna kadar zorlayan bir umut vardı. Çok gençtik o zamanlar, dostlarla, bir dostun cenazesinde buluşmaya çok alışkın değildik daha.

Bir otelin restoranında düzenlen moral yemeği gizli bir burukluğu içinde barındırsa da güzeldi. Eğlendik (!), dans ettik. Meğerse, onunla o gün orada dans edenler, Aytaç Abla'yla son dansını etmiş, benim gibi. Maalesef, arsız, inatçı umut bizi yüzüstü bırakmıştı.

Yirmi beş yıl sonra, bugün bile zihnimde hep o gülen yüzüyle beliriyor. Eminim onu tanıyan herkes için de bu böyledir.

Güzel insandı. Ablaydı. Aytaç Abla'ydı...

Yüreğimde ince bir sızı

Serenat Şahin

Onu genç kızlığımda tanıdım. Çok güçlü bir kadındı. Neşeli, eğlenceliydi. Ailesini bir arada tutmaya çalışan, sevdiklerinin hep iyi olmasını isteyen, onun için çaba sarf eden bir insandı.

Başınız ne zaman sıkışsa danışabileceğiniz, mutlu anınızı paylaşabileceğiniz bir insan, üzüntülü anınızda omuzunuzda hissedebileceğiniz bir eldi.

Tandığımda Aytaç Abla Yeni Asır’da, Macit Abi Günaydın’da çalışıyordu. Ben üniversitede okuyordum. Aytaç Abla ile 11 yıla varan bir komşuluğumuz oldu.

Akşamüstleri bahçede oturur gün batımını izlerdik. Kahve eşliğinde keyifli sohbetlerimiz olurdu. Onunla oturup uzun uzun sohbet ettiğimiz dakikalar en güzel anılarımızdı.

Birbirimize “Arkadaşım” diye hitap ederdik. Mutfak işlerini sevmezdi. “Arkadaşım, yemeklerimi bir sen beğeniyorsun” derdi. Evini toplamak, hayatını toparlamak ve sonrasında Dilan onun önceliğiydi.

Öğretici bir kişiydi. Öngörüsü çok kuvvetliydi. Aytaç Abla’ya göre kız çocukları okumalı, kendi ayakları üzerinde durabilmeliydi. Onun için beni de destekledi.

Dokuz Eylül Üniversitesi İzmir Meslek Yüksek Okulu Muhasebe Bölümü’nde okurken bir dersimi veremediğim için mezun olamamıştım. Sonrasında af çıktığında, “Hemen gidip dersini veriyorsun” deyip beni teşvik etti. Öğrenim harcımı da o halletmişti. Dersimi verdim ve mezun oldum.

O dönemler İzmir’in yerel televizyon kanallarında çok fazla ekonomi programı yoktu. Ege Bölgesi Sanayi Odası’nda çalıştığı sıra Kanal 1 Televizyonu’nda ekonomi programı yapıyordu. Yoğun bir çalışma temposu vardı. O zaman Dilan ufaktı. Anne ve babası işteyken okul dönüşü yukarıya çıkar, bize gelir, bizde kalırdı.

Aytaç Abla’nın hastalığını öğrendiğimizde, ilk ameliyatında gü-

lup geçmiştik. “Geçecek, önemli bir şey değil” diyorduk. Onu zorlu günlerin beklediğini nereden bilecektik?

Aytaç Abla ailemden biri gibiydi. Onu kaybettiğimizde duyduğum acıyı sevdiklerimi kaybettiğimde de yaşadım.

Dilan annesini kaybettiğinde dokuz yaşındaydı. Aytaç Abla vefat ettiği gün çok yağmurlu bir gündü ve Macit Abi onun evde kalmasını istememişti. O gün Dilan’ı alıp Teleferik Aile ay Bahçesi’ne götürmüştüm. Onun orada bulunmasını istememiştim. Ona bunu nasıl izah edeceğimi de bilemedim.

Dilan’la okuduğu dönemlerde sıkı bağımız vardı. Sonrasında ara ara telefonla ulaşmaya ve yazışmaya başladık. Ben yer değiştirdim. Zaman zaman Aytaç Abla’nın vefatının yıldönümlerinde karşılaştık. Daha sonra sanırım o bağları da herhalde kuvvetli tutmayı başaramadık. En son annemin cenazesinde karşılaşmıştık.

Aytaç Abla ve ailesi çok değerli insanlar. Onların hayat çizgi-lerinde bir iz bırakabildiysem ne mutlu bana. Yıllar geçip gidiyor, özlemler giderek artıyor. “Aytaç” dendiği zaman yüreğimde ince bir sızı bırakıyor.

İzmir ekonomi basınının “Aytaç Abla”sı

Serkan Aksüyek

Gazetecilik serüvenine başladığımız 1990’lı yıllarda, İzmir’in basını da iş dünyası da bugünkünden çok daha renkliydi.

Tam dört yerel televizyon kanalı olan ve bu televizyonların tümünü yaşatmayı başaran İzmir’de, gazeteciler arasında kıyasıya rekabet yaşanırdı. Basının haber yaptığı bir sorunun çözümsüz kaldığına hemen hemen tanık olunmazdı.

Benzer bir durum iş dünyası için de geçerliydi. İzmir sanayisinin kalbi konumunda olan Ege Bölgesi Sanayi Odası’nın meclis toplantıları müthiş renkli ve keyifli geçer, bu meclisleri izleyen bir gazeteci en az beş manşet konusu ile dönebilirdi.

Ege Bölgesi Sanayi Odası Basın Müşaviri [O yıllarda unvan bu şekildeydi. Şimdilerde bu unvanı sadece Ege İhracatçı Birlikleri’nde Murat Demircan kardeşim kullanıyor :)] Aytaç Sefiloğlu ile Ege TV’de görev aldığım 1997-2000 yılları arasında tanıştım ilk kez...

EBSO Yönetim Kurulu Başkanı rahmetli Kani Aydoğdu, her pazartesi yayınlanan “Kritik” adlı açık oturum programına, hafta içi her gece hazırlayıp sunduğum “Son Saat” programına sıklıkla konuk olur ya da telefonla bağlanırdı. Kendisi de siyasi parti il başkanlığı olduğu için, ekonomide yaşanan sorunları, sanayicilerin ve iş âleminin beklentilerini en köşeli ve eleştirel şekilde dile getirirdi.

Cep telefonlarının yeni yeni kullanılmaya başlandığı o yıllarda, EBSO’dan beklediğimiz bir görüş ya da randevu talebini ilk Aytaç Abla ile paylaştık. Bize en kısa sürede dönüş yapan, göndereceği görüş ya da bilginin mantıksal çerçevesini bilgi notu olarak hızlıca hazırlayan Aytaç Abla’nın, “Faksı geçiyorum, geç makine başına” demesi, bizler için de çok önemli bir konfor yaratır, zamanımızı daha verimli kullanmamızı sağlardı.

Bugün tüm bilgilere saniyeler içinde ulaşabilenler, bu yazdıklarımın ne kadar kritik önem taşıdığını anlamakta zorlanabilirler. Yaşadığımız zorluğun derecesini düşürenler, kurumlarda görevli basın

müşavirleri olurdu. Aytaç Abla da onların en özgün örneklerinden birisiydi.

Sinsi bir hastalığın pençesinde olduğunu biliyor, EBSO'ya geliş gidişlerinin azaldığını, zorlu bir tedavi süreci yaşamakta olduğunu duyuyor, üzülyorduk...

Aramızdan ayrıldığı 2000 yılından sonra EBSO, güzel bir kadirşinaslık örneği göstererek basın yarışmalarına Aytaç Abla'nın adını verdi. Bendeniz de o yarışmalarda üç kez ödül kazanma şansı buldum.

Ne mutlu ki Sefiloğlu ailesi ile iletişimim, aradan 25 yıldan fazla süre geçtikten sonra bu kez yazarı olduğum Dokuz Eylül Gazetesi'nde ve Macit Sefiloğlu ağabeyim ile devam ediyor.

Aytaç Abla'ya Tanrı'dan rahmet diliyorum.

Işıklar içinde uyusun...

Her günümüz birlikte geçti

Seyhan Parla

Canım arkadaşım! o kadar çok şey paylaştık ki, acı, tatlı bir çok anı. Aytaççığimla tanışmamız onunla yaşadığım en güzel anım.

Ortaokul birinci ya da ikinci sınıf öğrencisiyim. Adapazarı'nda İstasyon Caddesi'nde bahçe içinde iki katlı, dört daireli bir lojmanda oturuyoruz.

O zamanlar Adapazarı nüfusu az, herkesin birbirini tanıdığı, en azından göz aşinası olduğu küçük bir şehir. Bir gün okuldan gelirken benim yaşlarımda bir kızla karşılaştım. Daha önce hiç görmemiştim.

Üzerinde o zaman yeni yeni moda olan yün örme bir panço var. Çok şık, kırmızı ve lacivert renklerde. Çok hoşuma gitti.

Nasıl hayran baktıysam, bakışımdan rahatsız olacak ki burnunu yukarı doğru kaldırıp kafasını sertçe ters tarafa çevirdi. Bayağı bozuldum, üzüldüm. Aaa, sonra bir baktım, bizim lojman bahçesinin diğer kapısından girdi.

Bir akşam önce babam işten gelince yeni bir iş arkadaşının tayin olduğunu, bizim lojmandaki daireye taşınacaklarını söylemişti. Yani bu kız bizim lojman komşumuz, babamın iş arkadaşının kızıydı.

Ertesi gün okula gittim. Baktım ki bu kız bizim sınıfa kaydolmuş. Tanışmamız hoş olmamıştı, ama sonrasında çok iyi bir arkadaş ve komşu olmuştuk.

Onlar taşınana kadar her günümüz birlikte geçti. Arkadaş grubumuz lise döneminde genişledi.

Dokuz kız “Cici kızlar” grubu olarak tanınıyorduk. Birçok anı paylaştık.

Canım arkadaşım, ışıklarda uyusun inşallah...

Aytaç Ablamız

Sinan Doğan

Sevgili Hüseyin Abi, Aytaç Abla'nın anısına hazırlanmış şu an sayfalarını çevirdiğiniz kitap için benden bir yazı istediğinde şaşır-mıştım açıkçası. Benim Aytaç Abla ile ne birlikte habere gitmişliğim vardı ne de uzun uzadıya yapılmış bir sohbetlerim. Düşündüm kendi kendime bir süre; “tanımak, arkadaş olmak, yoldaş olmak nedir?” diye. Sonra Aytaç Abla'yı çok ama çok yakından tanıdığımı anladım birden.

Her şeyden önce onu gerçekten tanıdım. Devrimci öğrenci hareketi üyesi olmamdan dolayı kovulduğum Ege Üniversitesi İletişim Fakültesi'ne iki yıl sonra çıkan afla yeniden dönmüştüm. Bir yandan okula yeniden uyup sağlamaya çalışırken, diğer taraftan iş bakıyordum. Okul arkadaşlarımın desteği ile Dünya Gazetesi'nde ekonomi muhabirliğine başladım. Toplantılar için Ege Bölgesi Sanayi Oda-sı'na gittiğim zaman Aytaç Abla ile tanıştım. Birkaç defa da özel haber yapmak için odasına gitmişim. Daha acemi bir muhabir olmama rağmen beni ilgiyle dinlediğini, sorularıma yanıt verip beni doğru kişilere yönlendirmek için elinden geleni yaptığını hatırlıyorum.

Sonra meslek büyüklerim Serap Zeybek, Macit Sefiloğlu, Ali Ekber Yıldırım, Hüsniye Acun, Şirin Yörük, Reşat Yörük ile Aytaç Abla'nın “has” öğrencisi sevgili dostum Nihat Delibaşı'dan Aytaç Sefiloğlu'nun gazetecilik hevesini, insancıl yüreğini, başarılarını dinleme imkânı buldum.

Aramızdan ayrıldığında askerdeydim. Sonra her yıl mezarının başında yaptığımız anma törenlerinde göğsümüze takılı tebessüm dolu fotoğrafı, Ege Bölgesi Sanayi Odası'nın anısına düzenlediği yarışmalarda onun huzuruna çıkışımız ile bizimle beraber yaşamaya devam etti Aytaç Abla.

Ama en çok da mesleğimizi yaparken içimizde yaşıyordu Aytaç Ablamız. Nerede olursak olalım, ne yaparsak yapalım yanı başımızda duran gazeteci ablamız. Haber yazarken, basın danışmanlığı ya-

parken ona layık olmaya çalıştığımı, onun izlerine basarak yürüdüğümü düşünüp, hissettim.

Bazı insanlar “yokluklarıyla” bile yaşarlar kalbimizde, beynimizde. Aytaç Abla yaşasaydı İzmir basını, ekonomi muhabirliği çok daha güzel, daha iyi olurdu. Bundan eminim. Sönmüş yıldızların ışığı gibi bazı insanların yokluğu bile gecemizi aydınlatmaya kâfi değil midir?

Turgut Uyar, “Sonrası Kalır” şiirinde, “Ne kalır benden geriye/ Benden sonrası kalır/Asıl bu kalır...” diyor ya, evet, hayat akıp giderken, hepimizden bir iz kalır geriye. Gazeteci Aytaç Sefiloğlu’ndan da geriye “Aytaç Ablamız” kalır.

“Aytaç Abla”

Sirel Ekşi

Emekli olalı 25 yıl olmuş. Biliyorum artık her şey çok farklı. Gazeteler, gazeteciler, okuyucular. Bizim kuşağımız okumayı gazeteden sökmüştü. Günümüzde basılı gazeteyi eline almamış, hatta görmemiş çocuklar, gençler var. Hal böyle olunca anılarımız, anlatacaklarımız tarih dersi gibi gelebilir.

Aytaç Sefiloğlu ile aynı dönemde gazetecilik yaptık. Aynı gazete de hiç çalışma fırsatımız olmadı. Kulvarlarımız da farklıydı. O ekonomi, ben kültür sanat.

Ustam Orhan İlhan, “gazetecilik, okulunu da bitirsen usta çırak ilişkisidir” derdi. Mesleğin kurallarını, etik değerlerini, çalıştığımız kurumların geleneklerini ustalardan öğrendik ve onlardan el aldık.

O dönemde farklı gazetelerdeki arkadaşlar birbirimizi okurduk. Beğenilen haberleri tebrik eder, varsa eleştirilerimizi söyler, bu yolla birbirimizi de eğitirdik.

Aytaç, ustalık görevini en iyi yapanlarımızdandı. Kırmadan, incitmeden, kıskanmadan paylaşırdı. Onu hep dik duruşu, doğrunun peşinden bıkip usanmadan gitmesi, olaylara ve kişilere tarafsız ve yargısız yaklaşmasıyla hatırlıyorum. Haberinin konusunu en ince detayına kadar anlar ve kusursuz anlatırdı. Bir olayı Aytaç yazdıysa doğruluğu kesindi. İnandığı ve eksiksiz uyguladığı meslek ilkelerini basın müşavirliği döneminde gençlerle paylaştı. Bir anlamda ekolünü yarattı. Meslekten olanlar bilir. “Abla” bir kadın gazetecinin göğsüne takabileceği en anlamlı liyakat madalyasıdır. Aytaç bu madalyayı gururla taşıdı ve taşıyor.

Koca yürekli minik dev

Şirin Yörük

Aytaç'ı anlatabilmek için çok sıfat kullanmak gerekir. Güteryüz-lü olması ile başlamak isterim. Etrafına neşe ve ışık saçan bir mizacı vardı. Mesleki yeteneklerinden ve hasletlerinden önce bence onun insani yönüne vurgu yapmakta yarar var. Aytaç her şeyden önce her-kese karşı çok merhametli olması ve adeta bir iyilik meleği gibi dav-ranmasıyla hatıralarımıza kazındı.

Onu ilk kez 1991 yılında tanıdım. Yeni Asır'daki geniş yan-kı uyandıran haberlerini zaten Ticaret Gazetesi'nde çalışan çiçeği burnunda bir ekonomi muhabiri olarak yakından takip ediyordum. Aytaç ile karşılaşmam TEBA'nın bir fabrika gezisinde oldu. Teo-man Baygan'ın Gaziemir'deki fabrikada yapacağı basın toplantısın-dan önce şirketin basın bürosuna gittiğimde onu ilk kez gördüm. Hamileliğinin son aylarındaydı. Boyu ortalamanın biraz altındaydı. Neşeli hali, şakalaşmaları ile onu kendime çok yakın buldum. Yeni Asır'da çalışanlar genelde havalı olurdu ve üstten bakarlardı ama onda kesinlikle öyle bir hal yoktu.

Sonraki yıllarda Aytaç Ege Bölgesi Sanayi Odası'nda basın da-nışmanı olarak çalışmaya başladı ve meclis toplantılarını ve basın toplantılarını takip nedeniyle onunla daha sık görüşmeye başladık.

Aytaç ve Macit, bugün İzmir Ekonomi Üniversitesi'nin bulundu-ğu Grand Plaza Oteli'ne yakın bir yerde oturuyorlardı. Biz de Balço-va'da olduğumuz için sık sık görüşmeye, ev ziyaretlerinde bir araya gelmeye başladık.

Oğlumuz Kerem 1998 yılında doğduğunda Aytaç sık sık evimize gelip çocuk büyütmeyle ilgili deneyimlerini paylaştı, tavsiyelerde bulundu. Onun “Keroş” diye Kerem'i sevmesini hiç unutamam. Ke-roş adı Aytaç'tan bize yadigar kaldı.

Kerem'in doğumundan önce Dünya Gazetesi'nde çalışıyordum ve doğumdan sonra çocuğumuzu bir süre kendim büyütme niyeti-yile gazeteden ayrıldım. Bu süreçte Aytaç'la çok sık görüştük. Onun

kötü hastalık tanısı alması da bu dönemlere denk geliyordu. Her fırsatta Kerem'i alıp Aytaç'ın yanına koştum. Biricik kızları Dilan o zamanlar 7-8 yaşlarındaydı ve ilkokula yeni başlamış bir çocuk olarak Aytaç'ın ilgisine çok muhtaçtı. Aytaç hastalık nedeniyle Dilan'a yeterince yardım edemediği için çok üzülüyordu.

Vefat ettiğinde ben ikinci çocuğumuza hamileydim. Vefatından önce bu müjdeli haberi ona verebilmişim. Bizim çocuk sahibi olmak için gösterdiğimiz çabaları yakından biliyordu. Çok sevindiğini dün gibi hatırlıyorum.

Aytaç mesleğinde zirveleri yaşamış; çok başarılı olmasının yanı sıra mesleki etik değerlere sıkı sıkıya bağlı bir gazeteciydi. Ama Aytaç benim için iyi bir meslektaş olmasının yanı sıra çok iyi bir dost; merhametli, düşünceli, esprili bir iyilik meleşiydi.

Her zaman kalbimin en müstesna yerinde olacak. Işıklarda uyu-sun!

Aytaç...

Şule Talu

“Aytaç” deyince aklıma, onun gülümseyen gözleri ve ılık saçan yüzü geliyor.

Aytaç’la aynı dönemde aynı gazetede çalışmadık, ancak ben İzmir’den ayrılmadan önce birlikte gittiğimiz işlerde mesleki titizliğini, paylaşımcı ve pozitif yaklaşımını çok iyi hatırlıyorum.

Aytaç, erken veda etti ama, arkasında adının anlamı gibi “ay parlaklığında görkemli taç”ı bıraktı. Huzurla uyusun güzel arkadaşım.

İnsan ancak sevgi ile yaşar

Tolga Albay

Yirmi beş yıl olmuş aramızdan ayrılalı. Bunca yıldır onu tanıyan tanımayan onlarca insan her ölüm yıldönümünde kabrinin başına gidiyor, anılarını anlatıyor, özlemini dile getiriyor.

İnsan, öldükten yirmi beş yıl sonra annesini babasını anmayı bile unutabiliyor.

Neden unutulamıyor, neden kopamıyor bu insanlar ondan, onunla yaşadığı anılardan?

Bir insan yaşarken ne yapmalı ki on yıl geçse de özlemi dünkü gibi hissedilse?

Böyle sorular soruyordum kendime. Cevaplar arıyordum.

Ben niye gidiyordum öyleyse Aytaç Sefiloğlu’nu anma buluşmalarına?

Öyle ya, tanışıklığımız fazla değildi aslında onunla.

Bu sorunun yanıtını ararken üniversite yıllarıma gittim. Hayata tutunmak için çabaladığım yıllar. Yaşım 19, 20. Anne kucağından inip başka bir kentte yalnız yaşamaya alışmak. Okulla birlikte iş hayatına atılmak. Gazeteciliğin sert rekabet koşullarına alışabilmek. Her gün “dayanamayacağım, bugün bırakıyorum” duygusuyla işe gitmek.

O kahverengi günlerde şefkatle parıldayan bir yüzdü Aytaç Abla, samimi ama kederli gülümsemesini unutamıyorum.

İşi öyle gerektirdiği için değil, insan sevgisiyle dolu olduğu için bir abla gibi ilgileniyordu genç gazetecilerle. Karşısına oturup gazetecilikle ve hayatla ilgili öğütler, tavsiyeler verdiğini hatırlıyorum. Bunu yapan çok insanla karşılaşmadım.

Dahil olmaya çalıştığım ama epey zorlandığım bu camiada belki de Aytaç Sefiloğlu’nun yüreklendirmesi, öğütleri ve şefkatiyle tutundum. Aradan 27 yıl geçti. Onunla tanışmasaydım bugün çok farklı bir hayat yaşıyor olabilirdim diye düşünüyorum.

Düşünsenize yeni tanıştığınız bir üniversite öğrencisinin hayatını bu

denli değiştiren bir insanın yıllardır tanıdığı insanların hayatlarına yaptığı etkileri...

Cevabı da buluyorum böylelikle.

Bakışıyla, şefkatiyle, ilgisiyle, sevgisiyle dokunduğu her insanın hayatına bir iz bırakmayı başarabilmiş büyük bir insan o.

25 yıl geçmiş unutulmamış,çünkü herkesin bu sevgiyi hayatta tutmak için bir nedeni var.

Tolstoy'un sorduğu “İnsan ne ile yaşar?” sorusuna verilebilecek en doğru cevap bence “İnsan ancak sevgi ile yaşar” olmalı. Ne mutlu sevgisiyle ölümsüz olana.

Ödüllerimden tanışmışlığım la selamlıyorum

Tuğçe Doğaneli Kamacı

Lacivert takım elbiseli bir binaya giriyorum, güvenlik üçüncü kata yönlendiriyor. Karşımda ”Aytaç Sefiloğlu basın odası.”

İçeride deneyimli isimler gençlere yol gösteriyor. Günün manşetleri değerlendiriliyor, röportaj önerileri, haber kaynakları havada uçuşuyor. Bir yanda özel haberi yetiştirmek için klavye dövenler diğ er yanda az sonra girilecek meclis toplantısının gündemini öğrenmeye çalışanlar...

Oda yılın her günü yoğun, yeni gelişmeler eski kalemlerle, yılanmış sorunlar gençlerle masaya yatırılıyor. Aytaç Sefiloğlu Basın Odası, çaylaklar için kültür merkezi görevi görüyor derken Nisan hazırlıkları başlıyor.

“Aytaç Sefiloğlu Gazetecilik Yarışması” duyurulunca meslek büyüğümüz sevgili Hüseyin Erciyas hepimizi yüreklendiriyor, çalışmalarımızın takipçisi, yarışmaya mutlaka katılmamızı tembihliyor. Değerli eşi, meslek büyüğümüz Saadet Erciyas da Aytaç Sefiloğlu’nun ilkeli gazeteciliğini, örnek kişiliğini anlatıyor, yarışmanın İzmirli gazetecilerin Aytaç Ablası’nın anısını yaşatmak için güzel bir organizasyon olduğunun altını çiziyor.

Bu motivasyonla hiç görmediğim meslek büyüğüm, benim de “Aytaç Ablam” oluyor. Yarışmalara katılıp üç ödül kaldırıyorum Aytaç Abla anısına. Her seferinde Erciyas çiftinin eli omzumda.

Ege Bölgesi Sanayi Odası’nda basın danışmanlığı görevini yürüten Özlem Balcı, Mehmet Ali Sütü, Nihat Delibaşı ve Kadir Kemaloğlu oda ve gazeteciler arasında mükemmel bir köprü kuruyor. Onlar da her zaman yanımızda.

Narlıdere’ye her gidişimde odasından, anısından, ilkelerinden, ödülleri mden tanışmışlığım la selam veriyorum “Gazeteci Aytaç Sefiloğlu Parkı” tabelasında gülen yüze.

Rahmetle, saygıyla...

Kalbi güzel, iyi gazeteci bir ‘Aytaç’ vardı...

Ünal Ersözlü

Zaman dediğin nedir ki? Buhar olup havaya karışan, göz açıp kapayana dek geçen bir serap...

Ve işte tam yirmi beş yıl olmuş Aytaç Sefiloğlu’nu kaybedeli.

Ama o gülümseyen silueti, capcanlı hatıralarımızda duruyor. İlk günkü gibi. O gülüşü, o ince zekâsı, o samimi dostluğu... Hâlâ kulaklarımda sesi, hâlâ yüreğimde izi...

Gazetecilik mesleği bizleri bir araya getirdiği günden beri Aytaç’la hep yan yanaydık. O, Yeni Asır’a Ticaret Gazetesi’nden gelmiş, ekonomi muhabirliğine damgasını vurmaya başlamış bir isimdi. Ben ise siyasetten ekonomiye, her konuya merakla dalan bir muhabirdim. Ama ne zaman yorulsam ne zaman durup bir nefes almak istesem, bilirdim ki Aytaç hep oradaydı. O minik yeşil alanda, Swiss Otel’e giden yolda, hayatın her halini konuşurduk biz. Sadece meslektaş değil, birbirimizin dert ortağı, sığınağı, omuz omuza yük taşıyan dostlarıydık.

Yeni Asır’da geçirdiğimiz yıllar unutulur mu? Gazetenin koridorlarında yankılanan kahkahalar, haber peşinde koşarken yaşadığımız heyecanlar, yazı işleri masalarında dökülen alın teri...

Aytaç, sadece iyi bir gazeteci değil, aynı zamanda gazeteciliğin ruhunu kalbinde taşıyan bir insandı. Herkesin sevdiği, güvendiği, gözünü kırpmadan inanabileceği bir dosttu. Haber peşinden koşarken bile gönlü hep dostlukla, hep dayanışmayla doluydu.

Yine mesleğimizden sevgili dostumuz Macit ile 1987 yılında evlenmişti. İki iyi gazeteci, sevgi ve dostlukla bezedikleri güzel bir yuva kurmuşlardı. Zaten tam o yıllarda ikimiz de birbirinin ardı sıra Yeni Asır’da çalışmaya başlamıştık.

Özellikle Yeni Asır’da Sevgili Aytaç’ın, usta muhabir Tayfun Sinan Ağabeyimiz ile olan tatlı atışmalarını unutamam. Tayfun Sinan’ın öğle saatlerinde haber servisine gelişi, “Açım açım... Hani benim Aytaç’ım?” diye neşeli seslenişi hâlâ kulaklarımda yankılanıyor.

Sevgili Aytaç, ruhu şad olsun rahmetli Tayfun Sinan'ın bu şakasına çok gülerdi, biz gülerdik, gazetenin duvarları bile çatlamasına ramak kalmış bir kahkaha tufanına tanıklık ederdi. O anlar o kadar gerçek, o kadar sıcaktı ki, şimdi bile düşününce bu hatıra hep içimi titretir. Aytaç, sadece gazetecilik değil, insanlık adına da bir okul gibiydi.

Haber yaparken dürüstlüğü elden bırakmaz, gerçeği eğip bükmeden yazar, şeffaflığından asla ödün vermezdi. Yazıları kadar karakteri de duru ve netti. O kadar çok ki ondan öğrendiklerimiz... O kadar çok ki, ondan sonra eksikliğini hissettiklerimiz...

1989'da ben Yeni Asır'dan ayrılıp muhabirlik hayatımda İstanbul ile yeni bir sayfa açmaya hazırlanırken, o dönem yeni seçilen İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Yüksel Çakmur tarafından TANSAS Genel Müdürlüğü'ne getirilen Sevgili Dostum, Değerli Ağabeyim Ahmet Piriştina aradı. Benim kendisiyle çalışmamı istedi ve böylece İstanbul'a gitmekten son anda vazgeçerek Tansaş'ta Basın Halkla İlişkiler Direktörlüğü görevini üstlendim.

Aytaç gazeteciliğe devam etti, bizim dostluğumuz ise her zaman aynı sıcaklıkta sürdü.

Ahmet Piriştina Tansaş Genel Müdürlüğü görevinde 1,5 yıl kaldı. Kendine ait dönemin getirdiği nedenlerle görevinden istifa etti. O süreçte kimse, onun ilerleyen yıllarda önce milletvekili, sonra İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı olacağını bilmiyordu. Ben de doğal olarak onunla birlikte aynı anda istifa ederek görevimden ayrıldım.

Bu süreçten sonra tekrar Yeni Asır'a döndüm ve Aytaç ile yine yan yana çalışmaya başladık. Sevgili Filiz Çiçek de bizimle birliktiydi, uzun yıllar başarıyla Tüketici Köşesi'ni hazırladı. Ben de uzun bir süre ekonomi muhabirliği yaptım. O dönemde ekonomi servisi-mizin başında, mesleğine tutkuyla bağlı, usta gazeteci Erdal Bilaller vardı.

Erdal Ağabeyimizi de saygıyla anıyorum. Mesleğini iyi yapan, disiplinli ve biraz da sert bir yöneticiydi. Sayfalar geciktiğinde servisin girişinden hepimize "Haydi, Le Monde mu yapıyorsunuz?" diye bağırırdı. Ama aslında çok iyi kalpli bir insandı.

Aytaç ile o dönemde omuz omuza çok iyi bir gazetecilik yaptık.

Birbirimizi atlatmaya çalışmaz, aksine haberlerimizi daha güçlü hâle getirmek için birbirimize destek olurduk. Haberlerimiz birinci sayfada büyüdüğünde birlikte sevinir, başarıımızı paylaşırdık. Erdal Bilaller İstanbul'a geçince ekonomi müdürlüğü bana kaldı.

Sevgili Aytaç'ın bu görevi üstlenmesini çok istiyordum ama o muhabirliği o kadar çok seviyordu ki, masa başı bir iş ona göre değildi. Hiç istemedi ve kabul etmedi.

Sonra aramıza zarıflığı, iyi gazeteciliği, iyi kalbiyle Sevgili Yücel Elidemir de katıldı ve dostluğumuz, gazetecilik heyecanımız hep birlikte artarak devam etti.

Ben bir süre sonra Yeni Asır'da yazı işleri müdürlüğü görevini üstlendim. Aytaç aynı heyecanla gazeteciliğine devam ediyor, artık ekonomi sayfalarını da yapıyordu. Bu dönem yine Aytaç ile dayanışma içinde, hep daha da güçlenen bir dostlukla geçti.

Benim kafamda ayrılmak, ama yine gazeteye dışardan röportajlar ve yazılar kaleme alarak serbest çalışmakla ilgili bir plan vardı. Bir süre sonra bu planı hayata geçirdim. Gazeteden mutabakatla, dostlukla ayrıldım. Bir danışmanlık ajansı kurdum. Hilton'un yanındaki iş merkezinde küçük bir ofisim vardı. Yeni Asır'a dışardan haftalık röportajlar hazırlıyordum, ayrıca yazılar kaleme alıyordum. Aytaç ile bu dönemde de dostluğumuz aynı sevgiyle devam etti. Benim ofisimin sürekli onur misafiri Aytaç'tı. Yine birbirimize danışmayı, dayanışmayı sürdürüyorduk. Aytaç'tan her zaman yeni bir şeyler öğrenirdim. Haberlerin perde gerisini iyi görür, haber üzerine iyi analiz yapardı. Bu sahici analizler, dostları için öğretici olurdu.

Barış Selçuk ile de özel bir dostluğumuz vardı. Onun esprileri, neşesi, hepimizi güldürür, gazeteciliğe olan tutkusu bizler için bir güzellik oluşturunurdu.

Bazen ben, Aytaç, Barış bir araya gelir, kahkahalar içinde sohbet ederdik.

Barış, bana Yeni Asır'da yaptığım haftalık röportajlar nedeniyle "Ünal Çölaşan" diye takılırdı, Emin Çölaşan'a benzeterek mavra yapardı. Aytaç bu şakaya çok gülerdi. Ne yazık ki Barış da sonsuz-

lukta... Ruhu şad olsun. O da çok güzel yürekli bir insan, özel bir gazeteciydi.

Bizim Aytaç ile anılarımız ve hayatlarımız yenilikler açısından hep birlikte şekillendi sanki. Örneğin ben ofisimi İstanbul'a taşıma kararı aldım ve taşındım. Yeni Asır'a yazı serüvenimi İstanbul'dan da sürdürdüm. Ben İzmir'den ayrıldıktan kısa bir süre sonra Aytaç da Yeni Asır'dan ayrılarak (1994'te) Ege Bölgesi Sanayi Odası'nda basın müşaviri oldu. Ama meslekten hiç kopmadı. O güneş gibi parlayan kalemile, gazeteciliği hiç bırakmadı, televizyonlarda, yazılarında şeffaflığını ve cesaretini korudu.

O yıllarda da Aytaç ile hep görüştük. Uzun telefon seanslarımız olurdu.

Ne var ki kaderin gaddar bir oyunu vardı... Aytaç 1998'de rahatsızlandı. Ve 17 Nisan 2000'de, ardında sayısız keşke bırakarak gitti...

O gün bugündür içimde hep büyüyen bir eksiklik vardır. Yüreğime kazınan bir dostluğun anısı, meslektaş olarak duyduğum gurur, Aytaç'ın geride bıraktığı anıların tatlı burukluğu... Aytaç'ı düşününce, aklıma hep Metin Altıok'un "Evde Yoklar" adlı şiirinin şu dize-leri gelir:

"Durmadan avuçlarım terliyor,
İniliyor ardımdan
Girdiğim çıktığım kapılar.
Trenim gecikmeli, yüreğim bungun,
Bir bir uzaklaşıyor sevdiğim insanlar.
Ne zaman bir dosta gitsem,
Evde yoklar."

Aytaç Sefiloğlu'nu sevgiyle, saygıyla anıyor, ruhunun huzur bulmasını diliyorum.

Onu hep seveceğiz...
Onu hep yaşatacağız...

İşte vefa

Yaşar Eyice

Biliyordum, ama aranacağımı düşünmemiştim. Sevgili Saadet - Hüseyin Erciyas çiftinin, ‘Bu Kalp Seni Unutur mu?’ adlı kitabı, Aytaç Sefiloğlu’nun 25’inci yıl anma törenine yetiştirmek için kollarını sıvadıklarını.

Erciyas çifti, Ege Bölgesi Sanayi Odası (EBSO) Basın Müşaviri, gazeteci Aytaç Sefiloğlu yaşama veda edişinin 25. yıldönümü için büyük emek ve özveriyle, adeta gündüzlerini gecelerine katarak hazırladıkları “emek mahsülü” kitap için aradıklarında, “Ağabey, sen de Aytaç Abla ile çalışmıştın, anıların vardır” dediklerinde, “İşte vefa!” dedim. Zaten İzmir’de “vefa” denilince nedense çok az isim geliyor aklıma... Hep ne deriz? “Bu vefa İstanbul’un semti Vefa değil!”

“Yine atlatmışım!”

Kibar meslektaşım Hüseyin Erciyas’ın önerisi, bana hep “ağabey” diyen Aytaç Sefiloğlu’nun “Ağabey, seninle özel bir konuyu görüşebilir miyim?” dediği anı anımsattı.

“Tabii” derken, aklıma çalışma ortamı ile ilgili bir sorununu paylaşacağını düşündüm. Ama gözle görülür ve hissedilir bir olumsuzluk dikkatimi çekmemişti, duymamıştım da...

Gerek gazetenin, gerekse birçok çalışanına göre meslektaşlarımda içinde daha kıdemli olduğum için sorunlarını paylaşanlar oluyordu. Bu arada şunu söylemek istiyorum; o yıllarda, büyük bir atılım içinde olan, 8 bin tirajdan 210 bin net satışa çıkan, Türkiye’nin en büyük bölge gazetemizde, “hataya” kesinlikle “af” yoktu. Hata yapan, gazete ile ilişkisini kesmek zorunda kalıyordu.

Aytaç Sefiloğlu, ıslıl ıslıl, çalışkan, dürüst, oturmasını, kalkmasını bilen, kalemi güzel, dur durak bilmeyen ve herkes tarafından sevilmenin yanı sıra takdir edilen bir gencimizdi. Yaptığı haberi ertesi sabah okuyarak gözden geçirirken, “Yine atlatmışım!” diye çevresine gülerek moral veriyordu. Peki benimle ne görüşecekti?

“Aramızda kalsın!”

“Ağabey aramızda kalsın, beni EBSO’ya ‘basın danışmanı’ olarak almak istiyorlar. Birkaç aday varmış, içlerinden beni seçmişler. Bana teklif geldi, sen ne diyorsun?” dedi. Aklıma 1965’den bu yana tanıdığım teknik servisten Remzi Göçmen ile Ali Günaydın geldi. “Biz bu işe girdik, bu işten emekli oluruz” diyorlardı, çektiğimiz görüntüleri önce klişe, sonraları renk ayrımlarını yapırlarken...

Ama ben “Bizim kıza sahip çık!” diyen Sökeli akrabalarını anımsadım. “Bu fırsat kaçmaz!” dedim. Bu kez ben Sevgili Aytaç’a “Bu söylediklerim aramızda kalsın!” demekten kendimi alamadım. “Aşk olsun ağabey!” derken, ağızından çıkan “Bu fırsat kaçmaz!” sözü benim 30 yılımı verdiğim bu gazetede işimin sonu olabilirdi.

Biliyordum; sevilen ve sayılan Aytaç Sefiloğlu gibi isimlerin, başka rakip gazetelere gitmeleri o zaman başımızda olan Aydın Bilgin tarafından kesinlikle olumlu görülmez ve önü bir şekilde alınırdı. Ama “Yerim sağlam!” gibi acayip fikre saplandığı için, işini savsaklayana ya da haberini başkasıyla paylaştığı anlaşılan, hiç ummadığı bir anda “Güle güle” deniliyordu. Örnekleri çok.

Şunu da söyleyeyim: Bizim mesleğimizde “kovulmak!” çoğu zaman görülen ve “şeref madalyası” sayılan bir olaydır, bazılarımız için... Ama hiç kimseye de “kovuldun” denilmezdi, siyasilerde olduğu gibi, “İstifanı ver!” denilerek elinden alınırdı, ailesine ya da yakınlarına karşı mahcup duruma düşmemesi için... O meslektaşımız da, iş ararken, “Ayrıldım” diyerek kendine göre bir nedeni anlatırdı.

Benim çekincem, işimden olabileceğimdi! Aytaç Sefiloğlu da “çekincesini” şöyle anlatmıştı:

“Ağabey, EBSO seçimlerinde Yaşar Holding Selim Yaşar’ı başkan adayı gösterecekmiş. Yönetim değişirse, ben işsiz kalır mıyım?”

O günlerde gerek Yaşar Holding’in başındaki, kurucusu Selçuk Yaşar ile gerekse Avrupa’dan yeni gelmiş yedi sekiz dil bildiği belirtilen Selim Yaşar ile dostluklarımız çok iyiydi. Düşüncelerini bizimle paylaşmışlardı.

“Ben olmadım, oğlum olsun!” diyen duayen iş adamı Selçuk Yaşar’ın da oğlu Selim’in de böyle bir düşünceyi akıllarından geçirme-

yeceklerini, hatta mutlu olabileceklerini belirtmiştik.

Konunun bilinmeyen yönü, biz de farkında olmadan iki isim vermiştik EBSO yöneticilerine. İlk isim Aytaç Sefiloğlu'ydu. Bu nasıl olmuştu, anlatayım.

Üç yerel gazeteden “Kahve içmek ve kentin sorunlarını konuşmak için” yönetim birer kişiyi çağırmıştı. Gazetemden beni göndermişlerdi bu davete... “İzmir’in en çalışkan ve sevilen genç ekonomi muhabirlerinin adları sorulmuştu. Ben Aytaç Sefiloğlu’ndan sitayişle söz etmiş, “Gururumuz” demiş, atlatma haberlerinin ses getirdiğini söylemiştim.

Meğer bizim ağzımızı arıyorlarmış, sanayici öngörüsüyle. Karar alınmış, ama isim üzerinde bir anlaşmaya varılmamış. Bunları sonradan öğrendik.

Selam getirmiştim

Ben bölgeciydim... Yani gün boyu telefonla İzmir’in ilçelerinden tutun da Ege Bölgesi’nin en ücra köşesinde olanları her rakipten önce öğrenip, istihbarat edip, fotoğraflarıyla birlikte gazetemizde yayınlamaktı. Belirttiğim gibi; gerek yerel, gerekse ulusal tüm medya kuruluşlarından önce. Yoksa halim küldü! Önemli olaylarda ise ya ben ya da önce birlikte çalıştığım Kenan Sönmez ya da sonraları gazetenin en başına, en fazla yetki ile geçen Ender Coşkun’la...

Şu an anımsadım, onlardan önce de Faruk isminde Karadenizli bir gazeteci meslektaşımız vardı. O, “Ben aç kalamam!” diyerek işi bırakmış, sanıyorum öğretmenliği tercih etmişti.

Bir gün Söke’de bir olay olmuştu. “Yerinde ve zamanında” diyerek, olayı yerinde görmek ve okuyucularımıza duyurmak için Söke’ye gitmiştim. Yanıma yaklaşan ileri yaştan birisi, sık karşılaştığımız bir soruyu sordu: “Hangi gazetedenisin?”

Söyledim... “Aaa, orada bizim kızımız da var!” dedi. Aytaç Sefiloğlu’ndan söz etmişti. Ben de güzel sözler söylemiş, “Çok iyi arkadaşımız” deyip çalışkanlığını anlatarak meth etmiştim. “Bizim kıza sahip çık!” diyerek dileklerini belirtmişlerdi. Selamı götürmüş, “Senin ismin sayesinde işimizi çok rahat ve anında hallettik” demiştim. Anı ve güzellikler çok Aytaç Sefiloğlu için...

Gözümüzün önünde

Ne derler? Hayat, yaşadığın kadardır! Yaşamak, özgür olduğun kadardır! Özgürlük, mutlu olduğun kadardır! Mutluluk, gülümseyebildiğin kadardır!

Sevgili Aytaç Sefiloğlu da hep gülümseyen haliyle gözümüzün önünde duruyor. Bazen telaş içinde gelip, masasının üzerine çantasını ve notlarını bıraktığı anları anımsıyorum. “Tamam, yine manşetlik bir haberle gelmiş!” diye düşünüyordum karşıdan görüp.

Şunu da belirtiyim; o zamana kadar Aytaç Sefiloğlu’nun heyecanını hiç görmemiştim ekonomiye bakan muhabir arkadaşlarımdan. Genelde borsaya giderler ya da bir iş insanını ziyaret ederek haber çıkarmaya çalışırlardı. Oda yöneticileri ise kıdemli olduklarından artık işleri ile özleşmişler, “Yenilik nedir?” sorusunun yanıtını ise Aytaç Sefiloğlu gibi muhabirlerden öğreniyorlardı, soruları ve araştırmaları sonucunda....

Dostluk ve paylaşım dolu yılları yaşadık sevgili Aytaç Sefiloğlu ile... Yetenekli ve becerikli, işini seven, saygılı, doğru sözlü Aytaç Sefiloğlu yaşamında sadece dost edinen ender meslektaşlarımızdandı. Dostları saymakla bitmez.

Gerçekten de Saadet - Hüseyin Erciyas çiftinin tam on ikiden vurduğu gibi, bu kalp Aytaç’ı unutamaz. En büyük zevk ve keyif almak kendisiyle sohbet edebilmektir. Sanıyorum benim gibi çalışma arkadaşlarının hepsinde güzellikler içinde yaşadıkları mutlu anıları bulunuyordur. Düşünebiliyor musunuz, kaybedeli 25 yıl olmuş ama meslektaşlarının “Aytaç Ablâ”sının hatıralarını hâlâ yaşıyoruz.

Belirtildiği gibi; Aytaç Sefiloğlu yaşıyor olsaydı, gazetecilik etiği ve habercilik konularında genç arkadaşlarımıza çok önemli kazanımlar sağlayacak yapıdaydı. “Keşke bizden sonraki jenerasyon da Aytaç Ablâ’yı tanıyıp onunla çalışma imkânı bulsaydı” diyor sevenleri.

Doğrusunu arayıp bulandı sevgili Aytaç Sefiloğlu... Mesleğini korkmadan, çekinmeden yapıyor, kalemını satmıyordu. İlkeli bir emekçiydi. Ezberleri bozmuştu. Kadın muhabirlerin sesiydi. Emeğiyle, aklıyla, direnciyle vardı. Mücadeleyi, koşuşturmayı seviyordu. Kolaylıktan, ezbercilikten yana değildi.

Bir kahve içimi...

Yunus Bekir Yurdakul

Merhaba Sevgili Aytaç,

Ne zamandır aklımdaydı sana birkaç satır olsun yazmak ne ki hep “aklımda” dolaşıp durdu sözcükler de satırlara düşüp yola çıkamadılar. Ama bugün, bir fincan kahvenin hatırına eş oldu sözcüklerim, alıp beni de yıllar öncesine götürdüler.

1992’nin o sıcak Ağustos günlerinin ilkinde; daha manyetik kapıların, turnikelerin, röntgen cihazlarının, kart basıp geçmelerin olmadığı; gazetenin girişinde de insan sıcaklığının ve güvenin sarıp sarmaladığı bir çağda haber merkeziyle arkadaş yazı işlerinde karşılaştığımız ilk olarak.

Oysa 12 Eylül cehenneminin hemen öncesinde, kaç ay, kaç yıl birlikte adımlamışız Gazi Eğitim’in yollarını, bahçesini... Çok sonra bilecektim bunu. Gecikmiş bir dostluktan bizimki.

Ve ne çok söz etmiştik o yıllardan, nasıl olup da yollarımızın o günlerde kesişmediğinden, o bir daha ele geçmez yılların yoğun telaşından...

“Kahve? Sade? Ne iyi oldu hocam, ben de içmemiştim bugün sabah kahvemi... Bakalım neler birikmiş fincanda bu hafta...”

Haber merkezinin o geniş kadrosundaki saygın yerin de seslenmişti bana ilk gün, o içten gülümsemeyle “Hoş geldiniz!” derken.

Kimi dostlar vardır o geniş kadro içinde; “İyi ki...” dersiniz, “birlikte çalışıyoruz”. Hem neşe katar hayatınıza hem güç verir çalışmanıza hem dikkate alır daha iyiyi ararsınız hem sığınaktır onca kalabalıkta ve o yalnızlıkta... Dostların, meslektaşların, sevdiklerin için çok kısa yaşamında “Aytaç Abla” olmuşsan bundandır işte sevgili Aytaç!

Ezberlerimiz, yaygın yanlışlarımız, yazarken anlatırken, olup bi-

teni haberleştirirken bilmeden / farkında bile olmadan dūřtūğūmūz çukurlar... Hepsiyle el birliğıyle bař etmek için hazırladığım i yayın “Bizim Sayfa”nın ne meraklı ve heyecanlı okurlarından olduğunu yıllar var ki hep sevgiyle hatırlarım. Her yeni sayıyı, kimi başka dostlar gibi senin de titizlikle okuyacağını gōzetmek, daha bir ince eleyip sıkı dokumak başka ama tatlı bir yorgunluktan benim için.

Hatırlar mısın, bir ikindi ūstū Halit Kakın gelmiřti de Haber Mūdūrū Yūcel Arı’nın odasına; sen de katılınca o cořkulu karřıla-maya ben de kendimi Halit Abi’yle merhabalarımızı paylařırken bulmuřtum.

Yazı iřlerinde oluřturduėum alakgōnūllū kitaplığımızın da ya-kın arkadařlarından dın.

Bir dizi buluşma tasarlamıştım muhabir arkadaşlarımla haber dili ūzerine sohbet ereğıyle ve seninle başlamıştım nedense; ilgin, hep daha iyisini yapma isteğin, alışkanlığın, merakındı belki bunun ne-deni.

Sonra seninle tanıyıp dost olduklarım, başta sevgili Macit...

Sonra Ekonomi Muhabirleri Derneği’ndeki emeğin...

Sonra 1994, senin haber merkeziyle, benim yazı iřleriyle veda-lařmalarımız. Ne ki ya da bir haberde ya mesleki bir etkinlikte ya da adımlarken řu gūzelim kentin sokaklarını en beklendik yerde kar-řılařmalarımız... Ama en gūzeli EBSO’daki, sevgiyle kucakladıėın ciddiyetinle kocaman kıldıėın kūūk odanda içtiėimiz kahveler...

Her kahveye eřlik eden İzmir havası, dost haberler, meslek heye-canı, daha bir dolu řey... Varsa yoksa haber, memleketin hâli (Gūzel gūnlermiř sevgili Aytaç, bugūn her anını mumla aradıėımız!), bir de dostlardan gūlūmsemeler; kim nerede, ne yapıyor? Ne ki dedikodu fincan dıřıydı, o hatır yenilemelerimize dūřmedi hiç gōlgesi; dūř-mezdi, sevmezdin ki...

Mesleėine, sōzcūklerine senin gibi ūzenli sevgili arkadařım Sa-adet Erciyas, “Aytaç Abla için, siz de yazmak ister misiniz?” inceli-ėiyle seslenince ilk elden bunlar yansıdı iřte gōnlūnce ak kâėıdına sevgili Aytaç.

Ne memleketin hâlinde ne kimisi içeride meslektaşlardan ne

de anısı güzellere karışanlardan... Onlardan söz edip  zmek istemem seni.

Bir kahve yapıp (Evet, sade!) senin güzel hatırın için yudumlamak üzere koyuyorum řuracıĝa noktayı.

Zamanın silgi kullanmayı unuttuĝu kısa ancak yoĝun ve güzel dostluĝumuz için “ben sana teşekkür ederim.”

Aytaç Sefiloğlu meslek anıtıdır

Zehra Uğur

Aytaç Sefiloğlu, meslek anıtıdır benim açımdan. Ben ve benimle aynı dönem mesleğe başlayanların önünde ablalar ve abiler kervanı vardı. Onlar bizden biz onlardan farklıydık, hem iş yapışı ve anlayışı açısından hem de kişilikler açısından farklılıklar vardı. Onlar kendinden emin ve kurdukları ilişkiler dizininde daha rahat yol alırken, biz hem kendimize kendimizi ispat etmek hem çalıştığımız kurumlara bu işi yapabileceğimizi ispatlayarak, bu alanda kalma isteğimiz ve hem de önümüzdeki ablolara ve abilere kendimizi doğru ifade edebilme derindeydik. Ve bu nedenle de bazen daha uzun menzilli koşmalar ve yüksek çıtalarda kafa yararak atlamak gibi durum yaşıyorduk. Bir taraftan onların kanatları ile uçmak konforlu görünse de çok zaman onlarla içimizde yarışır haldeydik...

İşte bu süreçte mesleğimizin başlangıcında çok zaman bizim gurubumuz haklı ya da çok zaman haksız eleştirilerle karşılaştık. İşte tam da bu dönem ve duygular içinde Aytaç Sefiloğlu, birçok zorluğu aşmamızda bir trampfen oldu. Mesleki eleştirilerden çok kişisel eleştirilerin öne çıktığı bu durumda Aytaç, bana ve benimle aynı dönem ve hatta daha sonrasına da kanatlarını ve kalbini açtı. Bize meslek büyüklüğü, ablalığı yaptı demek çok yetersiz kalır. Adeta siper oldu bize.

Yeni Asır Gazetesi'nde Ekonomi Muhabiri olarak görev yaptığında, aynı dönem mesleğe başladığımız Filiz Çiçek onunla beraberdi ve onunla yol alıyordu. Bize göre Filiz çok şanslıydı bu nedenle. Çünkü Aytaç Sefiloğlu, hiç bir mesleki kıskançlığı olmayan yanında, önünde ve arkasında olan herkese çok şey katabilecek biri. Biz de farklı gazetelerde de olsak en sık başvurduğumuzdu Aytaç Sefiloğlu. Hem insan olarak hem gazeteci olarak son derece özgüvenli, paylaşımcıydı.

Güneş Gazetesi'n ekonomi muhabiri olarak çalıştığım yıllarda Çeşme Altinyunus'ta Tekstil sektörünün dev buluşması vardı. Sa-

bah saatlerinde biz gazetecileri Otele götürdüler. Açılış konuşmaları yapıldı ve Filiz Çiçek ve ben kalmaya karar verdik. Diğer abi ve ablalar döndü. Sabah çok erken saatlerde toplantı açıldı ve dönemin Sümerbank Genel Müdürü, “Sümerbank’ta yangın var” dedi. Kurumun sıkıntıda olduğunu ve bu alevin daha da büyüyeceğini ifade etti. Ben ve Filiz bu haberi hemen gazetelerimize geçtik ve ertesi gün Güneş ve Yeni Asır Gazeteleri’nin manşeti oldu. Bu haber Filiz ve benim için çok önemliydi. Haber daha yayına girmeden Aytaç Sefiloğlu, beni telefonla arayarak kutladı. Aytaç Sefiloğlu’nun bu kutlaması yaptığımız işi daha kıymetli hale getirmişti. Bir anda Filiz’in kutlamalarının daha büyük ve anlamlı olduğunu düşündüm. Başka da arayan olmadı.

Gazetecilik yaptığımız yıllarda sadece Yeni Asır’da çalışanlar değil rakip gazetelerin muhabirleri de hem mesleki deneyim ve hem de duygusal destekler anlamında Aytaç Sefiloğlu’ndan çok şey almışızdır/kazanmışızdır.

Cem Boyner’in TÜSİAD Başkanlığı’nda Kuşadası’nda yapılan “TÜSİAD Yüksek İstişare Konseyi Toplantısı” benim ilk önemli görevimdi. Neyse ki Aytaç da burada görevliydi. En iyi işi çıkarmak birincil görevimizdi. Ama bizim jenerasyonun kendine eklediği, olmazsa olmazı bir de “özel haber” oluşturmaktı. Gidilen her rutinden “özel haber” çıkarmak işin en keyifli yanıydı. Doğrusu Aytaç Sefiloğlu’nu orada görmek, yan yana olmak beni rahatlatmıştı. Çünkü yardıma ihtiyacımız olduğunda biz söylemeden o anlar ve çaktırmadan bize bile hissettirmeden destek olurdu.

Öyle de oldu... Ben hastalandım. Toplantıyı izledim, notlar aldım ama yazacak halim yok. Bunu anladı ve benim odaya gitmeme yardımcı oldu. Bana ıhlamurlu kocaman bir çay söyledi. Haberini yazdı. Bir kopyasını bana verdi, üzerinde küçük değişiklikler yaparak, ben de Güneş Gazetesi’ne haberi geçtim ve o günü kurtardım Aytaçım sayesinde. Ertesi gün ben bir gün öncesini atlatmak için erkenden “özel haber” avına çıktım. Cem Boyner’e “Ekonomi ve Demokrasi” arasında nasıl bir ilişki var sizce” sorusuyla başlayan bir röportaj yaptım. (Galiba bu sorudan sonra Cem Boyner sola ve marjinalizme

daha çok yaklaştı... Bu tamamen ironi). Bu görüşmeyi Aytaç Sefiloğlu'na heyecanla anlattım. Ona verebileceğimi söyledim. Dünümü o kurtarmıştı. Onun için küçük benim için değerli bu röportajı da ben onunla paylaşmak istedim. Sevgili Aytaç Sefiloğlu bana öyle esaslı bir konuşma yaptı ki anlatamam. Bunun benim emeğim olduğunu, gazetecilikte yol alacaksam bunun benim için çok anlamlı bir iş olduğunu, emeğimi kutladığını

Güneş Gazetesi 1991 yılında Asil Nadir'in tüm iş ve işletmelerine el konulması nedeniyle Türkiye'de faaliyet gösterdiği medya kuruluşları kapatıldı ve buralarda çalışan çok sayıda insan işsiz kaldık. Ben de bunlardan biriydim.

Güneş kapandıktan sonra evden çıkmadığım, kimseyle karşılaşmayayım diye dilediğim (sanki gazete kapandı ve benim suçummuş gibi utanıyordum işsizliğimden)

Aytaç Sefiloğlu, aradı ve kahve içmeye davet etti. O denli zarif ve samimi bir çağrıydı ki kabul etmemek mümkün değildi. Gittim... Uzun uzun sohbet ettik, her şey gündelik yaşamdan... Sonra benim işsiz oluşuma geldi konu. Dönemin İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı (benim de gerçekten çok saygı duyduğum bir kişi) Burhan Özfatura'nın Başkan Yardımcısı Ayşe Akın Yamaç'a danışman olabileceğimi, tüm görüşmeleri yaptığını, bana sadece gidip sözleşmeyi imzalamam kaldığını söyledi sevgili Aytaç. Ben de "Nasıl olur, ben aynı siyasi görüşte olmadığım insanların anlatımını ve tanıtımını nasıl yaparım. Bu kendimi inkar etmek olur. Gerçekten yapamam" dedim. Aytaç Sefiloğlu bana "Bu da senin gibi inanmadığına olur vermez. Mutlaka gitmelisin. Benim görüşlerim bir yana, sen de git, tanı ve gör. Sonrasında başka şeyler bakarız" dedi. Kendimi kötü hissettim, ihtiyacı olan bendim ve seçim yapıyordum. Aytaç Sefiloğlu'nun benim için aldığı randevu saatinde İzmir Büyükşehir Belediyesi binasında Ayşe Akın Yamaç'ın yanıdaydım. Ne olduysa Ayşe Akın Yamaç beni dinlemekten çok kendini anlattı, "Benim için siyah ve beyaz var. Gri yok. Siyasi bir kimlik değilim. İş insanıyım ve bu ülkenin ekonomik ve sosyolojik olarak iyi yerlerde olması en önemli dileğim" dedi. Bense hâlâ politik yaklaşımımın mevcuttan

yana olmadığını söylüyordum. Belediyede muhasebeci. mühendis ya da teknik insan olmanın başka tanıtımında yer almanın ise sahip olmadığım görüşleri yaygınlaştırma anlamına geldiğini, bunun da benim için kabul edilir olmadığını söyledim. Nazik şekilde ayrıldık. Çünkü Aytaç Sefiloğlu'nun bana yarattığı bir diyalog köprüsüydü, bir yardım köprüsüydü. Öte yandan belirtmek isterim ki Ayşe Akın Yamaç, farklı ve siyasal olmayan idealist bir insandı. Ancak altında girilen şemsiye yarında da benim için birlikte anılmaktan çekineceğim bir amblemdi.

Bir sonraki gün Aytaç Sefiloğlu ile yine bir araya geldik ve hem görüşmeyi değerlendirdik hem de ne yapabileceğini bana yeniden aktardı. Bu benim özelimdi Aytaç ile. Ama eminim ki bir çok meslektaşım bu ve benzerini yaşamıştır. Bir çoğumuza hem ufuk açmıştır hem yol açmıştır. Huzurla kalsın..

Aytaç Sefiloğlu Gazetecilik Ödülleri

Ege Bölgesi Sanayi Odası'nın 1996 yılından bu yana düzenlediği gazetecilik yarışması 2000 yılından sonra gazeteci Aytaç Sefiloğlu anısına "EBSO Aytaç Sefiloğlu Gazetecilik Yarışması" adıyla düzenlenmeye başladı.

Ekonomi gazeteciliğinin ve muhabirlerin özendirilmesini amaçlayan yarışmada "haber" ve "inceleme araştırma" dalında eserler ödüllendirildi. Yarışmaya 2002 yılında "televizyon haberi" dalı da eklendi.

2003 yılında yarışma dalları "haber", "inceleme araştırma - röportaj" ve "televizyon haberi" olarak belirlendi. Yarışmaya katılan eserlere her dalda birincilik, ikincilik, üçüncülük ve mansiyon ödülleri verildi. Yarışma seçici kurulları, kimi eserleri "jüri özel ödülü" ve "özel ödül" verilmesine değer buldu.

EBSO Aytaç Sefiloğlu Gazetecilik Yarışması 2005 yılından sonra "haber", "araştırma-inceleme" ve "röportaj" dallarında verilmeye başladı. 2018 yılında gidilen değişiklikle yarışmanın dalları "haber - araştırma-inceleme" ve "röportaj" olarak belirlendi.

2024 yılına gelindiğinde tek dalda "ekonomi gazeteciliği ödülü" vermesi kararlaştırıldı. 2025 yılında "Aytaç Sefiloğlu Ekonomi Gazeteciliği Ödülü" ve "EBSO Sanayi Özel Ödülü" olmak üzere iki eserin ödüllendirileceği duyuruldu.

Ege Bölgesi Sanayi Odası'nca 2000 - 2025 yılları arasında düzenlenen Aytaç Sefiloğlu gazetecilik yarışmalarında 119 gazeteciye toplam 316 ödül verildi.

Bu yarışmalarda Murat Şahin 19, Seda Gök 16, Deniz Çaba ve Mete Tamer Omur 12, Ali Rıza Karasu ve Nihat Delibaşı 10, Tolga Albay dokuz, Füsun Çağlar ve Sinan Doğan sekiz, Burcu Taner ve Nihan Yarkent yedi, Nurettin Baki, Sedat Alp ve Şafak İnce altı, Arzu Alp, Arzu Çetlik, Eser Soygüder, Murat Ervin ve Saadet Erciyas beş, Çağlayan Sueli ve Soner Çağlar dört, Barış Gürkan, Çağla Geniş, Duygu Göksu, Kadir Kemaloğlu, Mesut Yılmaz, Mevlüt Dağdeviren, Muhammed Yusuf Eser, Necla Yılmaz, Onur Deniz, Özlem Coşar,

Serkan Aksüyek, Sinan Keskin, Tuğçe Doğanelli Kamacı, Yusuf Şahbaz üç kez ödül kazandı.

Ahmet Usman, Alaattin Gürırmak, Ali Budak, Banu Şen Kelleci, Didar Demirci, Erhan Gülenç, Ertan Gürcaner, Esra Ar Seyirden, Fadime Kuzu, Gökçe Adar Çubukoğlu, Gülfem Varlık, Kenan Çetin, Mehmet İnmez, Murat Koç, Mustafa Kiruk, Müslüm Karaaslan, Nuran Can, Selda Ak, Sercan Özipekçi, Utkucan Akkaş, Ümit Yıldız ve İsmail Uğural iki kez ödüllendirildi.

Aykut Polatlı, Barış Çınar, Bülent Güler, Cem Kaytan, Cemal Sevgi, Ceyhan Torlak, Devrim İnce, Duygu Özşüphandağ Yayman, Elif Demirci, Elif Özyılmaz, Elif Yıldırım Korkmaz, Emre Umurbilir, Ercan Akgün, Esin Köse, Etem Geylan, Fatih Şendil, Fatih Yapar, Feyaz Tatar, Feyzi Mirhanoğlu, Fikret Yüce, Gökhan Köküsoğlu, Gülçin Hacıevliyagil, Güler Bilgen, Gülten Özcan, Halide Demir, Hasan Dalgıç, Hasan Ercazip, Hüsniye Seval Acun, İbrahim Evrim Ayral, İrem Ceylin Demircan, Kemal Kamburoğlu, Kenan Yeşil, Kutay Gürocak, Leyla Aydın, Mahmut Serdar Alakuş, Mehmet Emin Al, Melis Apaydın İde, Mert İlkutluğ, Mihrap Düzöz, Muhittin Akbel, Murat Özken, Mustafa Oğuz, Neşe Uzunkaya, Nihal Aşkın, Özlem Balcı, Özlem Korur, Pakize Kaya, Reyhan Tansu, Sefer Ayçe, Semra Kırışman, Seza Nur Demirparmak, Sezen Ünüvar, Sinan Şengül, Sonay Teker, Şevket Özçelik, Tayfun Er, Tülin Biçer, Yeşim Ersoy, Yeşim Sevmezler, Yusuf Çağırtekin, Yusuf Eser ve Zafer Özer birer kez ödül kazandı.

Albümlerden Fotoğraflarla Aytaç

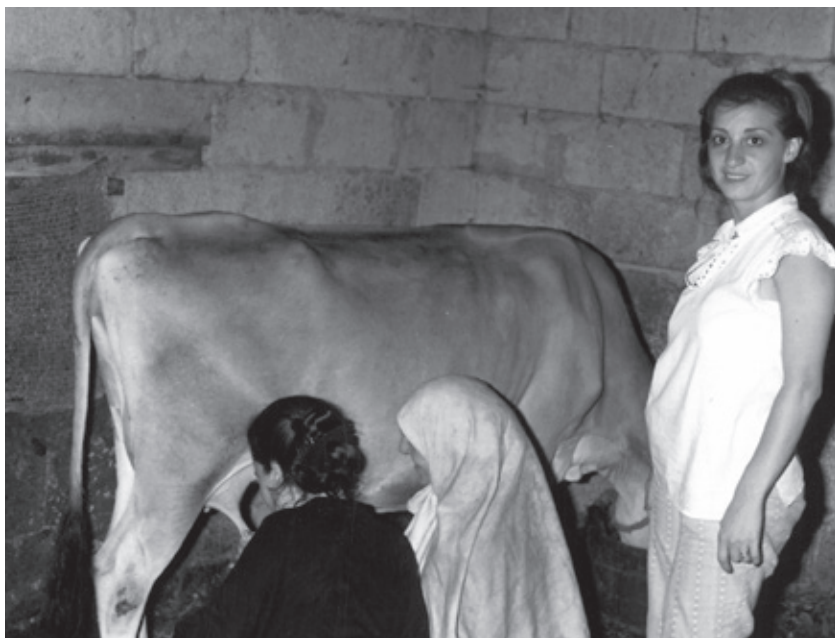

ELVEDA AYTAÇ ABLA

O her zaman koskoca kalbiyle, sevgi dolu bakışlarıyla, kötü günlerdeki dostluğuyla hatırlanacak. Kısacık ömrüne sığdırdığı dostları onu son yolculuğunda yalnız bırakmadı.

Seni unutmayacağız

YAKALANDIĞI hastalıktan kurtulamayarak önceki gün yaşamını yitiren Gazeteci Aytaç Sefiloğlu'nun cenaze töreni İzmir'i buluşturdu. Balçova Niyazi Uğur Camii'ndeki törene milletvekilleri, eski-yeni belediye başkanları, işadamları, basın çalışanları, yakınları, sevenleri ve ailesi katıldı.

ÇİÇEK bahçesine dönen caminin avlusunda ona son görevleri yapmak için toplananlar, "Seni unutmayacağız, nur içinde yat" diye dua etti. Bir çocuk annesi olan Aytaç Sefiloğlu'nun cenazesi, kılınan namazın ardından Narlıdere Aşağı Köy Mezarlığı'nda gözyaşları içinde toprağa verildi.

Aytaç'ın yengesi ressam Tülin Aygün Törün'ün yaptığı yağlı boya tablo

Haykeltıraş Gülcan Ercin'in 2001 yılında Aytaç'ın kitap okurken çekilen bir fotoğrafından esinlenerek yaptığı 130 cm x 90 cm boyutlu bronz rölyef

“Aytaç Abla”nın Ardından

Aytaç Sefiloğlu Parkı Açıldı

1 Nisan 2001 Pazar

Açılışı İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Ahmet Piriştina, Narlıdere Belediye Başkanı Abdül Batur ve basın mensupları yaptı.

İzmir basınının unutulmaz üyelerinden Aytaç Sefiloğlu'nun doğum gününde yapılan park açılışı ayrı bir önem taşıyor. 6 bin metrekarelik alandan oluşan parkta çocuk oyun alanları ile basketbol ve voleybol sahası bulunuyor. Bitkilendirme çalışmaları Narlıdere Belediyesi tarafından yapılan parkta oturma grupları da yer alıyor.

Sancar Maruflu önderlik etti

17 Nisan 2000 günü yaşamını yitiren gazeteci arkadaşımız, Ege Bölgesi Sanayi Odası Basın Müşaviri Aytaç Sefiloğlu, hemen her yıl Aşağı Narlıdere Mezarlığı'ndaki kabri başında anıldı. Anma törenlerine uzun yıllar İzmir'i Sevenler Platformu Başkanı Sancar Maruflu önderlik etti. Sevgili ve saygın kişiliğiyle tanınan Aytaç Sefiloğlu'nun aradan geçen yıllara karşın sevenlerini her yıl buluşturduğunu söyleyen Maruflu, şu görüşleri dile getirdi:

“Aytaç gerçekten İzmir'in en çok sevilen herkesin takdir ettiği biri. Aytaç Sefiloğlu yarattığı kıymetlerle değerli, mesleğe kattıklarıyla değerli. Gazetecilik mesleğinde hep yenilikler yaratan kişi oldu. Sadece muhabirlik değil kendisine özgü televizyon programları da yaptı. Gazeteciliğin dışında kurum halkla ilişkiler konusunda da örnek oldu. Sanayicilerin halkla ilişkiler öğrenmesine de vesile oldu. Aytaç dayanışmacı ve paylaşımcıydı.”

Sancar Maruflu da yaşama veda etti

“İzmir Baba” lakabıyla tanınan Sancar Maruflu, 16 Ağustos 2021 günü kalp ve solunum yetmezliği nedeniyle yaşama veda etti. İzmir'in simge isimlerinden Maruflu'nun cenazesi, 17 Ağustos 2021 Salı günü Bostanlı Beşikcioğlu Camisi'nde ikindi namazının ardından kılınan cenaze namazından sonra Işıkkent Mezarlığı'nda toprağa verildi.

Aytaç Abla anısına...

28 Temmuz 2017 Cuma

2000 yılında kaybettiğimiz İzmir basınının unutulmaz isimlerinden Aytaç Sefiloğlu'nun adını taşıyan Narlıdere'deki park, İzmir Büyükşehir Belediyesi tarafından yapılan düzenlemelerle adeta yeniden doğdu. Spor sahaları, yürüyüş yolu, dinlenme alanları ve oyun parklarıyla her yaştan İzmirliye hitap eden parkın yenilenme çalışmaları 1.2 milyon liraya mal oldu.

Yakalandığı amansız hastalığa yenik düşerek 2000 yılında henüz 40 yaşındayken hayata veda eden Ekonomi Muhabirleri Derneği İzmir Şubesi kurucularından, İzmirli gazeteci Aytaç Sefiloğlu'nun anısı, Narlıdere'de ismini taşıyan parkta yaşatılıyor. 2001 yılında dönemin Büyükşehir Belediye Başkanı Ahmet Piriştina'nın da katıldığı törenle açılışı gerçekleştirilen park, yapılan son düzenlemelerle yepyeni bir çehreye büründü.

8 bin 200 metrekare alanda sürdürülen çalışmaların ardından, parktaki basketbol ve voleybol sahası ile tenis kortu yenilendi. Spor aktivite alanı ve 490 metrelik yürüyüş yolu oluşturuldu. Birbirinden güzel bitkilerle bezenen parkta çocuklar için de iki adet oyun parkı kuruldu. İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu, 1 milyon 200 bin liraya mal olan yenileme çalışmalarıyla Aytaç Sefiloğlu Parkı'nı, sevilen gazetecinin ismine ve anısına layık bir hale getirmeyi hedeflediklerini söyledi.

Bu kalp seni unuttur mu?

Aytaç Abla'ya vefa

Saadet Erciyas (26 Mayıs 2024)

Ekonomi basınının unutulmaz ismi, 2000 yılında yitirdiğimiz gazeteci Aytaç Sefiloğlu'nun yaşamı kitap oluyor. Ekonomi Muhabirleri Derneği (EMD) İzmir Şubesi, gazeteci Sefiloğlu'nun anısını yaşatmak, değerlerini gelecek kuşaklara aktarmak amacıyla, önümüzdeki yıl yaşama veda edişinin 25. yıldönümünde yayımlanmak üzere bir kitap çalışması başlattı.

EMD İzmir Şubesi Yönetim Kurulu'nun Mayıs ayı toplantısında 17 Nisan 2000 günü yaşamını yitiren gazeteci Aytaç Sefiloğlu'na vefa kitabının hazırlık çalışmaları ele alındı. Saadet Erciyas ve Hüseyin Erciyas, gazetecilerin el birliğiyle hazırlayacağı kitabın editor-yal çalışmalarını gönüllü olarak üstlendiklerini dile getirdi.

Çalışma grubu oluşturuldu

Kitabın EMD İzmir Şubesi yönetiminin gözetimi ve koordinasyonunda gerçekleştirilmesi, bu amaçla bir çalışma grubu oluşturulması öngörüldü. Nisan 2025 tarihine kadar yayımlanması planlanan kitap için oluşturulan çalışma grubunda Aytaç Sefiloğlu'nun aile bireyleri, çalışma arkadaşları ve EMD üyeleri yer aldı.

Kitapta Aytaç Sefiloğlu'nun yaşam öyküsü, eğitimi, aldığı ödüller, çalışma tarzı, gazeteciliğe bakışı, yer aldığı meslek örgütleri, Amerika'daki dil kursu anıları, Yeni Ekonomi, Ticaret, Söz, Yeni Asır gazetelerinde çalıştığı dönemler ele alınacak. Sefiloğlu'nun EBSO'da basın müşavirliği ve Kanal 1'de ekonomi programları yaptığı evre de kitapta yer bulacak.

Gazetecilerin 24 yıldan bu yana her fırsatta andığı, onurlu duruşuyla genç gazetecilere de örnek olan Aytaç Sefiloğlu'na vefa kitabı arkadaşlarının, birlikte çalıştığı iş insanlarının, ailesinin anılarından oluşacak. Kitap aynı zamanda ekonomi muhabirliğinin 1990'lı yıllardan günümüze yaşadığı değişimi, gelişimi de kayda geçiren bir çalışma olacak. Ekonomi Muhabirleri Derneği İzmir Şube Başkanı

Murat Demircan, konuyla ilgili şu görüşleri dile getirdi:

Herkesin gönlünde yeri var

“Ekonomi basını alanında çalışan herkesin gönlünde bir yer edinmiş olan, hepimizin Aytaç Ablası’nın unutulmaz anısını bu kitapla kayda geçirmek istiyoruz. Aytaç Ablamızı, vefanın vücut bulmuş hali olan rahmetli Sancar Maruflu’nun önderliğinde anmaya başlamıştık. 24 yıldır anmaya devam ettik. Önümüzdeki yıl vefatının 25. yıldönümünde bu kitabı onun için hazırlamak istedik ve harekete geçtik. Aytaç Ablamız ile çalışmış tüm meslek büyüklerimizi, çalışma arkadaşlarını, aile bireylerini ve iş insanlarını kitap için yazı göndermeye çağırıyoruz.”

Kitapta yer alması için gönderilecek yazıların Arial yazı karakteriyle 12 punto olarak yazılması isteniyor. En fazla iki A4 sayfası boyutunda olabilecek yazıların emdizmiryönetim@gmail.com adresine gönderilmesi gerekiyor.

[illegible]

Aytaç Abla

Başarılı bir gazeteci olarak, ömrünün ve çalışma döneminin son altı yılında Ege Bölgesi Sanayi Odası Basın Müşaviri olarak odamızda görev yapması, bizim açımızdan kıymetlidir.

Vefatının üstünden geçen 25 yıla rağmen, dostlarının gösterdiği vefa, anılarla dolu bu güzel eser, iyi insan olmanın karşılıksız kalma-yacağını bizlere hatırlatıyor, hayata iyi izler bırakmanın önemini gösteriyor. Meslektaşlarının deyişiyle, İzmir basınında büyük küçük herkesin "Aytaç Abla"sının, mekanı cennet, ruhu şad olsun.

Ender Yorgancılar
Ege Bölgesi Sanayi Odası
Yönetim Kurulu Başkanı

Bu kitap, Aytaç Sefiloğlu'nun hatırasını yaşatmak adına, meslektaş-ları, dostları ve ailesinin kaleme aldığı anılarla hazırlandı. Saadet ve Hüseyin Erciyas çiftinin önerisiyle başlayan bu anlamlı çalışma, bir yıl boyunca süren titiz bir hazırlık sürecinin ardından tamamlandı.

Bu kitabın amacı, sadece bir gazeteciyi anmak değil, aynı zamanda yeni nesil gazetecilere ve medya çalışanlarına ilham vermektir. Çünkü Aytaç Sefiloğlu, gazeteciliğin sadece bir meslek değil, bir yaşam biçimi olduğunu gösteren özel insanlardan biriydi.

Murat Demircan
Ekonomi Muhabirleri Derneği
İzmir Şubesi
Yönetim Kurulu Başkanı

Yakın